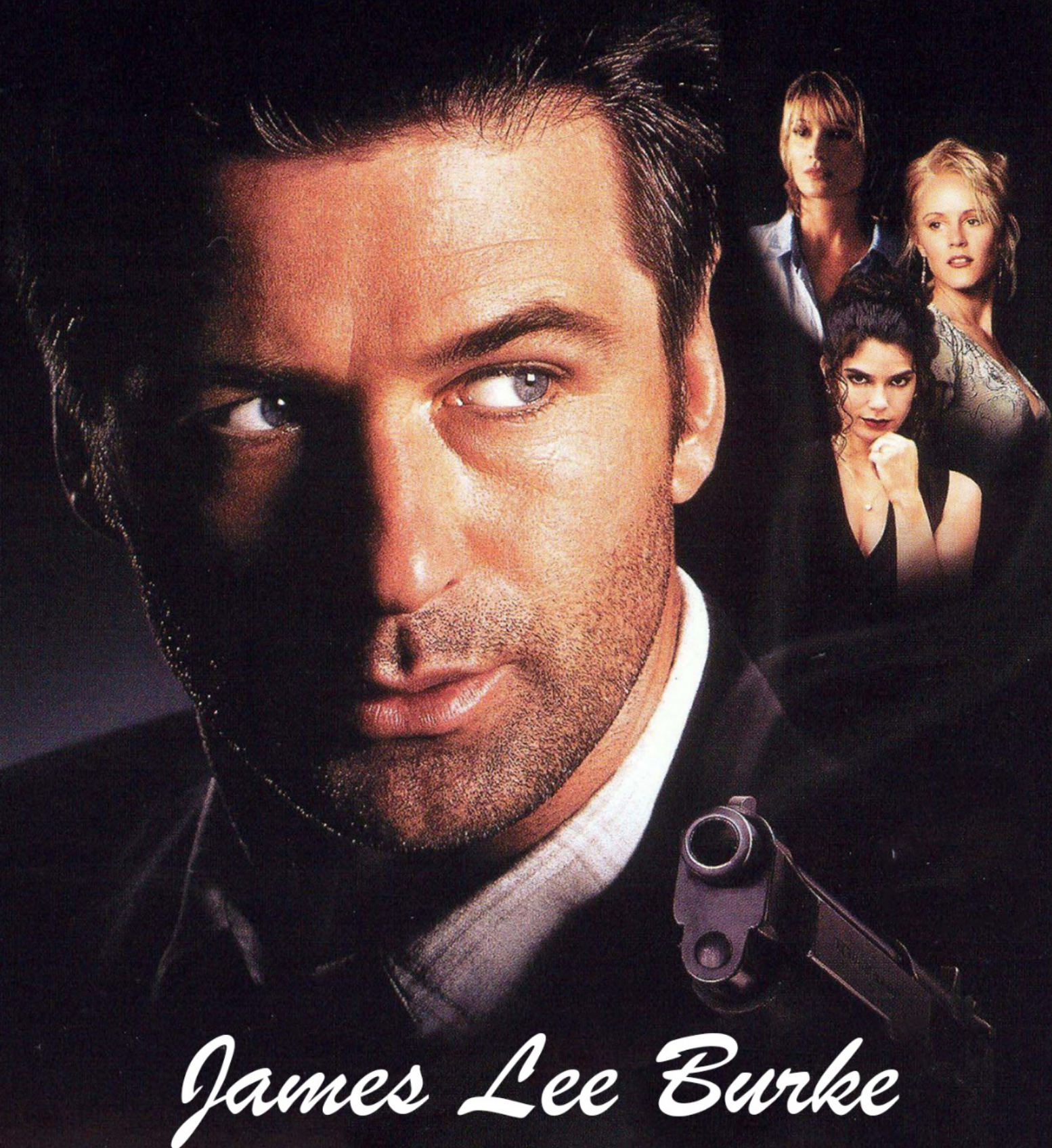

PRIZONIERII RAIULUI

James Lee Burke

JAMES LEE BURKE

Seria: *Dave Robicheaux*

Volumul 2

PRIZONIERII RAIULUI

Original: *Heaven's Prisoners* (1988)

Traducere din limba engleză și note de:
OANA CHIȚU

virtual-project.eu

PALADIN

2015

1.

Mă aflu chiar lângă Trecătoarea de Sud-Vest, între insulele Pecan și Marsh. La sud se unduiau apele verzui, cu valuri înspumate, ale Curentului Golfului, iar în spatele meu se vedea întinderea plată a țărmurilor Louisiane – care, de fapt, nu erau deloc niște țărmuri, ci o uriașă mlaștină cu stuf, chiparoși uscați, năpădiți de mănunchiuri de mușchi, și un labirint de canale și brațe de râu moarte împânzite de nuferi japonezi ale căror flori violete se deschid dimineața cu un pocnet și ale căror rădăcini se pot încolăci în jurul osiilor de elice precum sârma. Era luna mai, bătea o briză caldă și mirosea a sare și a bancuri de păstrăv alb ieșit să mănânce. Mult deasupra mea, pe curenții calzi pluteau pelicani cu aripile întinse, aurite de soare. Deodată, câte unul se lansa din înaltul cerului, ca un proiectil. Aripile i se strângeau înapoi pe spate și apoi se deschideau pe neașteptate la suprafața apei. Pe urmă pasărea se ridica, șiroind de umezeală, cu o scrumbie sau un chefal zbătându-i-se în ciocul gușat.

Dar cerul avea pete roșii la răsărit, iar eu știam că până la prânz norii cumulus urmau să se rostogolească dinspre sud, că temperatura avea să scadă brusc cu douăzeci de grade, ca și cum aerul ar fi fost deodată aspirat de dedesubt de un pântec enorm și întunecat, iar bolta înnegurată avea să tremure, despicată de fulgere.

Iubisem dintotdeauna Golful, indiferent dacă fusese devastat de furtuni ori dacă apele stăteau nemișcate sub cute verzui de gheață. Chiar și pe vremea când eram ofițer de poliție în New Orleans locuisem pe o barcă ancorată pe Lacul Pontchartrain și-mi petrecusem zilele libere pescuind în districtul Lafourche și în Golful Barataria. Și chiar dacă lucram la Omucideri, câteodată mă înțelegeam cu băieții de la Moravuri

ca să pot merge cu bacul Pazei de Coastă, atunci când ieșeau în larg să-i prindă pe traficanții de droguri.

Acum aveam o afacere cu momeli și închiriere de bărci pe brațul de la sud de New Iberia, iar de două ori pe lună soția mea, Annie, și cu mine ne îndreptam spre Trecătoarea de Sud-Vest în ambarcațiunea modificată de tip „canistră” și pescuiam creveți cu traulul. Se numea „barcă de tip canistră” pentru că în urmă cu mulți ani modelul acesta fusese conceput de o companie petrolieră în scopul recuperării cablurilor lungi, groase și învelite în cauciuc și a instrumentelor seismice folosite în exploatarea petroliere maritime. Era o ambarcațiune lungă, îngustă și plată, cu un motor Chrysler mare, cu două elice și cabina pilotului la același nivel cu pupa. Annie și cu mine o echipaserăm cu vase pentru gheață, un recipient cu momeală, vinciuri pentru plase, o cambuză mică, niște cutii cu ustensile de pescuit și scufundări sudate de copastii și chiar cu o umbrelă Cinzano mare, făcută din pânză, pe care o puteam deschide deasupra unei mese de pe punte și a scaunelor pliante.

În dimineața precum aceea despre care vorbesc, pescuiam dând un ocol larg în jurul Trecătorii. Prova aproape că ieșea din apă din cauza greutateii apăsătoare a plasei. Apoi încărcam recipientele de gheață cu creveți roz-albăstrui, fixam undițele pentru somnii cu spini veninoși și preparam prânzul în mica bucătărie, în timp ce barca luneca în sensul opus frânghiei de ancoraj, în briza caldă, în acea dimineață, Annie fusesse o oală de creveți și crabi albăstrui și curăța creveții într-un bol, pentru a-i pune laolaltă cu niște *dirty rice*^[1], făcut într-o tigaie și adus de acasă. N-aveam cum să nu zâmbesc văzând-o; era fata mea menonită^[2] din Kansas, cu păr ondulat și auriu ce i se ridica pe ceafă în bătaia brizei și cu ochii de un albastru electrizant, cum nu mai văzusem vreodată. Purta o

cămașă bărbătească decolorată din denim, care-i atârna peste pantalonii albi din doc și pantofii de pânză, fără șosete; învățase să curețe pește și creveți și să mânuiască o barcă prin vijelie ca și cum s-ar fi născut în ținutul mlaștinilor. În schimb, pentru mine avea să rămână mereu o fetișcană venită din Kansas, plămădită din flori de lupin și floarea-soarelui, legănându-se stângaci pe tocuri, mereu mirată de diferențele culturale și de ceea ce ea numea „ciudățenia” altor oameni, deși venea dintr-o familie de agricultori pacifiști atât de evident excentrici, că ea nu mai reușea să recunoască normalitatea atunci când o întâlnea.

Era bronzată chiar și iarna și avea cea mai fină piele pe care-mi fusese dat să o ating. Când te uitați în ochii ei, în adâncul lor jucau lumini mărunte. M-a văzut că-i zâmbesc, a așezat bolul cu creveți pe masă și a trecut pe lângă mine ca și cum ar fi avut de gând să verifice undițele. Apoi am simțit-o în spatele meu, i-am simțit sânii lipiți de ceafă, iar mâinile ei mi-au răsfirat peste ochi părul ca un nod de șerpi negri. Degetele lui Annie au trasat conturul feței mele, mi-au trecut ușor peste mustață, umeri și cicatricea de *pungi*^[3] de pe abdomen, care arăta ca un vierme plat și cenușiu. M-a mângâiat așa până când dragostea ei inocentă m-a făcut să simt că toți anii care trecuseră peste mine, excesul de grăsime de pe burtă și ficatul meu distrus nu mai erau chiar atât de importante.

Poate mă prostisem sau e mai potrivit să spun că mă „înmuiasem”, în felul în care un animal îmbătrânit nu mai pune la îndoială semnele de seducție arătate de un partener mai tânăr. Dar dragostea ei nu avea nimic din jocul ispitei; era mereu acolo, neobosită, chiar și după un an de căsnicie, iar Annie și-o dăruia cu inima deschisă și necondiționat. Sus, pe sânul drept, avea un semn din naștere în formă de căpșună, iar când făceam dragoste inima ei îl umplea cu sânge până ce devenea de un roșu-închis.

A dat roată scaunului, s-a așezat în poala mea, și-a trecut palma peste pelicula subțire de transpirație de pe pieptul meu și și-a atins părul ondulat de obrazul meu. Și-a căutat locul la mine în poală, mi-a simțit trupul sub trupul ei, m-a privit cu subînțeleș și mi-a șoptit de parcă ar fi putut să ne audă cineva:

— Hai să scoatem salteaua gonflabilă din dulap.

— Ce-ai să faci dacă trece pe deasupra avionul Pazei de Coastă?

— Îi fac cu mâna.

— Dacă se desface o mulinetă?

— O să încerc să-ți țin mintea ocupată cu altceva.

Mi-am întors privirea de la ea, către orizont.

— Dave?

— E un avion.

— Cât de des ești curtat de propria nevastă? Căpitane, nu lăsa să-ți scape ocazia.

Ochii ei albaștri erau veseli și luminoși.

— Nu, stai așa. Are probleme.

Era un aparat galben-deschis cu două motoare, iar din spatele cabinei, pe toată întinderea cerului, până la linia orizontului, se lățea o dâră lungă de fum negru și gros. Pilotul încerca din greu să câștige altitudine, ambalând ambele motoare, dar vârfurile aripilor se clătinau dintr-o parte în alta, fără a da semne că se stabilizeau. Apa era din ce în ce mai aproape. A trecut pe lângă noi, iar la ferestre am zărit chipuri. Fumul ieșea în rotocoale dintr-o gaură de formă neregulată, aflată chiar în fața cozii.

— Vai, Dave, cred că am văzut un copil, a zis Annie.

Probabil că pilotul încercase să ajungă pe insula Pecan, astfel încât să aterizeze forțat în stufăriș, dar deodată bucăți din cârmă s-au desfăcut ca niște fâșii de carton ud, iar avionul s-a înclinat violent spre stânga și s-a rotit pe jumătate, având acum ambele motoare oprite. Fumul se încolăcea, dens și

negru precum cel făcut de uleiul ars. Avionul a atins brusc apa cu una dintre aripi, s-a întors în aer ca o jucărie de lemn și a căzut pe spate, producând în urma lui o explozie de apă verzui-albicioasă și plante plutitoare.

Apa a clocotit și a tresăltat pe carcasa motorului supra-încins; aveai impresia că gaura din spate creă și atrăgea înăuntrul aparatului un adevărat râu. În câteva secunde, burta galben-deschis a avionului a dispărut sub valurile joase care alunecau pe deasupra ei. Nu puteam vedea ușile, dar tot așteptam ca cineva în vestă de salvare să iasă la suprafață. În schimb, dinspre cabină se înălțau bule mari de aer și o scurgere murdară de ulei și benzină întuneca deja sclipirile soarelui reflectate în aripi.

Annie intrase pe frecvența cu unde scurte pentru a contacta Paza de Coastă. Am tras ancora din mâl, am aruncat-o, zornăind, pe prova, am pornit marele motor Chrysler, am auzit țevile de evacuare tușind sub apă și am accelerat la maximum, îndreptându-mă spre epavă. Vântul și stropii reci de apă îmi biciuiau chipul. Dar tot ce mai puteam vedea acum din avion erau câteva luminițe aurii în pata plutitoare, verde-albăstruie, formată de uleiul și gazul scurse din țevile de alimentare sparte.

— Preia cârma, am zis.

Am văzut cum gândurile i se adună pe chip.

— Ultima oară nu am mai umplut rezervoarele cu aer, a spus.

— Mai e ceva. Oricum, apa nu e mai adâncă de opt metri aici. Dacă ușile nu s-au blocat în mâl, pot să le deschid.

— Dave, e mai adâncă de opt metri. Știi doar. Este un șanț care o ia chiar prin trecătoare.

Am scos cele două rezervoare de oxigen din cutia cu echipament și am verificat manometrele. Ambele arătau că recipientele erau aproape goale. M-am dezbrăcat, rămânând în chiloți, mi-am prins o centură cu greutate, mi-am pus un tub de oxigen

și o mască și mi-am trecut peste braț chingile din pânză ale celui alt tub. Din cutia cu echipamente am scos o rangă.

— Ancorează în afară, ca să nu iasă vreunul pe sub barcă, am spus eu.

— Lasă celălalt tub. Cobor și eu.

Scăzuse accelerația, iar ambarcațiunea se mișca din proprie inerție. Fața bronzată a lui Annie era udă de stropi pe o parte, iar părul i se lipise de obraz.

— E mai bine să stai, sus, iubito, am răspuns aruncându-mă peste balustradă.

— La dracu', Dave, am mai auzit-o spunând când cădeam în apă, cu tuburile zăngănind.

Fundul golfului era un adevărat muzeu de istorie nautică. Tot făcând scufundări de-a lungul anilor, găsisem grămăjoare de ghiulele spaniole, pe care corali le prinseseră unele de altele, torpile de manevră americane, coca aplatizată a unui submarin nazist, scufundat în 1942, o ambarcațiune rapidă pe care traficanții de marijuana o exploataseră înainte să-i prindă Paza de Coastă și rămășițele contorsionate ale sondei de țitei prăbușite în apă, pe care se înecase tata în urmă cu douăzeci de ani. Zăcea într-o parte în beznă, sub douăzeci și cinci de metri de apă, iar în ziua în care m-am scufundat, ajungând la ea, cablurile de oțel au sfichiuit și au vibrat sonor la atingerea suportilor, precum niște ciocane ce lovesc un ferăstrău enorm.

Avionul se oprise cu susul în jos pe marginea șanțului, iar elicele lui pătrundeau adânc în nisipul cenușiu. Șiruri de bule se ridicau dinspre aripi și ferestre. Am simțit cum se răcea apa pe măsură ce mă afundam, iar de-acum puteam vedea crabii și peștii *itajara* mișcându-se rapid pe fundul apei și grăunțele de nisip de pe aripile vulpilor de mare care se ondulau și lunecau în jos ca niște umbre, de o parte și de alta a șanțului.

M-am îndreptat spre ușa pilotului, am scos de pe braț celălalt tub de aer și m-am uitat pe fereastră. Privirea omului întors cu capul în jos mă fixa. Părul lui blond se vâlurea în mișcarea curenților, iar ochii verzi și orbi îi jucau în cap ca niște mărgele. O femeie scundă, masivă, cu părul lung și brunet era prinsă cu centura pe scaunul de lângă el, iar brațele îi pluteau înainte și înapoi prin fața chipului, de parcă ar fi încercat încă să respingă gândul acela oribil că viața avea să i se sfârșească. Mai văzusem înainte victime ale înecului, iar chipurile lor aveau aceeași expresie de așteptare înfricoșată ca ale oamenilor uciși de explozii în Vietnam. Speram ca măcar ăștia doi să nu fi suferit prea tare.

Când îmi mișcăm picioarele, ridicam nori de nisip, iar în lumina tulbure, verde-gălbui, de-abia puteam vedea prin fereastra ușii din spate. M-am ținut drept, prinzându-mă de mâner ca să-mi țin echilibrul, și mi-am lipit din nou masca de geam. Înăuntru am putut distinge un bărbat brunet, masiv, într-o cămașă roz, plină de buzunare și volănașe, iar lângă el o femeie care scăpase din strânsoarea centurii de siguranță. Ea era bondoacă, cu o față pătrătoasă și dură, la fel ca femeia din față, iar rochia înflorată i se ridicase și îi plutea în jurul capului. Și chiar atunci când mi se termina aerul, mi-am dat seama că cineva era încă viu în cabină. Inima a început să-mi bată nebunește.

Îi puteam vedea picioarele mici și goale mișcându-se ca lamele unei foarfeci. Capul și gura îi erau întoarse în sus ca ale unui pește *guppy*, înspre punga de aer din spatele cabinei. Am aruncat tubul gol de oxigen pe care-l aveam în spate și am zgâlțâit mânerul, dar marginea ușii era blocată în mâl. Am tras iar, suficient cât să deschid ușa un centimetru. Am strecurat ranga în crăpătură și am împins metalul până când am simțit o balama cedând, iar ușa, scrijelind nisipul, s-a deschis. Dar de acum plămânii mei stăteau să

explodeze, strângeam din dinți ca să nu expir, iar coastele mă împungeau în piept ca niște cuțite.

Am lăsat jos ranga, am luat celălalt tub, am deschis valva la repezeală și mi-am băgat furtunul în gură. Aerul a intrat în mine cu răceala vântului ce bate deasupra unei întinderi de zăpadă topită. Apoi am inspirat adânc de vreo șase ori, am închis valva la loc, mi-am șters masca și am intrat după ea.

Dar bărbatul mort îmbrăcat în cămașă roz îmi stătea în cale. I-am deschis cu un pocnet centura de siguranță și am încercat să-l eliberez din scaun, trăgându-l de bluză. Gâtul trebuie să-i fi fost rupt, pentru că țeasta i s-a rotit pe umeri ca și cum ar fi fost prinsă de tulpina unei flori. Apoi cămașa i s-a rupt în mâinile mele și am văzut că avea tatuat un șarpe verde cu roșu deasupra sfârcului drept, iar ceva din mintea mea, precum clipirea unei diafragme de aparat foto, m-a dus imediat cu gândul la Vietnam. L-am prins de curea, m-am strecurat pe sub brațul lui și l-am împins în față, spre carlingă. Omul s-a rotit lent și a rămas înțepenit între pilot și pasagerul de pe scaunul din față, cu gura căscată și capul odihnindu-i-se pe genunchiul pilotului, ca un măscărici cerând îndurare.

A trebuit să o scot repede afară din epavă și să o aduc la suprafață. Am observat că respira cu ajutorul unui balon unduitor de aer, dar nu mai aveam loc să intru acolo și să-i explic ce urma să facem. În plus, nu părea să fi avut mai mult de cinci ani și mă îndoiam că vorbea engleza. I-am cuprins ușor talia subțire cu mâinile și m-am oprit, rugându-mă să intuiască ce aveam de făcut. Apoi am tras-o după mine, împingând apa cu picioarele, și am ieșit pe ușă.

I-am zărit chipul doar pentru o clipă. Se îneca. Avea gura deschisă și înghițea apă; în ochii ei se citea isteria spaimei. Părul ei negru și scurt îi plutea deasupra capului ca un puf, iar în obraji

bronzați avea pete pale. M-am gândit să încerc să-i pun furtunul de aer în gură, dar știam că nu puteam să-i scot apa care-i bloca gâtul și că urma să se sufoce înainte să o pot aduce la suprafață. Mi-am desfăcut greutatea prinsă în talie, am simțit-o cum se scufundă în vârtejul de nisip de sub mine, i-am înconjurat pieptul cu mâinile și mi-am luat avânt ca să o trag după mine la suprafață.

Puteam distinge silueta întunecată a bărcii care strălucea deasupra. Annie oprise motorul, iar curenții legănau ambarcațiunea în sensul opus frânghiei de ancoraj. Rămăsesem fără oxigen de aproape două minute și-mi simțeam plămânii de parcă erau plini cu acid. Mi-am ținut picioarele drepte, împingând apa cu putere. Printre dinți mi se scurgeau bule de aer, iar ocluzia din gât era pe punctul de a ceda, aspirând un torent de apă care avea să-mi umple pieptul precum cimentul. Apoi am văzut lumina soarelui devenind mai strălucitoare la suprafață, ca o flămă galbenă dansând pe valurile agitate și făcând petele de ulei să strălucească. Am simțit apoi straturile curentului marin încălzindu-se, am atins rotocoalele roșcat-maronii de alge care se răsuceau sub valuri, apoi am ieșit brusc la suprafață, în vântul cald, sub domul albastru al cerului, cu nori albi și pelicani cafenii lunecând deasupra noastră, întâmpinându-ne ca niște santinele.

M-am prins cu o mână de baza balustradei și am ținut-o pe fetiță cu cealaltă, pentru ca Annie să o ia în brațe. Fetița era ușoară de parcă ar fi avut oasele goale, ca la păsări. Annie a tras-o pe punte și a mângâiat-o pe frunte și pe cap, în timp ce fata suspina și vomita în poala ei. Mă simțeam prea slăbit ca să ies imediat din apă. În schimb, am stat pur și simplu acolo, holbându-mă la urmele roșii lăsate de mâinile mamei pe coapsele tremurânde ale copilei, când o ținuse ridicată spre golul de aer, în timp ce ea însăși murea. Mi-am dorit atunci ca oamenii care ofereau medalii pentru eroism în

război să fi avut o viziune mai largă asupra noțiunii de curaj.

•

Știam că, uneori, cei care trăgeau apă în plămâni se îmbolnăveau mai târziu de pneumonie, așa că Annie și cu mine am dus-o pe fetiță cu mașina la Spitalul Catolic din New Iberia, micul oraș cu plantații de trestie de zahăr aflat pe Canalul Teche, acolo unde crescusem. Spitalul era o clădire cenușie din piatră, ascunsă printre stejarii spanioli de pe brațul râului, iar deasupra aleilor, pe spaliere, creștea glicină violetă. Peluza era năpădită de hibiscus galben și azalee înflăcărâte. Am intrat, iar Annie a dus-o pe fetiță în spate, la camera de urgențe, în timp ce eu m-am așezat în partea opusă recepției, unde o călugăriță robustă îmbrăcată în straie albe completa formularul de internare al copilei.

Chipul femeii era mare și rotund ca o tavă de plăcinte, iar boneta ei era prinsă strâns pe frunte, ca viziera unui cavaler medieval.

— Cum o cheamă? a întrebat călugărița.

Am privit-o.

— Îi știți numele? a insistat ea.

— Alafair.

— Numele de familie?

— Robicheaux.

— E fiica dumneavoastră?

— Sigur.

— Chiar e fiica dumneavoastră?

— Bineînțeles.

— Hmmm, a făcut ea, continuând să completeze formularul.

Apoi a adăugat:

— O să am eu grijă de ea. Între timp, verificați informațiile acestea și asigurați-vă că am scris corect.

— Am încredere în dumneavoastră, măicuță.

— O, nu m-aș grăbi cu asemenea afirmații.

A pășit greoi pe coridor, cu mătăniile-i negre legănându-i-se la brâu. Avea trupul unui boxer la pensie. În câteva minute s-a întors, iar eu mă simțeam din ce în ce mai stânjenit.

— Măi, măi, ce familie interesantă aveți, a zis ea. Știați că fiica dumneavoastră nu vorbește decât spaniola?

— Ne interesează foarte mult Berlitz^[4].

— Și sunteți și foarte isteț, nu? a adăugat femeia.

— Cum se simte, măicuță?

— E bine. Un pic speriată, dar pare să se afle lângă familia potrivită.

Chipul ei umflat și rotund mi-a zâmbit.

În sud începuseră să se strângă nori de ploaie pe când traversam podul mobil de peste canal, ieșind din East Main și îndreptându-ne spre marginea orașului. Stejari uriași creșteau de o parte și de alta a străzii; rădăcinile lor groase spărseseră asfaltul, iar crengile întinse se arcuiau sub forma unui umbrar prin care soarele se strecura lucind. Casele de pe East Main aveau arhitectură antebelică și victoriană, cu belvederi, verande așezate la etajul al doilea, pridvoare de marmură, coloane grecești, garduri din fier cu modele în spirală și, uneori, cu foișoare de un alb strălucitor, acoperite de iasomie înstelată și plante agățătoare cu florile ca niște trompete. Fetița, pe care o botezasem la întâmplare Alafair, după mama mea, stătea între noi în camionetă. Călugărițele îi opriseră hainele ude și o îmbrăcaseră într-o pereche de blugi decolorați pentru copii și un tricou de *softball* prea larg, cu inscripția „New Iberia Pelicans”. Chipul ei arăta extenuat, ochii îi erau lipsiți de strălucire și încețoșați. Am trecut huruind peste un alt pod mobil și am oprit în fața unei tarabe cu fructe, unde servea un negru așezat sub un chiparos, pe marginea canalului. Am cumpărat trei șiruri lungi de cârnați *boudin* calzi, împachetați în hârtie cerată, niște cornete de gheață cu sirop și o lădiță

de căpșuni pentru a le amesteca mai târziu cu înghețată. Annie i-a băgat lui Alafair gheața cu sirop în gură cu ajutorul linguriței de lemn.

— Înghițituri mici pentru omuleți, a zis ea.

Alafair și-a deschis gura ca o pasăre, iar genele i s-au mișcat alene.

— De ce ai mințit la spital? a întrebat Annie.

— Nu sunt sigur.

— Dave...

— Probabil e imigrant ilegal. De ce să le facem probleme călugărițelor?

— Și ce dacă a intrat ilegal?

— Nu am încredere în trepădușii și lichelele guvernamentale.

— Cred că aud vocea secției de poliție din New Orleans.

— Annie, cei de la Imigrări îi trimit înapoi.

— N-ar face așa ceva unui copil, nu?

Nu știam ce să-i răspund. Dar tata, care fusese pescar și vânător și muncise toată viața pe turllele de foraj ale sondelor, care nu putea să scrie sau să citească și vorbea franceza *cajun* și o formă de engleză care cu greu se putea numi limbă, avea o axiomă pentru aproape orice fel de situație. Una dintre ele ar suna cam așa: „Când ai îndoieli, nu face absolut nimic.” De fapt, ar fi spus (în acest caz unui cultivator bogat de trestie de zahăr care deținea proprietatea de lângă noi): „Nu mi-ai zis că ți-a intrat porcul în trestia mea, nu, așa că nu am vrut să-l rănesc când am trecut cu tractorul peste capul lui și a trebuit să-l mănânc”.

Am condus de-a lungul drumului de țară ce ducea către prăvălia mea cu bărci și momeli de pe canal. Picăturile de ploaie au început să cadă ușor printre stejari, vâlvurind suprafața apei și clipocind pe frunzele nuferilor care-și aveau rădăcinile în mal. Vedeam plăticile care începeau să se hrănească acolo unde se terminau nuferii și desişul de trestie. În amonte, pescarii își aduceau bărcile înapoi la docul meu, iar cei doi bărbați de culoare

care lucrau pentru mine trăgeau umbrarul peste terasa aflată pe-o latură a magazinului cu momeli și strângeau sticlele de bere și farfuriile de carton cu friptură de pe bobinele din lemn pentru cabluri telefonice pe care le utilizam drept mese.

Casa mea se afla la o sută de metri depărtare de canal, într-un crâng de nuci pecan. Era făcută din stejar nelăcuit și chiparos; în față avea un balcon acoperit cu tablă, iar în spate o curte nepavată, cuști pentru iepuri și un șopron șubred. Mai avea și o grădină cu pepeni, aflată chiar dincolo de marginea crângului de nuci pecan. Uneori, în adierile mai puternice ale vântului, copacii sunau ca proiectilele de tun pe acoperișul din tablă al balconului.

Alafair adormise în poala lui Annie. Când am dus-o pe brațe în casă, fata m-a privit de parcă s-ar fi trezit brusc dintr-un vis, apoi a închis din nou ochii. Am culcat-o în camera de oaspeți, am pornit ventilatorul de la fereastră și am închis ușor ușa. Am stat pe balcon și am privit ploaia căzând pe brațul râului. În aer mirosea a copaci, mușchi umed și pământ reavăn.

— Vrei ceva de mâncare? a zis Annie, din spatele meu.

— Nu acum, mersi.

— Ce faci aici, afară?

— Nimic.

— Presupun că de asta te tot uiți în josul drumului, a adăugat ea.

— E ceva în neregulă cu oamenii din avion.

I-am simțit degetele pe umeri.

— Domnule polițist, am următoarea problemă, a spus ea. Soțul meu nu se poate abține să nu fie detectiv la Omucideri. Când încerc să-l cuceresc, atenția lui e îndreptată mereu în altă parte. Ce pot să fac, săraca de mine?

— Să începi să te vezi cu un tip ca mine. Eu sunt mereu dornic să ajut.

— Nu știu. Pari așa de ocupat să privești ploaia.

— E unul dintre puținele lucruri pe care le fac bine.

— Ești sigur că ai timp, domnule polițist? a întrebat ea și și-a trecut ușor brațele de-a lungul pieptului meu, lipindu-și sânii și abdomenul de mine.

Nu reușisem niciodată să-i rezist. Era cu adevărat frumoasă. Am mers în dormitorul nostru, acolo unde ventilatorul de la fereastră bâzâia, aruncând în jur o lumină fluidă, iar ea mi-a zâmbit pe când se dezbrăca, apoi a început să cânte: „Iubitule, dragostea mea, o, cât de tare te doresc, dragostea mea...”^[5]

S-a așezat deasupra, cu sânii grei aproape de fața mea, și-a trecut degetele prin părul meu și m-a privit în ochi cu chipul ei blând și iubitor. De fiecare dată când o apăsam pe omoplați cu palmele, ea mă săruta pe gură și își strângea coapsele, iar eu îi vedeam semnul în formă de căpșună de pe sân întunecându-se până la o nuanță de un roșu sângeri. Îmi simțeam inima răsucindu-se, șalele crispându-mi-se și începând să mă doară. Deasupra mea i-am zărit fața micșorându-se și îndepărtându-se, apoi am simțit deodată cum ceva din mine se smulge și se înmoaie, ca un pietroi care a căzut într-un izvor și e dus la vale de curent.

Apoi s-a întins lângă mine și mi-a închis ochii cu degetele, și parcă simțeam ventilatorul împingând aerul rece pe deasupra așternuturilor, ca vântul din largul Golfului, în lumina fumurie a răsăritului.

•

Era spre sfârșitul după-amiezii și încă ploua când m-am trezit auzind plânsul fetei. A fost ca și cum somnul îmi fusese deranjat de aripa unui înger. Am mers desculț în dormitor, acolo unde Annie ședea pe marginea patului și o ținea pe Alafair la pieptul ei.

— E în regulă acum, a spus ea. A fost doar un coșmar, nu? Iar visele nu-ți pot face rău. Doar le

dăm la o parte cu mâna, ne spălăm pe față și apoi mâncăm niște căpșuni cu înghețată, cu Dave și Annie.

Fetița se lipise de pieptul lui Annie și se uita la mine cu ochii ei rotunzi și speriați. Annie a strâns-o tare și a sărutat-o pe creștet.

— Dave, trebuie neapărat să o păstrăm, a zis Annie.

Și nici de data asta nu i-am răspuns. Am stat pe balcon întreaga seară, am privit cum lumina de pe canal devenea violetă și am ascultat cicadele și ploaia picurând printre copaci. Cândva, ploaia avusese mereu pentru mine culoarea neonului umed și a whiskyului Jim Beam. Acum arăta pur și simplu a ploaie. Mirosea a trestie de zahăr, a chiparoși de malul apei, a flori aurii și sângerii de barba-împăratului deschizându-se în umbra răcoroasă. Dar urmărind licuricii care străluceau în livada de nuci pecan, n-aveam cum să neg că în mine începea să vibreze ceva; era același tremur care mă ducea în baruri de noapte, când ploaia lăsa dăre pe geamurile luminate de neon.

Am continuat să privesc în josul drumului de pământ, dar acesta a rămas pustiu. Cam pe la ora nouă am văzut în largul canalului niște puști într-o pirogă, prinzând broaște. Lanternele purtate de copii pe cap dansau printre trestii și păpuriș, iar eu le puteam auzi vâslele despicând zgomotos apa. O oră mai târziu, am zăvorât ușa din plasă, am stins luminile și m-am urcat în pat, lângă Annie. Fetița dormea în cealaltă parte. Lumina lunii pătrundea pe geam și am văzut-o pe soția mea zâmbind fără a-și deschide ochii, apoi așezându-și brațul pe pieptul meu.

•

Bărbatul a sosit a doua zi în zori, când soarele se iveau încă încetoșat și blând printre copaci, chiar înainte ca bălțile să se fi uscat pe drum, astfel încât mașina lui oficială a improșcat cu noroi o familie de negri care se îndreptau cu undițele de trestie

spre docul unde pescuiam. Am intrat în bucătărie, acolo unde Annie și Alafair își terminau micul dejun.

— De ce nu o duci jos, la heleșteu, să hrănească rațele? am propus.

— M-am gândit că am putea merge în oraș, să-i cumpărăm niște haine.

— Putem face asta mai târziu. Uite niște pâine veche. Ieșiți pe ușa din spate și mergeți printre copaci.

— Ce se întâmplă, Dave?

— Nimic. O porcărie fără importanță. Îți zic mai târziu. Haide acum, repejor!

— Mi-ar plăcea să știu când ți s-a năzărit că poți să-mi vorbești așa.

— Annie, vorbesc serios, am zis.

Privirea i-a alunecat pe lângă mine când a auzit mașina trecând peste frunzele de pecan din fața casei. A luat punga de celofan cu pâine veche, a prins-o pe Alafair de mână și a ieșit pe ușa cu plasă din spate, printre copaci, spre heleșteul de la marginea terenului nostru. S-a uitat o dată înapoi și i-am putut citi neliniștea pe chip.

Bărbatul a ieșit din mașina lui gri care părea desprinsă dintr-un convoi oficial. Purta pe umăr haina din material reiat. Era între două vârste, avea burtă și purta papion. Își pieptănase părul negru într-o parte, peste chelie.

L-am întâmpinat în balcon. A zis că se numește Monroe și e de la Serviciul de Imigrare și Naturalizare din New Orleans. În timp ce vorbea, privirea îi trecea pe lângă mine, pierzându-se în semiîntinericul din casă.

— Te-aș invita înăuntru, dar sunt în drum spre doc, am spus.

— E în regulă. Trebuie doar să-ți pun vreo două întrebări, a replicat omul. De ce nu ați așteptat Paza de Coastă după ce ați dat semnal pe canalul de urgențe?

— Pentru ce?

— Majoritatea oamenilor și-ar dori să mai rămână prin preajmă. Din curiozitate, dacă nu pentru altceva. Cât de des se întâmplă să vezi un avion prăbușindu-se?

— Soția mea le-a transmis poziția. Puteau vedea benzina și gazul în apă. Nu aveau nevoie de noi.

— Aha, a zis bărbatul, scoțând o țigară din buzunarul cămășii.

Omul a răsucit-o înainte și înapoi între degete, fără să o aprindă, și și-a îndreptat privirea spre nucii pecan. Firele de tutun de sub hârtie au trosnit uscat.

— Am o problemă, totuși. Un scafandru a găsit acolo o valiză cu niște haine de copil în ea. E vorba de o fetiță, de fapt. Dar nu s-a găsit niciun copil în avion. Ce-ți sugerează asta?

— Am întârziat la muncă, domnule Monroe. Ai vrea să mergi cu mine pe doc?

— Nu prea îți plac federalii, nu?

— Nu am cunoscut atât de mulți. Unii sunt băieți buni, alții nu. Presupun că ți-ai băgat nasul în dosarul meu.

Omul a ridicat din umeri.

— De ce crezi că imigranții ilegali ar căra haine de copii cu ei dacă nu ar avea copii? Vorbesc aici despre oameni care au fugit de pe plantația de bananieri cu puțin înainte ca Garda Națională să-i facă bucăți și să-i dea la câini. Sau cel puțin așa le spun ei ziariștilor.

— Nu știu.

— Soția ta le-a spus celor de la Paza de Coastă că urma să te scufunzi după epavă. Vrei să-mi zici că nu ai văzut acolo decât trei oameni?

I-am întors privirea.

— Cum adică trei? am întrebat.

— Pilotul era un preot pe nume Melancon, din Lafayette. Îl avem în vizor de ceva vreme. Bănuim că femeile erau din El Salvador. Cel puțin de acolo le luase preotul mai înainte.

— Cum rămâne cu tipul în cămașă roz?

Omul a rămas perplex, cu privirea tulbure, confuză.

— Despre ce vorbești? a întrebat el.

— Aproape că i-am rupt cămașa de pe el, la dracu'. Era în spate. Avea gâtul rupt și un tatuaj peste unul dintre sfârcuri.

Bărbatul a scuturat din cap. Și-a aprins țigara și a suflat fumul în lumina pătată de umbre a soarelui.

— Ori ești un bun povestitor, ori vezi lucruri despre care nimeni altcineva nu mai are habar, a replicat el.

— Mă faci mincinos? am întrebat în șoaptă.

— Nu am de gând să fac jocuri de cuvinte cu tine, domnule Robicheaux.

— Mi se pare că tocmai asta faci.

— Ai dreptate. Ți-am cercetat dosarul înainte să vin aici. Ai un cazier impresionant.

— Cum vine asta?

— Ai ucis trei sau patru persoane, dintre care una a fost un martor guvernamental. Chiar că atârnă greu. Vrei să mă întorc cu un mandat?

— Nu cred că o să te mai văd prea curând. Ai lăsat tărăboanța într-o rână, prietene. Oamenii tăi sunt implicați în ceva despre care nu te-au informat încă.

Am văzut cum i se întunecă ochii.

— Mi-aș vedea de treburile mele dacă aș fi în locul tău, a răspuns omul.

— E ceva ce nu ți-am spus. M-au sunat de la UPI³⁶¹ din New Orleans aseară. Le-am spus că erau patru oameni morți în avion. Sper că n-aveți de gând să ziceți că nu știu să număr.

— Nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu ceea ce facem noi. Tu joacă-ți rolul cumișel și ne vom înțelege de minune.

— Cred că ai vorbit prea mult cu slinoșii. Ar trebui să te gândești de două ori înainte să te adresezi oamenilor.

Bărbatul și-a aruncat țigara pe jos, a strivit-o cu pantoful și a surâs ca pentru sine pe când se suia în mașină. A pornit motorul. O rază de soare îi brăzda chipul.

— Ei bine, mi-ai înveselit ziua, a zis el. Îmi place întotdeauna să mă asigur că mă aflu de partea bună a baricadei.

— Încă ceva. Când ai venit cu mașina până aici, ai stropit niște oameni cu noroi. Încearcă să ai mai multă grijă când pleci.

— Cum zici tu, a spus zâmbind, apoi a pornit încet pe alee.

Foarte isteț, Robicheaux, mi-am zis eu. Nimic nu se compară cu bătutul în zăbrelele cuștii babuinului. Dar ce era de făcut într-o asemenea situație? Majoritatea angajaților din guvern nu sunt tipi răi; le lipsește doar imaginația, se simt confortabil într-o lume cu reguli previzibile și doar arareori pun la îndoială autoritatea. Dar dacă dai de unii răi și simt frica în tine, atunci vor încerca să te facă bucăți.

Am coborât la doc, am pus gheață proaspătă în cutiile frigorifice de bere și suc, am pescuit peștișorii argintii morți din bazinele cu momeală, am aprins focul pentru grătar în butoiul fără capac în care fusese ulei și care era așezat lângă verandă. Am uns și condimentat cele zece kilograme de pui și cotlet de porc pe care aveam să le frig și să le vând la prânz. Apoi mi-am turnat Dr Pepper într-un pahar plin cu fulgi de gheață, frunze de mentă și cireșe și m-am așezat la o masă de sub umbrar, privind niște negri care pescuiau sub un chiparos, pe malul opus al canalului. Purtau pălării din paie și ședeau pe scăunele din lemn, unul lângă celălalt, cu undițele din trestie nemișcate deasupra frunzelor de nufăr. Nu am înțeles niciodată de ce oamenii de culoare pescuiesc întotdeauna împreună, în grupuri restrânse, sau de ce refuză să se mute dintr-un loc în altul, chiar și atunci când nu mușcă nimic; dar mai știam și că dacă ei nu

prind nimic, nici ceilalți nu vor fi mai norocoși. Una dintre plute a început să tremure la suprafață, apoi a alunecat de-a lungul nuferilor și a fost trasă spre fund. Un băiețel și-a smucit undița în sus și un pește macropterus a ieșit la suprafață, împrôșcând cu apă. Branhiile și burta lui erau colorate ca focul. Băiatul a ținut creatura cu o mână, apoi și-a băgat cealaltă mână în apă, i-a scos cârligul din gură și a tras în sus o creangă jupuită de salcie, încărcată cu plătici și bibani cu ochi bulbucăți. L-am observat cum trage vârful ascuțit al crengii prin burta și gura peștelui, apoi o pune la loc în apă.

Dar privind scena aceea care părea scoasă din tinerețea mea și retrăind momentul cu oameni pe care îi știam, nu reușeam să-mi iau gândul de la cicatricea urâtă de fum care brăzda cerul la Trecătoarea de Sud-Vest sau de la femeia care fusese în stare să-și țină copilul într-un gol de aer în timp ce propriii plămâni i se umpleau de apă și benzină.

•

În după-amiaza aceea am condus până în New Iberia și am cumpărat un exemplar din *Times-Picayune*. În reportajul preluat de la agenție se povestea că trupurile a trei persoane, printre care se număra un preot catolic, fuseseră scoase din avion. Sursa știrii era biroul șerifului din districtul St. Mary. Ceea ce însemna fie că li se spusese asta la biroul șerifului, fie că doar trei corpuri fuseseră aduse în fața medicului legist din district.

Era cald și însorit în dimineața următoare, când am oprit motorul bărcii chiar lângă Trecătoarea de Sud-Vest și am aruncat ancora peste bord. Valurile se agitau sub prova în timp ce eu îmi puneam etichetele de scafandru și tubul de oxigen pe care îl umplusem mai devreme. Mi-am prins o greutate de talie, m-am aruncat peste marginea bărcii și am înotat în jos, spre epavă, înconjurat de o dărmă de bule de aer. Avionul încă zăcea cu susul în jos pe marginea înclinată a șanțului. Din cauza ploilor,

apa tulbure avea o culoare verzuie, dar puteam distinge detaliile până la treizeci de centimetri depărtare de masca mea. Am coborât spre secțiunea cozii avionului și mi-am croit drum spre cabină. Pipăind cu mâinile, am simțit că gaura care aruncase fum negru spre cer era crestată și tăioasă. Metalul era îndoit în afară, la fel cum se întâmplă când un glonț de artilerie iese printr-o placă de fier.

Toate ușile erau deschise în față, iar cabina fusese curățată. Sau pe aproape. Cămașa ruptă a bărbatului tatuat se unduia încetișor de la mișcarea valurilor, atingând podeaua. Unul dintre volanele cămășii era agățat în locul unde se prindeau de podea centurile de siguranță. Am smuls cămașa din locul ei, eliberând-o, am făcut-o cocoloș și am înotat înapoi spre lumina gălbui-verzuie de la suprafață.

Învățasem cu mult timp în urmă să fiu recunoscător pentru micile favoruri care mi se făceau. Învățasem, de asemenea, să nu fiu impulsiv și nechibzuit când trebuia să mă folosesc de ele. Am întins cămașa pe punte și am atârnat de mânecile, gulerul și spatele ei greutăți de pescuit. N-a fost nevoie de prea mult timp pentru ca bluza să se usuce în vânt, deasupra plăcilor încinse de pe punte; la atingere, pânza era încă rigidă și îmbibată de sare.

Am găsit o pungă de plastic pentru plevușcă în cutia mea cu ustensile pentru pescuit, am dus cămașa în cabina pilotului, unde nu bătea vântul, și am început să decupez buzunarele cu ajutorul cuțitului Puma cu o singură lamă, ascuțit ca un brici de frizer. Am cules dinăuntru un ciot de creion, niște fire de tutun, câteva chibrituri de bucătărie umede, un pieptene mic, câteva ațe și, în final, un bețișor pentru amestecat băuturi.

Un bețișor din lemn, învelit într-un șervețel igienic. Un bețișor despre care știam că are litere tipărite pe el, pentru că cerneala mov se întinsese pe șervețelul de hârtie ca un sărut mânjit.

2.

A doua zi, când am parcat camioneta pe strada Decatur, lângă Piața Jackson din New Orleans, era trecut de ora douăsprezece. Am băut cafea și am mâncat gogoși *beignet* în Café du Monde, apoi am intrat în piață și m-am așezat pe o bancă din fier, sub bananieri, nu departe de catedrala St. Louis. Era încă puțin prea devreme pentru a o găsi pe fata care speram să fie în clubul Smiling Jack's, așa că m-am așezat în umbra caldă și am privit muzicienii de culoare de pe stradă, cântând la chitare într-un loc ferit de lângă biserică, și la artiștii stradali ce schițau portrete ale turiștilor pe alea Pirates. Îmi plăcuse dintotdeauna Cartierul Francez. Mulți oameni din New Orleans se plâneau că era plin de bețivani, drogați, prostituate, escroci de culoare și degenerați sexual. Era adevărat ce se spunea, dar mie nu-mi păsa. Cartierul fusese așa dintotdeauna. Jean Laffitte^[71] și banda lui de asasini operaseră în afara vechiului New Orleans și la fel făcuse și James Bowie care, atunci când nu măcelărea oameni cu lama lui ucigașă, era un negustor ilegal de sclavi. De fapt, dacă mă gândeam mai bine, prostituatele și bețivii, hoții și peștii aveau probabil mai multe drepturi asupra Cartierului decât noi, restul.

Vechile clădiri în stil creol și străzile înguste nu se schimbaseră nicicând. Deasupra zidurilor din piatră și a porților din fier ale curților atârnavă frunze de palmieri și bananieri; era mereu umbră sub colonadele răsucite care se întindeau pe deasupra trotuarelor și a micilor magazine alimentare, cu ventilatoarele lor cu pale din lemn, mirosind permanent a brânză, cârnați, cafea măcinată și a piersici și prune puse în lădițe. Zidăria clădirilor era tocită, rece și netedă la atingere. Dalele de piatră de pe alei fuseseră scobite și erodate de apa de ploaie scursă de pe

acoperișurile și balcoanele de deasupra. Câteodată se întâmplă să te uiți prin portița de fier forjat a câte unui pasaj de cărămidă și să zărești curtea interioară a unei clădiri înfierbântate de soare, cu glicină mov și trandafiri cățărători galbeni. Iar când vântul bătea din direcția potrivită, puteai simți mireasma râului, a zidurilor umede, a vreunui izvor ce picura într-un puț dezafectat, mirosul acrișor al vinului vărsat, al iederii ce se înfipsea în ciment precum ghearele unei șopârle, al florilor de barba-împăratului ce se deschideau la umbră și al unei întregi grădini verzi de mentă, tâșnind pe un zid de stuc înșorit.

În Piața Jackson, umbrele se lungeau. Am privit din nou bețigașul de amestecat pe care îl găsisem în buzunarul de la cămașa mortului. Urmele mov de pe el nu mai arătau foarte impresionant acum, dar în acea dimineață un prieten de-al meu de la Universitatea din Lafayette îl pusese sub microscopul cu infraroșu, aparat ce reprezenta un miracol tehnologic. Putea lumina și întuneca atât lemnul, cât și vopseaua, iar când amicul meu a mișcat fibra, depărtând-o sau apropiind-o de punctul focal, am putut identifica douăsprezece litere imprimate pe bețișor: SM LI GJ KS.

Oare de ce niște oameni care își dăduseră atâta osteneală să scoată dintr-un avion scufundat trupul unui bărbat și să și mintă (cu succes) presa să fi fost atât de neglijenți încât să lase în urma lor cămașa mortului, pentru a fi găsită de un negustor de momeală? E simplu. Oamenii care mint, fac jocuri murdare, manipulează și fură o fac în general pentru că nu au inteligența și prudența necesare de a proceda altfel. Spărgătorii de la Watergate nu fuseseră niște hoți de doi bani. Tipii ăștia lucrau pentru CIA și FBI. Fuseseră prinși pentru că lipiseră la loc yala automată de la ușa unui birou, înfășurând banda din jurul încuietorii orizontal, în loc s-o facă pe verticală. Un paznic cu salariul minim pe economie văzuse banda adezivă

și o dezlipise, dar nu raportase incidentul. Unul dintre spărgători s-a întors și a lipit bandă pe ușă, astfel încât să rămână descuiată din nou. Paznicul și-a făcut iar rondul, a văzut banda proaspăt aplicată și a sunat la poliție. Spărgătorii mai erau încă în clădire când a ajuns poliția.

Am străbătut străzile răcoroase spre Bourbon, care începea acum să se umple de turiști. Familiile din Grand Rapids priveau prin ușile pe jumătate deschise ale barurilor de striptease și ale celor în care se organizau lupte între femei și orgii franțuzești. Aveau fețele curate, zâmbitoare și strălucitoare în lumina după-amiezii târzii. Cu fascinația lor furișă pentru senzualitate, păreau la fel de inocenți ca grupurile de băieți de colegiu bând bere din pahare de carton, care râdeau, privind spre actorii de revistă și nebunii de pe stradă, convinși că ei înșiși nu aveau să fie niciodată jucăriile timpului sau ale morții; sau poate că erau la fel de naivi precum afaceriștii din Meridian care, intrând prin acele uși, râneau cu detașare și ușurință când treceau pe lângă coapse și sâni goi, dar care apoi aveau să se trezească bolnavi, tremurând într-un motel de pe lângă vechea autostradă spre aeroport, cu portofelul golit plutind în vasul de toaletă și cu amintirile din timpul nopții încâlcite precum un cuib de vipere, făcând să le apară pe frunte broboane de transpirație.

Smiling Jack's se afla la colțul străzilor Bourbon și Toulouse. Dacă Robin Gaddis mai făcea încă striptease acolo și își mai hrănea demonii ce trăiseră în ea încă de când era copilă, ar fi trebuit să fie la bar, bându-și primul cocktail *vodka collins* înainte de ora șase, luând niște prafuri la șase și jumătate, pentru ca, o oră mai târziu, să treacă la lucruri mai serioase cu niște amfetamină, dezlănțuindu-se de-a dreptul. O luasem cu mine la vreo două întâlniri ale Alcoolicilor Anonimi, dar zisese că nu sunt pentru

ea. Bănuiam că era una dintre acele persoane care nu aveau limite. În toți anii aceia, fusese închisă de băieții de la Moravuri de câteva zeci de ori, un iubit o înjunghiasse în coapsă, iar unul dintre soții ei îi spărsese maxilarul cu un ciocan pentru gheață. Odată, pe când mă aflu la agenția de ajutor social, am tras din teanc dosarul ei familial, o istorie de trei generații reprezentând un studiu asupra eșecului instituțional și a defectelor omenеști. Crescuse într-o casă oferită prin proiectul de ajutor social, lângă cimitirul St. Louis. Era fiica unei mame retardate și a unui tată alcoolic. Avea obiceiul să-și înfășoare așternuturile îmbibate cu urină în jurul capului atunci când uda patul. Acum, adultă fiind, reușise să se mute la opt sute de metri depărtare de locul unde se născuse.

Dar în ziua aceea nu se afla la bar. De fapt, Smiling Jack's era aproape gol. Estrada cu oglinzi din spatele barului era întunecată; instrumentele muzicale ale trioului zăceau nesupravegheate în mica fosă de la capătul estradei; iar în pustietatea sumbră, lumina unui stroboscop ce se învârtea deasupra arunca în încăperea lumini și umbre, ca focurile unei arme automate, provocându-ți ceva care semăna cu răul de mare. L-am întrebat pe barman dacă fata avea să sosească. Bărbatul avea cam treizeci de ani și purta perciuni precum cei din sud-est, o pălărie neagră din fetru și un tricou negru cu fețele Celor Trei Prostănaci^[8] imprimate în relief cu alb.

— Chiar așa, a zis el, zâmbind. Primul spectacol e la opt. O să fie aici pe la șase jumătate, când trage o dușcă. Ești vreun prieten de-ai ei?

— Da.

— Ce bei?

— Ai Dr Pepper?

— Faci mișto?

— Dă-mi un 7-Up.

— Costă doi dolari. Ești sigur că vrei să bei suc?
Am așezat cei doi dolari pe bar.

— Te cunosc, nu-i așa? a zis el, zâmbind din nou.

— Poate.

— Ești polițai, nu?

— Nu.

— Ei hai, măi, la două lucruri mă pricep – unul e să prepar băuturi și celălalt e că rețin fețe. Dar tu nu ești de la Moravuri, am dreptate?

— Nu sunt polițist.

— Stai un pic, m-am prins. Omucideri. Lucrai în Districtul Unu, pe Basin.

— Nu mai e cazul.

— Ai fost mutat, sau cum?

— Am ieșit din breaslă.

— Cam devreme, așa-i? a mai spus el.

Avea ochii verzi și și-i ținea suficient de strânsi cât să nu poți citi nimic în ei.

— Îți aduci aminte de mine?

— Te numești Jerry... nu știu cum. Te-au săltat acum cinci ani pentru că ai lovit un bătrân cu o țevă. Cum ți s-a părut la Angola?

Ochii lui verzi s-au deschis mai larg o clipă, m-au privit cu îndrăzneală de sub marginea pălăriei negre, apoi s-au îngustat și s-au strâns iar. A început să șteargă paharele cu un prosop și și-a întors chipul într-o parte.

— N-a fost rău. Am stat mult pe afară, am luat o grămadă de aer proaspăt, am avut ocazia să-mi intru în formă. Îmi place munca la fermă. Așa am crescut. Hei, mai ia un 7-Up. Ești tare, zău. Un tip așa ascuțit la minte ca tine ar trebui să bea un 7-Up din partea casei.

— Bea-l tu pentru mine, am răspuns, după care mi-am luat paharul și m-am îndreptat spre partea din spate a barului.

L-am urmărit pe bărbat aprinzându-și o țigară, trăgând doar de câteva ori din ea, apoi aruncând-o cu furie prin ușa întredeschisă, pe trotuarul năpădit de turiști.

Ea a ajuns după o jumătate de oră. Purta sandale, blugi albaștri coborâți pe șolduri și un maiou care lăsa să i se vadă abdomenul plat și bronzat. Spre deosebire de majoritatea dansatoarelor de striptease, părul ei brunet era tuns scurt, ca al unei școlărițe de pe la 1940. Și în ciuda băuturii, a cocainei și a amfetaminei care-i intrau în corp, fata încă mai arăta bine.

— Oho, au trimis iar pe stradă echipa de elită? a spus ea și a zâmbit. Cum îți merge, Pătatule? Am auzit că te-ai recăsătorit și trăiești pe canal, vânzând râme și alte chestii.

— Așa e. Acum sunt doar în vizită.

— Chiar ai încheiat-o definitiv, nu? Trebuie să ai curaj, nu glumă. Vreau să spun, ca s-o tai așa, pur și simplu și să te apuci de ceva anapoda, cum ar fi să vinzi oamenilor râme. Ce-ai zis: „Sayonara, apărători ai legii, țineți-vă armele în pantaloni”?

— Ceva de genul.

— Hei, Jerry, ți se pare că avem SIDA? Mămica trebuie să dea ceva pe gât în momentu’ ăsta.

— Încerc să aflu ceva despre un tip, am început eu.

— Nu prea sunt un centru de informare, Pătatule. N-ai vrut niciodată să-ți vopsești pata aia albă din păr? Ai cel mai negru păr pe care l-am văzut la un bărbat, cu excepția dungii ăleia albe.

Fata m-a atins cu degetele pe cap.

— Tipul de care îți ziceam avea tatuat pe piept un șarpe verde cu roșu. Cred că a venit încoace.

— Ei plătesc să vadă cum mă dezbrac. Nu invers. Doar dacă nu te referi la altceva.

— Vorbesc despre un bărbat brunet, solid, cu un cap cât un pepene. Tatuajul era chiar deasupra sfârcului. Dacă l-ai văzut, n-ai cum să nu-ți aduci aminte de el.

— De ce, mă rog?

Fata și-a aprins o țigară și și-a fixat privirea pe cocktailul *vodka collins* pe care Jerry i-l prepara la

bar.

— Exista pe aleea Bring-Cash din Saigon un tip care făcea tatuaje și care folosea nuanțe de cerneală verde-închis și roșu. Era faimos în Orient. Stătea în Hong Kong de ani buni. Marinarii britanici din toată lumea îi purtau operele.

— De ce l-aș fi văzut eu?

— Ascultă, Robin, am fost dintotdeauna prietenul tău. Nu te-am judecat niciodată pentru ceea ce faci. Las-o baltă.

— A, asta era, nu?

Robin a luat paharul de *collins* de pe bar și a băut din el. Gura îi era umedă, roșie și rece când a așezat paharul jos.

— Nu mai fac treaba aialaltă. Nu mai e nevoie. Lucrez aici șase luni, apoi am două spectacole în Fort Lauderdale pe timpul iernii. Întreabă-ți amicii de la Moravuri.

— Nu sunt amicii mei. M-au băgat în belele. Când am fost suspendat, am aflat ce înseamnă cu adevărat singurătatea.

— Mi-aș dori să fi venit pe aici. M-aș fi putut îndrăgosti de tine, Dave.

— Poate că îmi doresc să o fi făcut.

— Hai că te și văd încurcat cu o tipă care-și arată balcoanele în fiecare noapte într-o sală plină de neîntărcați între două vârste. Hei, Jerry, ne grăbim și noi un pic?

Bărbatul i-a luat paharul și l-a umplut la loc cu amestecul conținând vodcă, dar nu s-a deranjat să adauge și gheață proaspătă sau o felie de portocală.

— Ești mereu un finuț, i-a zis Robin.

— Ce pot să spun, e un dar, a replicat el, apoi s-a întors la bar și a început să umple cutia frigorifică cu sticle de bere.

Își întorcea capul dintr-o parte în alta de fiecare dată când așeza o sticlă în recipient, ca pentru cazul în care vreuna dintre ele ar fi explodat.

— Trebuie să plec din locul ăsta. E o nebunie din ce în ce mai mare, a spus Robin. Dacă ai

impresia că lui i s-a cam stins jarul, ar trebui s-o cunoști pe maică-sa. Spelunca asta e a ei, și la fel și magazinul de suvenire de lângă. Are un păr ca o perie Roto-Rooter, știi, de genul ălor pe care le folosesc să desfunde țevi. Doar că ea are impresia că e star de operă. Poartă rochii hawaiiene largi și înflorate și bijuterii din sticlă atârdate peste tot. Iar dimineața pune pe bar un casetofon și curăță amândoi toaletele, cântând operă ca și cum le-ar fi înfipt cineva o furcă în dos.

— Robin, știu că tipul ăsta tatuat a fost aici. Chiar am nevoie de ajutorul tău.

Fata și-a scuturat țigara în scrumieră și nu a răspuns.

— Uite ce-i, nu-l dai în gât. E mort, am continuat eu. A murit într-un accident aviatic, împreună cu un preot și niște imigranți ilegali.

Robin a suflat fumul spre cercurile rotitoare de lumină și și-a tras o șuviță de păr din ochi.

— Vrei să zici că erau din ăia cu șalele umede¹⁹¹, sau cum? a întrebat ea.

— Poți să le spui și așa.

— Nu știu ce ar putea să caute Johnny Dartez cu un preot și niște mexicani.

— Cine-i omul?

— S-a preumblat pe aici ani întregi, cu excepția perioadei când a fost în marină. Era în cădășie cu niște hoți de pe stradă.

— Era hoț de buzunare?

— A încercat. Era așa de neîndemânatic că de obicei îi dă râma pe fraieri din picioare, înainte să le ia portofelul. E un ratat. Nu cred că e tipul pe care-l cauți.

— Cu ce se ocupa în ultima vreme?

Fata a ezitat.

— Cred că probabil cumpăra chei de la camerele de hotel și carduri de credit, a răspuns ea.

— Credeam că ai ieșit din treaba asta, puștoaico.

— S-a întâmplat cu mai multă vreme în urmă.

— Eu vorbesc de prezent. Ce făcea tipul acum, Robin?

— Am auzit că era cărăuș pentru Bubba Rocque, a răspuns ea, iar vocea i-a devenit aproape o șoaptă.

— Bubba Rocque? am întrebat.

— Mda. Ia-o încet, da?

— Trebuie să mă duc în spate. Mai vrei un *collins*? a întrebat Jerry.

— Mda. Și să te speli pe mâini când te duci la baie.

— Știi, Robin, când vii aici aud un zgomot ciudat, a replicat barmanul. Trebuie să ascult cu mare atenție, dar îl aud. Parcă sunt niște șoareci care rod ceva. Cred că e creierul tău care se descompune.

— Cine e consilierul tău de probațiune^[10], amice?

— Nu am unul. Am ieșit curat ca lacrima, am făcut perioada maximă și mi-au fost iertate toate păcatele. Îți strică ziua chestia asta?

Bărbatul a rânjit la mine de sub pălăria lui neagră din fetru.

— Nu, mă întrebam doar ce-i cu sticlele alea de rom din spatele barului, am zis. Nu văd să aibă timbrul Biroului de Alcool, Tutun și Arme de Foc. Probabil ai făcut cumpărături în magazinele *duty-free* din Insule și apoi ai încurcat sticlele cu marfa din bar.

Jerry și-a pus mâinile în șolduri, s-a uitat la sticlele de pe raft și a scuturat grav din cap.

— Băiete, cred că ai nimerit-o, a spus el. Ce mă bucur că mi-ai atras atenția. Robin, e musai să-l păstrezi pe tip.

— Mai bine o lași baltă, Jerry, a replicat fata.

— Știe că nu am intenții rele. Nu-i așa, șefu'? Nu mă bag în sufletul oamenilor, nu le invadez spațiul. Nu-s vreo sculă bleagă, amice. Știi ce-i aia, nu?

— Gata cu cirul, am zis.

— Mie îmi zici? Aici am salariul minim pe economie, plus bacșișuri, și nu am nevoie de băți de cap. Crede-mă, chiar nu am nevoie de belele.

L-am privit cum intră în depozitul din spatele barului. De la șolduri în jos mergea ca un infractor de primă clasă și mafirot cu normă întreagă, dar fără să-și miște pieptul ori brațele, ca un tip care stă toată viața în pușcărie sau e cercetat mereu pentru câte ceva. Oare ce-i făcea pe oamenii ca el să devină astfel? Vreun defect genetic, faptul că erau crescuți în medii viciate, că nu-i învățase nimeni să facă la oliță? Chiar și după ce lucrasem paisprezece ani în poliția din New Orleans, tot nu reușisem să găsesc un răspuns potrivit.

— În legătură cu Bubba Rocque, aia e doar din auzite. Adică nu știi nimic de la mine, OK? a spus Robin. Bubba e nebun, Dave. Știu o fată care a vrut să fie pe cont propriu. Băieții lui au aruncat benzină pe ea și i-au dat foc.

— Nu mi-ai spus nimic din ce nu știam deja despre Bubba. Pricepi? Nu ești sursă de informații.

Dar încă îi puteam vedea lucirea de teamă din ochi.

— Ascultă, îl cunosc de-o viață, am continuat. Mai are și acum o casă în afara orașului Lafayette. Știu despre el tot ce mi-ai putea spune tu.

A expirat și a sorbit din pahar.

— Știu că ai fost un polițai bun și toate aiurelile astea, a răspuns fata, dar există o grămadă de lucruri pe care voi nu le vedeți. Nu aveți cum. Nu ești de-ai lor, Pătatule. Ești doar un vizitator.

— Trebuie să o șterg, puștoaico, i-am zis. Noi locuim la sud de New Iberia. Dacă vrei să te-apuci vreodată să vinzi momeli pentru pescuit, dă-mi un telefon.

— Dave...

— Da.

— Mai treci pe la mine, da?

Am ieșit în strada întunecoasă, luminată slab de neoane. Muzica ce răzbătea dinspre barurile în

care se asculta Dixieland și *rockabilly* se rostogolea afară ca un tunet. Am privit înapoi spre Robin, dar taburetul ei era gol.

În noaptea aceea am condus de-a lungul șoselei I-10, peste zona inundabilă Atchafalaya. Sălci și trunchiuri moarte de chiparoși, pe jumătate scufundate, aveau luciri gri și argintii în lumina lunii. Nu se simțea nicio adiere, iar pe apa nemișcată și întunecată se vedeau cioburi de lumină reflectate de lună. Șase sonde de petrol se profilau negre pe fundalul lunii, apoi o briză a prins a sufla tare dinspre Golf, agitând sălciile înșirate de-a lungul malului îndepărtat și înfiorând suprafața apei, până la șosea, ca și cum ar fi fost un trup uman.

Am oprit la podul Breaux și am urmat un drum lăturalnic vechi prin St. Martinville, spre New Iberia. Un proiector electric strălucea pe fațada albă a bisericii catolice din secolul al optsprezecelea, unde Evangeline și iubitul ei fuseseră îngropați sub un stejar ce-și întindea crengile peste tot. Copacii care se arcuiau deasupra drumului erau năpădiți de mușchi spaniol, iar vântul mirosea a pământ arat și a trestie de zahăr de-abia răsărită pe câmp. Dar nu îmi puteam scoate din cap numele lui Bubba Rocque.

El fusese printre pușinii copii albi din New Iberia care erau îndeajuns de duri și disperați ca să lucreze la așezat popice în sala de bowling, în anii dinaintea introducerii aerului condiționat, când în fose temperatura ajungea la cincizeci de grade și pistele erau pline de popice care cădeau din toate părțile, de rafturi metalice ce se prăbușeau, de negri care înjurau și de bile de bowling instabile, care ți-ar fi putut rupe tibia în două. El era puștiul care nu purta nicio haină iarnă, avea coji în păr și își zdrobise încheieturile degetelor până când ajunseseră cât monedele de douăzeci și cinci de cenți. Era murdar, mirosea urât și i-ar fi scuipat unei fete după guler pentru un bănuț. Și mai era, de

asemenea, subiectul unor legende. Se culcase cu mătușa lui, pe când avea zece ani; vâna pisicile din cartier cu o armă cu aer comprimat; încercase să violeze o fată de culoare care lucra la cantina liceului; tatăl lui îl bătuse cu un lanț de câine; își dăduse foc propriei case din șindrilă, construită între șinele Căii Ferate a Pacificului de Sud și depozitul de fier vechi.

Dar când mă gândesc la el, cel mai bine îmi aduc aminte de ochii lui mari, gri-albăstrui. Păreau să nu clipească niciodată, ca și cum pleoapele i-ar fi fost îndepărtate chirurgical. Am luptat cu el în faza locală a campionatului de box Golden Gloves și am ajuns la remiză. Ți-ai fi putut rupe mâinile pe fața lui și el tot ar fi continuat să se repeadă la tine, fixându-te cu pupilele ca de zgură arsă ale acelor ochi neobosiți.

Trebuia să mă opresc. Nu mai eram polițist și aveam alte obligații acum. Dacă oamenii lui Bubba Rocque fuseseră implicați în accidentul aviatic, atunci ceva rău se întrezărea la orizont, iar eu nu voiam să am nimic de-a face cu asta. Trebuia să-i las pe federali și pe scursurile acelea să-și facă felul între ei. Eu ieșeam din joc.

Când am ajuns acasă, ferestrele erau întunecate sub crengile nucilor pecan și se vedea doar lumina televizorului aflat în camera din față. Am deschis ușa de plasă și am văzut-o pe Annie adormită pe un pat improvizat pe jos, în fața televizorului. Ventilatorul cu pale din lemn îi umfla buclele de pe ceafă. Alături de ea se aflau două boluri de înghețată goale, cu dâre de la suc de căpșuni. Apoi am zărit-o pe Alafair într-un colț, purtând cămașa mea albastră din denim pe post de pijama. Fixa cu un chip speriat ecranul televizorului. Era un documentar despre al Doilea Război Mondial în care apărea o coloană de infanteriști mășcăluind de-a lungul unui drum de țară, în afara unui oraș italian bombardat. Soldații aveau căștile puse într-o parte, iar țiğările le atârnavă din gurile rânjite. Un

bărbat cu o mitralieră automată își băgase în sânul mantalei un cățel. Dar pentru Alafair aceștia nu erau eliberatorii Europei de Vest. Corpul ei micuț tremura în mâinile mele atunci când am luat-o în brațe.

— *Vienen los soldados aqui?*⁽¹¹⁾ a rostit ea, cu fața înfiorată de teribila întrebare.

Avea și alte întrebări pentru noi. La unele nu puteam răspunde atât de ușor din cauza puținelor cunoștințe de spaniolă pe care le aveam eu și Annie sau mai degrabă din cauză că eram doi adulți care nu voiau să aducă brusc în mintea unui copil dezorientat conștiința mortalității. Poate că în somn încă mai simțea mâinile mamei pe coapsele ei, ridicând-o spre bula instabilă de aer din interiorul cabinei avionului. Poate că își imagina că aveam puteri supraomenești și că îi puteam învia pe cei care muriseră înecați doar printr-o atingere a mâinii, făcându-i să iasă din lumea întunecată a somnului, spre ziua cea luminoasă. Ochii lui Alafair îi cercetau pe ai mei ca și cum ar fi văzut în ei chipul reflectat al mamei sale. Dar oricât am fi încercat, nici eu, nici Annie nu puteam folosi cuvântul *muerto*⁽¹²⁾.

— *Adónde ha ido mi mamá?*⁽¹³⁾ a întrebat iar a doua zi.

Și poate că întrebarea ei implica cel mai bun răspuns pe care i-l puteam da. Ea nu întreba ce se întâmplase cu mama ei; voia, în schimb, să știe încotro plecase. Așa că am dus-o pe fetiță la Biserica St. Peter din New Iberia. Cred că s-ar putea spune că încercarea mea de a soluționa impasul fusese prea facilă. Dar eu cred că ritualul și metafora există pentru un motiv. Cuvintele nu au nicio putere asupra nașterii sau morții și nu fac niciodată ca aceasta din urmă să fie mai acceptabilă, indiferent de câte ori ne este explicată inevitabilitatea ei. Am luat-o amândoi de mână și am condus-o prin biserica goală, spre suportul

pentru lumânări din metal răsucit aflat în fața statuii cu Maria, Iosif și copilul Iisus.

— *Ta maman est avec Jésus*⁽¹⁴⁾, i-am spus eu în franceză. *Au ciel*⁽¹⁵⁾.

Și-a întors spre mine chipul rotund și a clipit.

— *Cielo*⁽¹⁶⁾? a întrebat.

— Da, în cer. *Au ciel*, am răspuns.

— *En el cielo*, a adăugat Annie. În rai.

Chipul lui Alafair părea șocat. La început ne-a privit când pe unul, când pe celălalt, apoi am văzut cum își țuguiază buzele, iar ochii încep să i se umple de lacrimi.

— Hei, hei, mititico, am zis eu, luând-o în brațe și sprijinind-o pe un șold. Hai, vreau să aprinzi o lumânare. *Pour ta maman*⁽¹⁷⁾.

Am aprins bețigașul de la o lumânare care ardea, l-am pus în mâna fetei și am ajutat-o să atingă cu el un fitil stins dintr-o candelă din sticlă roșie. Ea a privit cum lacrima de foc se ridică din ceară, apoi i-am mutat mâna și bețigașul aprins la un alt fitil, pe urmă la un altul.

Ochii ei umezi erau luminați de strălucirea roșu-albăstruie venind dintre rândurile de candelă de pe suport. Pe șoldul meu, picioarele ei erau întinse ca ale unei broaște, iar cu brațele îmi strângea gâtul. Îi simțeam creștetul fierbinte sub obrazul meu. Annie s-a întins și a bătut-o ușor cu palma pe spate.

•

A doua zi, dis-de-dimineată, când am deschis magazinul, printre copacii aflați de-a lungul canalului era o lumină roz. În umbra chiparoșilor nu mai mișca nimic, apa era întunecată și calmă, iar plătica se hrănea și dădea rotocoale, de parcă pe lângă frunzele de nufăr ar fi căzut niște picături de ploaie. Am privit cum lumina urca pe cerul albastru, atingând verdele coroanelor de copaci și împrăștiind cu arsura ei ceața care încă adăsta împrejurul rădăcinilor de chiparos. Se anunța a fi o

zi blândă și senină, bună pentru plătică, bibani și pești-lună, până când, pe la mijlocul dimineții, apa s-a încălzit și peticele de umbră de sub copaci s-au preschimbat în oglinzi de lumină maro-gălbuie. Însă chiar înainte de ora trei după-amiaza, presiunea atmosferică a scăzut, cerul s-a umplut brusc de nori cenușii care aveau luciul metalic al aburilor și chiar atunci când primele picături au început să clipească pe suprafața apei, toate plăticile au ieșit iar să se hrănească, făcând cu gurile lor un zgomot mai puternic decât al ploii.

Am curățat locul unde făceam grătarul, aflat pe terasa laterală de lângă magazinul de momeală, am pus cenușa într-o pungă de hârtie, am aruncat punga într-un coș de gunoi, am împrăștiat din nou cărbune și lemn verde de hickory pe fundul gropii și am aprins focul pentru prânz. Apoi l-am lăsat pe Batist, unul dintre negrii care lucrau pentru mine, să aibă grijă de magazin și m-am întors în casă, unde am pregătit omletă și cușcuș pentru micul dejun. Am mâncat împreună în curtea din spate, la masa de picnic din lemn de sequoia, sub arborele de mătase, în timp ce gaițele albastre și mierlele se zbenguiau în lumina soarelui.

Apoi am luat-o pe Alafair cu mine în camionetă și ne-am dus la magazinul alimentar de pe autostradă. Am cumpărat gheață pentru magazin și languste decorticate ca să pregătesc *etouffée* la cină. I-am luat și un zmeu mare de hârtie, iar când am ajuns acasă am mers cu ea la iazul cu rațe aflat la marginea terenului meu, care se învecinează cu un câmp de trestie de zahăr, și am lăsat zmeul să se ridice brusc, dus de briză, și să zboare tot mai sus pe bolta albastră, presărată cu nori albi. Fața ei a devenit un rotund perfect, luminat de o incredibilă uimire și bucurie atunci când șnurul tras printre degete și zmeul s-au unduit și au prins să joace împotriva vântului.

Apoi am zărit-o pe Annie cum iese din umbra pestriță a curții din spate în lumina soarelui și vine

spre noi. Purta o pereche de blugi decolorați cu Clorox și un tricou albastru-închis, iar soarele i se juca cu lumini de aur în păr. M-am uitat din nou la fața ei. Încerca să nu pară preocupată, dar îi vedeam micul rid dintre ochi, precum creșătura neglijentă a unui sculptor.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Presupun că nimic.

— Haide, Annie. Chipul tău nu știe prea bine să ascundă lucrurile.

I-am trecut degetele peste fruntea arsă de soare.

— E o mașină parcată la marginea drumului, printre copaci, cu doi bărbați în ea, a zis Annie. I-am văzut acum o jumătate de oră sau mai bine, dar nu i-am băgat în seamă.

— Ce fel de mașină?

— Nu știu. Una sport, albă. Am ieșit pe verandă, iar șoferul a ridicat un ziar în dreptul feței, ca și cum ar fi citit.

— Probabil că sunt doar niște petroliști care se protestează în timpul serviciului. Dar hai să aruncăm o privire.

Am înnodat firul zmeului de un băț de salcie și am înfipt crenguța adânc în noroiul moale de la marginea iazului. Ne-am întors toți trei acasă, în timp ce zmeul lovit de vânt se zbătea în spatele nostru. Le-am lăsat pe fete în bucătărie și am privit prin plasa ușii din față, fără să o deschid. Nu prea departe, pe drumul nepavat care pornea de la doc, un Corvette alb era parcat într-o parte, printre copaci. Omul așezat în dreapta șoferului avea scaunul înclinat pe spate și dormea cu o pălărie de paie peste față. Cel de la volan fuma o țigară și sufla fumul pe geam. Mi-am luat binoclul japonez din al Doilea Război Mondial, care stătea agățat de curea pe un perete, l-am fixat de tocul ușii și i-am reglat lentilele, privind prin plasa de la intrare. Parbrizul era fumuriu și prea umbrit pentru a-i distinge cum trebuie pe oricare dintre bărbați. Plăcuța de înmatriculare se afla în spate, așa că nu

puteam zări numărul mașinii, dar puteam vedea clar micile litere din metal, ELK, aflate chiar sub geamul șoferului.

Am mers în dormitor, mi-am luat din dulap jacheta militară pe care o folosisem la vânătorearea de rațe, apoi am deschis sertarul șifonierului și am scos de sub stiva de tricouri prosopul împachetat în care păstram pistolul automat de calibru .45, fabricat pentru armata americană, pe care-l cumpărasem din Saigon. Am luat încărcătorul greu, plin cu gloanțe expandabile, l-am introdus în lăcaș, am tras înapoi de manșon și am băgat un cartuș pe țeavă. Am fixat siguranța și am pus pistolul în buzunarul jachetei militare. M-am întors și am văzut-o pe Annie privindu-mă din ușa dormitorului, cu chipul încordat și privirea arzătoare.

— Dave, ce ai de gând să faci? a întrebat ea.

— Merg frumușel până acolo și îi verific pe tipi. Nu o să vadă arma.

— Las-o. Sună la biroul șerifului dacă e nevoie.

— Sunt pe proprietatea noastră, puștoaico. Nu trebuie decât să ne spună ce fac acolo. Nu-i mare lucru.

— Nu, Dave. Poate sunt de la Imigrări. Nu-i provoca.

— Tipii din guvern folosesc mașini închiriate când nu au acces la cele oficiale. Ei sunt probabil doar de la Centrul Petrolier din Lafayette.

— Da, și de asta trebuie să iei pistolul cu tine.

— Am niște obiceiuri proaste. Las-o baltă, Annie.

Am citit pe chipul ei că o rănisem. S-a uitat repede într-o parte, apoi și-a întors din nou privirea spre mine.

— Da, aș vrea să nu-ți mai spun nimic, a zis ea. O fată *cajun* cuminte stă desculță și cu burta la gură în bucătărie, în timp ce bărbatul ei viril umblă aiurea, se încaieră și strânge informații despre dușmani.

— Acum opt ani, un partener de-al meu s-a dus la un tip care încerca să schimbe un cauciuc, la două străzi de Piața Franceză. Partenerul meu tocmai ieșise din tură și avea încă insigna prinsă la curea. Era un tip de treabă. Se oprea mereu din drum ca să-i ajute pe alții. Avea de gând să-l întrebe pe om dacă nu cumva are nevoie de un cric mai mare. Tipul l-a împușcat fix în gură, cu un pistol de nouă milimetri.

Chipul i-a a tresărit de parcă aş fi pălmuit-o.

— Mă întorc într-un minut, am mai adăugat eu, după care am ieșit pe ușa din plasă, cu jacheta atârnată pe braț.

Frunzele de pecan din curte trosneau puternic sub pașii mei. M-am uitat peste umăr și am văzut-o pe Annie cum mă urmărește prin plasa de la intrare. Alafair stătea lipită de coapsa ei. „Doamne, de ce a trebuit să vorbesc cu ea așa?” mi-am zis. Ea era cel mai bun lucru care mi se întâmplase vreodată. Era blândă și iubitoare; în fiecare dimineață mă făcea să simt că, într-un fel, eu eram un dar în viața ei, mai degrabă decât invers. Și dacă își făcea griji, și le făcea pentru mine, nu pentru ea. Mă întrebam dacă aveam să fiu vreodată în stare să exorcizez sucubul alcoolic ce părea să trăiască în mine, cu ghearele agățate de sufletul meu.

Am luat-o printre copaci, spre drumul nepavat, către mașina albă parcată. Apoi l-am văzut pe șofer aruncând țigara afară, printre frunze, și pornind motorul. Dar el nu a trecut pe lângă mine, astfel încât să pot vedea bine înăuntrul mașinii sau să disting plăcuța de înmatriculare din spate. În loc să facă asta, a mers cu spatele pe drumul nepavat, cu lumina jucăușă reflectându-i-se pe parbriz. Apoi a îndreptat brusc mașina, făcând o întoarcere largă, și a accelerat după o curbă ascunsă de niște stejari pitici. Am auzit cauciucurile troncănind peste podul de lemn aflat în partea de sud a proprietății

mele, iar sunetul motorului s-a pierdut printre copaci.

M-am întors în casă, am scos încărcătorul din pistolul de calibrul .45, am extras cartușul din pistol, l-am strecurat iar în partea de sus a încărcătorului și am împăturit prosopul peste armă și încărcător, așezându-le înapoi în sertar. Annie spăla vase în bucătărie. Am stat lângă ea, dar nu am atins-o.

— O să-ți spun o singură dată asta și o să înțeleg dacă nu mă aprobi imediat, i-am zis eu. Dar însemni mult pentru mine și îmi pare rău că ți-am vorbit așa. Nu știam cine sunt indivizii ăia, dar nici nu aveam de gând să-i las pe ei să se prezinte. Annie, când iubești mult pe cineva, protecția pe care vrei s-o oferi nu are limite. Așa stau lucrurile.

Mâinile ei se odihneau nemișcate pe chiuvetă, iar privirea îi era fixată pe fereastră, la curtea din spate.

— Cine erau? a întrebat.

— Nu știu, am răspuns intrând în camera din față și încercând să mă concentrez asupra ziarului.

Peste câteva minute, Annie era în picioare, lângă scaunul meu, cu mâinile pe umerii mei. Palmele îi erau încă umede și calde. Apoi am simțit că se apleacă și mă sărută pe păr.

După prânz am primit un telefon de la Organizația pentru Combaterea Traficului de Droguri^[18] din Lafayette. Omul a spus că se numește Minos P. Dautrieve. S-a prezentat ca fiind agent rezident responsabil^[19], sau ARR, cum a zis el. A spus, de asemenea, că dorea să-mi vorbească.

— Ascult, am zis eu.

— Nu. La biroul meu. Puteți veni?

— Trebuie să lucrez, domnule Dautrieve.

— Ei bine, putem rezolva problema în vreo trei sau patru feluri, a replicat. Pot să vin acolo, lucru pentru care nu am timp. Și, în plus, de obicei nu purtăm discuții cu oamenii în magazine de momeală. Sau puteți veni aici, când vă convine,

din moment ce e o zi frumoasă pentru o asemenea activitate. Sau putem trimite pe cineva după dumneavoastră.

Am făcut o pauză și am privit de-a lungul canalului, la negrii care pescuiau în apele puțin adânci.

— O să ajung acolo cam într-o oră, am răspuns.

— Hei, e minunat. Aștept cu nerăbdare.

— Au dat oamenii dumneavoastră vreo raită pe aici azi-dimineață?

— Nu. Ați observat pe cineva care arăta ca noi?

— Doar dacă nu cumva aveți un automobil Corvette.

— Veniți și vom discuta. Sunteți un tip pe cînste.

— Ce-i porcăria asta, domnule Dautrieve?

Receptorul a amuțit în mâna mea.

M-am dus pe doc, acolo unde Batist curăța niște somni într-o tingire cu apă. În fiecare dimineață, el arunca o funie de pescuit în piroga lui, apoi aducea peștele înapoi la doc și îl eviscera cu un cuțit cu două tăișuri, făcut dintr-o pilă. Jupuia pielea și smulgea aripioarele din carne cu o pereche de clești, apoi spăla fileurile curate într-o tingire cu apă roșiatică. Avea cincizeci de ani și era chel ca o ghiulea, negru precum cărbunele și arăta ca și cum ar fi fost făcut din drugii de oțel. Văzându-l fără cămașă, cu sudoarea scurgându-i-se de pe țeasta cheală, cu umerii largi, cu petele de sânge și bucățelele de piele de pe brațele lui, folosind cuțitul ca să taie printre vertebre și să reteze capetele peștilor care aterizau în apă ca niște bucăți de lemn, nu am putut să nu mă întreb cum de fuseseră albi sudiști în stare să-i țină pe cei din neamul lui în captivitate. Singura problemă cu Batist era că, de multe ori, Annie nu înțelegea ce spune. Odată, când plecaseră împreună să hrănească animalele de pe o pășune pe care o închiriasem, el spusese: „*Mais* aruncă la vacă peste gard fân”.

— Trebuie să merg în Lafayette pentru câteva ore, am zis. Vreau să te uiți după niște bărbați într-un Corvette. Dacă vin pe aici, sună la biroul șerifului. Apoi du-te acasă și stai cu Annie.

— *Qui c'est une Corvette, Dave?*^[20] a întrebat el, privindu-mă cu ochii strânși din cauza soarelui.

— E o mașină sport, una albă.

— Ce fac ei?

— Nu știu. Poate nimic.

— Ce vrei să fac eu la ei?

— Nu le faci nimic. Ai înțeles? Îl suni pe șerif și apoi stai cu Annie.

— *Qui c'est ti vas faire si le sheriff pas vient pour un neg, Dave? Dites Batist fait plus rien?*

Omul a râs tare de propria-i poantă: „Ce-ai să faci dacă șeriful nu vine după un negrotei, Dave? Îi spui lui Batist cât nimic poate să mai facă?”

— Vorbesc serios. Nu te pune cu ei.

A rânjit din nou spre mine și a început iar să curețe pește.

I-am spus lui Annie unde plecam și, o jumătate de oră mai târziu, parcam în fața clădirii federale din centrul orașului Lafayette, acolo unde avea sediul Organizația pentru Combaterea Traficului de Droguri. Era o clădire mare, modernă, construită în perioada Kennedy-Johnson, toată numai uși mari din sticlă, geamuri fumurii și podele de marmură; dar chiar pe aceeași stradă se aflau vechea secție de poliție din Lafayette și închisoarea, o clădire gri, scundă, făcută din ciment, cu ferestre zăbrelete la etajul al doilea și cu un paznic urât, venit parcă din trecut, ca o aducere-aminte a faptului că doar o clipă scurtă cât ai strânge din pleoape despărțea liniștea aparentă a prezentului de ziua de ieri. Vreau să spun că îmi amintesc o execuție care a avut loc în închisoare la începutul anilor '50. Scaunul electric fusese adus de la Angola, pe o stradă laterală din spatele clădirii, cu un camion-platformă în care bâzâiau două generatoare mari; cabluri groase și negre

ieșeau din generatoare printr-o fereastră deschisă la al doilea etaj. La ora nouă, într-o noapte blândă de vară, oamenii din restaurantul de peste drum au auzit strigătul unui bărbat, chiar înainte să aibă impresia că un arc de lumină țâșnea printre zăbrelele ferestrei. Locuitorilor orașului nu le făcea plăcere să vorbească despre întâmplare. În cele din urmă, acea parte a penitenciarului a fost închisă, fiind folosită ca să adăpostească o sirenă de-a apărării civile. Până la urmă, doar puțini oameni și-au mai amintit că avusese loc o execuție acolo.

Dar în acea după-amiază încetoșată, care mirosea a flori și a ploaie, m-am uitat în sus la o fereastră deschisă de la cel de-al doilea etaj al clădirii federale, prin care zburase un avion de hârtie. Obiectul a plutit mult deasupra drumului și a ricoșat de parbrizul unei mașini în mișcare. Eram convins că știam de unde venise.

Desigur, când am intrat pe ușa deschisă a biroului lui Minos P. Dautrieve am văzut un bărbat înalt, tuns scurt, lăsat pe spate în scaun, cu o cravată tricotată căreia îi lărgise nodul, cu gulerul descheiat, ținându-și un picior pe birou, iar pe celălalt în coșul de gunoi, cu o mână mare așteptând în aer, pregătită să trimită pe fereastră un alt avion de hârtie. Părul lui blond era tăiat așa de scurt, că lumina se reflecta direct pe scalpul lui. De fapt, tot chipul său slab, ras perfect, curat și zâmbitor părea să reflecte lumina. Pe sugativa lui de birou se afla un dosar deschis, cu mai multe foi de telex prinse în interior. Bărbatul a lăsat avionul să cadă pe birou, și-a scos piciorul din coșul de hârtii, făcându-l să zdrăngăne, și a dat mâna cu mine atât de energic că aproape m-a dezechilibrat. Mi se părea că-l mai văzusem undeva înainte.

— Îmi pare rău să te târăsc aici, a zis el, dar asta-i situația, nu? Hei, ți-am citit istoricul. Sunt chestii fascinante acolo. Ia loc. Chiar ai făcut toate porcăriile alea?

— Nu sunt sigur la ce te referi.

— Ei, hai, oricine are o listă așa de lungă a cam făcut nebunii. Rănit de două ori în Vietnam, a doua oară din cauza unei mine. Apoi paisprezece ani la Secția de Poliție din New Orleans, unde le-ai făcut niște chestii serioase unor oameni. De ce ar vrea să intre în poliție un tip cu diplomă de profesor de engleză?

— E vreun târg?

— Fii serios. Noi nu apucăm să ne distrăm în felul ăla. În majoritatea timpului nu facem decât să mergem de colo-colo, pregătind cazuri pentru procuratură. Știi doar. Dar dosarul tău te pune pe gânduri, trebuie să recunoști. Scrie aici că ai eliminat trei oameni. Unul dintre ei a fost soiosul *numero uno*, traficant de droguri și pește în New Orleans. Dar mai era și martor într-un caz federal. Cel puțin până i-ai reglat tu conturile cu viața, a zis râzând zgomotos.

— Cum de-ai reușit să căsăpești un astfel de martor? E greu să reușești așa ceva. Noi îi ținem de obicei în rezervații.

— Chiar vrei să știi?

— Ba bine că nu. E genial.

— Cel care-l păzea a scos pistolul și l-a împușcat pe partenerul meu. Era o arestare de rutină pentru posesie de droguri și ar fi fost eliberați amândoi pe cauțiune într-o oră. Așa că gestul bodyguardului a fost o tâmpenie. A fost prostesc pentru că nu era necesar și pentru că a provocat o situație urâtă. Un profesionist nu face lucruri idioate ca acela și nu provoacă oamenii fără motiv. Pricepi unde bat?

— O, da, pricep. Noi, agenții federali, n-ar trebui să ne comportăm prosteste și să te provocăm, nu? Lasă-mă să te pun la încercare cu ceva, domnule Robicheaux. Care sunt șansele ca cineva să se afle în largul Golfului Mexic și să fie martor la un accident aviatic? Hai, în dosarul tău

scrie că îți petreceai o grămadă de timp la hipodrom. Care să fi fost șansele? Fă-mi un calcul!

— Ce vrei să spui, prietene?

— Știm că un tip, Johnny Dartez, se afla în avion. Numele lui duce cu gândul la un singur lucru: la narcotice. A fost cărăuș pentru Bubba Rocque. Specialitatea lui era să le pună în baloane de cauciuc și să le arunce deasupra apei.

— Și te-ai gândit că poate eu trebuia să le recuperez.

— Tu să-mi spui.

— Cred că îți petreci prea mult timp împăturind avioane din hârtie.

— Aha, ar trebui să fiu afară, căutând piste mai bune? Asta vrei să spui? Unii dintre noi suntem făcuți să ne dăm în spectacol pe terenul de joc, în timp ce alții trebuie să stea pe banca de rezerve. Am înțeles.

— Îmi amintesc acum. Înaintaș pentru LSU^[21], în urmă cu cincisprezece ani sau mai bine. Dr. Dunkenstein. Voi erați All-American.

— Medalia de Onoare. Răspunde la întrebare, domnule Robicheaux. Care sunt șansele ca un tip ca tine să se afle în larg când un avion se prăbușește fix lângă barca lui? Un tip care se întâmpla să aibă un tub de oxigen, astfel încât să poată fi primul care merge pe epavă?

— Ascultă, pilotul era preot. Folosește-ți creierul o secundă.

— Da, un preot care a fost închis la Danbury, m-a corectat el.

— Danbury?

— Da, exact.

— Pentru ce?

— Pentru spargere.

— Cred că îmi oferi varianta scurtă a poveștii.

— El, împreună cu niște călugărițe și cu alți preoți, a intrat cu forța într-o fabrică a firmei General Electric și a vandalizat niște componente de rachete.

— Și crezi că a fost în cârdășie cu traficanții de droguri?

Bărbatul a mototolit avionul de hârtie de pe birou și l-a aruncat în coșul de gunoi.

— Nu, nu cred, a răspuns uitându-se fix la norii de afară.

— Ce ți-au zis cei de la Imigrări?

Omul a ridicat din umeri și a bătut cu unghiile în sugativa de pe masă. Degetele lui erau așa de lungi și subțiri, iar unghiile așa de rozalii și curate, că mâinile-i semănau mai degrabă cu cele ale unui chirurg decât cu ale unui fost jucător de baschet.

— După ei, nu a existat niciun Johnny Dartz în avion, am continuat.

— Ei le au pe ale lor, noi le avem pe ale noastre.

— Îți pun bețe-n roate, nu?

— Uite, nu sunt interesat de afacerile celor de la Imigrări. Îl vreau pe Bubba Rocque scos la înaintare. Johnny Dartz a fost un tip pe care am irosit o grămadă de bani și de timp. Pe el și pe un alt imbecil din New Orleans – Victor Romero. Îți spune ceva numele?

— Nu.

— Au dispărut amândoi din bârlogurile unde se ascundeau de obicei cu vreo două luni în urmă, chiar atunci când eram pe cale să-i săltăm. De când Johnny a făcut marea gargară în Trecătoarea de Sud-Vest, valoarea lui Victor a crescut imens.

— N-ai să-l prinzi pe Bubba strângându-i oamenii cu ușa.

S-a proptit cu pantoful lui mare de perete, făcând scaunul să se rotească într-un cerc complet. Ca un copil care se joacă pe scaunul frizerului.

— Cum se face că ești așa omniscient? a întrebat el.

— Prin liceu ne oferea tot felul de spectacole. Uneori mânca un bec. Deschidea câte o sticlă de cola cu dinții sau își înfigea piuneze în rotulă. Întotdeauna aveam parte de un show memorabil.

— Da, în ultima vreme avem de-a face adesea cu o astfel de charismă psihopată. Cred că e la modă printre mafioții de teapa lui. De asta avem o secție specială de izolare la Atlanta, unde pot să chiuie cât vor unul la celălalt.

— Baftă.

— Nu crezi că putem să-l închidem?

— Cui îi pasă ce cred eu? Ce părere are Consiliul Național pentru Siguranța Transporturilor despre accident?

— Incendiu. Nu sunt siguri. Apa era tulbure când s-au scufundat oamenii lor. Avionul a alunecat într-un șanț sau așa ceva și acum e pe jumătate acoperit de noroi.

— Tu consideri că a fost vorba doar de foc?

— Se mai întâmplă.

— Ați face bine să-i mai trimiteți o dată. M-am scufundat până la epavă de două ori. Cred că într-o parte s-a produs o explozie.

Bărbatul m-a privit cu atenție.

— Cred că ar trebui probabil să te avertizez că te implici într-o investigație federală, a zis el.

— Nu mă număr printre problemele tale, domnule Dautrieve. Ai altă agenție federală care îți încalcă teritoriul. Poate că denigrează martorii sau poate că fură trupuri. Oricum, se joacă urât cu tine și, pentru un motiv sau altul, refuzi să faci ceva cu privire la asta. Aș aprecia dacă ai încerca să nu-ți manifesti frustrările asupra mea.

Am văzut osul îndoindu-se, lipit de conturul maxilarului său. Apoi a început să învârtă o bandă de cauciuc în jurul degetelor lungi.

— Va trebui să ne scuzi, pentru că noi, angajații guvernului, suntem nevoiți să lucrăm legați la mâini de birocrație, a zis el. Noi nu am putut niciodată să folosim metodele simple și directe pe care le utilizați voi cu atâta abilitate. Îți amintești că acum câțiva ani, când un polițai a fost omorât în New Orleans, unii dintre colegii lui au luat problema în propriile mâini? Am impresia că au

intrat în casa tipului – era un negru, bineînțeles – și i-au ciuruit și pe el, și pe nevastă-sa, când erau în cadă. Apoi au fost revoluționarii ăia de culoare care au jefuit o mașină blindată în Boston și au ucis un paznic, apoi s-au ascuns prin Louisiana și Mississippi. Am muncit doi ani să pregătim cazul, apoi oamenii tăi l-au prins pe unul dintre ei și l-au torturat până a mărturisit, aruncând la gunoi tot ce făcusem noi până atunci. Voi, băieți, cu siguranță știți cum să vă faceți simțită prezența.

— Cred că o să plec acum. Vrei să mă mai întrebi ceva?

— Absolut nimic, a răspuns el, aruncând o agrafă pentru hârtii spre un dulap cu dosare din celălalt capăt al camerei.

M-am ridicat, cu gândul să ies. Atenția lui era îndreptată asupra găsirii unei alte ținte pentru agrafa lui și banda de cauciuc.

— Îți spune ceva un Corvette alb, cu literele ELK inscripționate pe portieră? am întrebat.

— Au fost la tine acasă?

Privirea lui încă mă ocolea.

— Da.

— De unde să știu eu? Suntem norocoși dacă putem să ținem sub supraveghere vreo doi-trei nemernici.

Agentul se uita acum drept la mine; ochii îi erau inexpressivi, iar pielea feței crispată.

— Poate-i cineva căruia i-ai vândut pește stricat.

Am ieșit. Era soare și vântul bătea printre arborii de mătase de pe peluză. Un grădinar negru stropea cu un furtun straturile de flori și iarba proaspăt tăiată, iar eu simțeam mirosul pământului umed și al resturilor verzi adunate în grămăjoare sub copaci. M-am uitat înapoi la fereastra biroului lui Minos P. Dautrieve. Mi-am deschis și mi-am închis pumnii, am inspirat adânc și am simțit cum furia îmi iese din piept.

Ei bine, tu ai cerut-o, mi-am spus. De ce să împungi cu bățul un om care se află deja într-o

cușcă? Probabil că obține o condamnare la zece arestări, își petrece jumătate din timp cu fundul într-un tocător de hârtie birocratic, iar când are o zi bună negociază o condamnare de unu până la trei ani pentru posesie de droguri, în cazul unui dealer care probabil că a scos sufletul din sute de oameni.

Chiar în momentul în care mă încadram în trafic, l-am văzut ieșind din clădire, fluturându-și brațul spre mine. Era cât pe-acți să fie lovit de o mașină când traversa strada.

— Parcheaz-o un minut. Vrei o înghețată? Fac cînste, a zis el.

— Trebuie să mă întorc la muncă.

— Parcheaz-o, a insistat agentul și a cumpărat două cornete de înghețată de la un băiat de culoare care vindea la un stand de pe colț, aflat sub o umbrelă.

Când a intrat în camioneta mea ca să se așeze pe scaunul pasagerului și să-mi dea una din înghețate, o altă mașină era cât pe-acți să-mi spulbere ușa, iar claxonul ei a răsunat pe stradă.

— Poate Corvette-ul este al lui Eddie Keats, a spus el. Administra un mic local de pariuri în Brooklyn. Acum trăiește pe coasta sudică. Îi place așa mult climatul nostru... Locuiește când aici, când în New Orleans. Deține vreo două baruri, are câteva curve care muncesc pentru el și se crede mare mafirot. Există vreun motiv pentru care un tip ca el să-și petreacă timpul pe proprietatea ta?

— M-ai încuiat. Nu am auzit niciodată de el.

— Încearcă așa: lui Eddie Keats îi place să le facă favoruri oamenilor importanți. Uneori lucrează și pentru Bubba, pe gratis sau pentru orice ar vrea Bubba să-i dea. E genul ăla de tip mișto. Am auzit că în New Orleans i-a dat foc uneia dintre curvele lui Bubba.

Agentul s-a oprit și m-a privit curios.

— Ce s-a întâmplat? Nu ai primit niciodată un astfel de caz la Omucideri? a întrebat el. Știi cum le țin peștii lor la fermă.

— Am vorbit cu o stripteuză din New Orleans despre Johnny Dartez. Mi-a spus că a lucrat pentru Bubba Rocque. Am o presimțire rea în legătura cu fata asta.

— Nu-mi place.

— Ce anume?

— Vorbesc serios când te avertizez să nu te implici într-o investigație federală.

— Ascultă, am raportat că erau patru morți în avion. La agenția de presă au fost anunțați doar trei. Asta sugerează fie că eram beat, fie că sunt idiot, fie ambele.

— Bine, deocamdată uită tot. Putem merge să o luăm și să-i oferim protecție, dacă asta îți dorești.

— Nu e stilul ei.

— Da' să încaseze bătaie este?

— E alcoolică și dependentă. Mai degrabă ar mânca un castron de păianjeni decât să rupă legătura cu sursele ei.

— În regulă. Să ne suni dacă mai vezi mașina aia pe la tine pe acasă. Avem noi grijă. Tu nu faci parte din joc, înțelegi?

— Nici nu intenționez să fac.

— Păzește-ți dosul, Robicheaux, a adăugat el. Dacă îți mai văd numele în ziar o dată, ar fi bine să apară la știrile despre pescuit.

•

Am traversat râul Vermilion și am urmat vechiul drum cu două benzi prin Broussard, spre New Iberia. La aproape trei fix a început ploaia. Am privit-o cum se mișcă dinspre sud, ca o pânză gri, luminată, cu umbrele alergând înaintea norilor, în timp ce primele picături răpăiau pe câmpul proaspăt plantat cu trestie de zahăr și apoi cădeau cu zgomot pe fabrica abandonată unde se producea zahăr la cutie, aflată în afara Broussard-ului. Printre rafalele de ploaie, niște raze de soare străpungeau norii, ca în reprezentările iluminării spirituale de pe iconițele pentru copii. Când soarele strălucea prin ploaie, tatăl meu obișnuia să

spună că „așa ne arată Dumnezeu că nu mai e mult până la venirea lui”.

Când m-am întors acasă, picăturile de ploaie încă mai dansau pe brațul de apă, iar Annie și Alafair se duseseră până la doc ca să-l ajute pe Batist să aibă grijă de pescarii care beau bere și mâncau *boudin* sub umbrar. Am mers spre casă și am sunat la centrul de informații pentru New Orleans, ca să aflu numărul lui Robin. Însă ea nu apărea pe liste. Apoi am telefonat la Smiling Jack's. Omul care a răspuns nu s-a prezentat, dar vocea și atitudinea erau inconfundabile.

— Nu-i aici. Nu vine până la șase, a zis el.

— Ai numărul ei de acasă?

— Faci mișto. Cine e la telefon?

— Care e numărul, Jerry?

— A, da, ar fi trebuit să mă prind. E Fosdick Neînfricatul^[22], nu? a spus omul. Ia ghici ce? N-are telefon. Și mai ascultă una: asta nu e centrală telefonică.

— Când ai văzut-o ultima oară?

— Azi-dimineață la trei, voma în closet. Tocmai îl curățasem. Uite, glumețule, dacă vrei să vorbești cu gagica, vino aici și vorbește. Acum trebuie să spăl mopurile. Voi doi faceți o pereche pe cinste.

Barmanul a închis telefonul. M-am uitat afară, la ploaia care cădea pe canal. Poate că este în siguranță, m-am gândit. Ea supraviețuise toată viața într-o lume în care bărbații se folosiseră de corpul ei, iar violența masculină fusese la fel de naturală pentru ea ca *vodka collins* și cocaina, cu care își începea fiecare zi. Poate că fusese doar o aiureală să cred că o simplă conversație cu mine ar fi putut să-i aducă belele în plus. De asemenea, încă nu știam sigur că șoferul din Corvette era cu adevărat un personaj din Brooklyn pe nume Eddie Keats.

Sfinții nu țin seama de avertismente, deoarece le consideră irelevante. Proștii nu le ascultă pentru că ei cred că dansul fulgerului de pe cer și tunetele

care se rostogolesc prin păduri sunt acolo doar pentru a le îmbogăți lor viața într-un mod misterios. Fusesem avertizat atât de Robin, cât și de Minos P. Dautrieve. Am văzut la orizont, spre sud, o singură fâșie de lumină pâlpâind ca o bucată de sârmă încinsă. Dar nu am mai vrut să mă gândesc în acea zi la traficanți droguri și escroci locali, la agenți federali și accidente de avion. Am ascultat cum se scurge ploaia printre nucii pecan, apoi am coborât la doc, sub lumina tremurătoare a unui fulger îndepărtat, pentru a-i ajuta pe Annie și pe Batist să se pregătească pentru pescarii de după-amiază.

3.

Dacă pe când eram copil mi s-ar fi cerut să descriu lumea în care trăiam, sunt sigur că răspunsul meu ar fi fost sub forma unor imagini care, în general, îmi transmiteau sentimente plăcute legate de mine și de familia mea. Chiar dacă mama murise când eram mic și nu o duceam bine, iar tatăl meu făcea uneori tărași prin baruri și fusese băgat în pușcăria districtuală, eu, el și fratele meu mai mic aveam o casă – de fapt o întreagă lume – pe canal; o lume unde ne simțeam mereu în siguranță, unde soba făcea cald în timpul iernii, iar vara, sub umbra copacilor pecan, era răcoare; un loc al nostru, care-i aparținuse poporului nostru, și un mod de viață pe care acadienii îl aduseseră cu ei când veniseră în Louisiana, în 1755. Ca să descriu acea lume i-aș fi povestit celui care mă întreba despre ratonul cu trei picioare, despre piroga legată de un chiparos în care era un piron ruginit, cu un lanț care fusese folosit, pare-se, de Jean Lafitte, despre oala mare și neagră din fier aflată în curtea din spate, în care tatăl meu ne prăjea crape și plăcintă aproape în fiecare noapte de vară. Despre apusurile portocalii și violete din timpul toamnei, când rațele acopereau cerul de la un capăt la celălalt al orizontului, despre frunzele roșii care cădeau rotindu-se din copaci pe apa colorată în auriul bizar al luminii de octombrie, pe care-o simțai și caldă, și rece în același timp, despre straturile întunecate și jilave de frunze din adâncul pădurii, unde săpam după răme, despre afumătura din spatele casei, care strălucea în gerul dimineții și mirosea întotdeauna a carne de porc cu untura picurând în jar și, mai presus de toate, despre tatăl meu – un *cajun* masiv, surâzător și cu pielea închisă la culoare, care ar fi putut sparge scânduri cu mâinile goale, ori să arunce o cadă plină de

cărămizi peste un gard, sau să tragă din apă un aligator de aproape doi metri, apucându-l de coadă.

Dar ce imagini ai găsi dacă ai intra în mintea unui copil de șase ani, adus practic din Epoca de Piatră, dintr-un sat din America Centrală, unde secolul al XX-lea pătrunsese sub forma celor mai sofisticate și distructive arme de infanterie din lume?

Singura persoană vorbitoare de limba spaniolă pe care o cunoșteam în New Iberia era un vânzător de la un ghișeu de pariuri, pe nume Felix. El lucra la Evangeline Downs, în Lafayette, și la pistele din New Orleans. Fusesse dealer de cărți într-un casino din Havana pe timpul lui Batista, iar cămășile lui de culoarea lavandei, manșetele franțuzești albe, costumele în dungi din materiale gofrate și părul cu miros parfumat de pomadă îi dădeau aspectul unui om care încă mai aspira la opulență. Dar, ca la majoritatea oamenilor pe care îi cunoșteam de la curse, defectul său principal era că nu-i plăcea să se ocupe cu lucruri obișnuite sau să aibă de-a face cu oameni comuni.

La o oră după ce m-am întors de la Lafayette și mi-am încheiat vizita la Organizația pentru Combaterea Traficului de Droguri, norii de ploaie părăsiseră aproape complet cerul, iar la vest orizontul părea să ia foc în lumina apusului. Se auzeau greierii prin copaci, iar licuricii începeau să strălucească în amurg. Ne-am așezat în camera de zi, în timp ce Felix vorbea încet cu Alafair în spaniolă despre părinții și satul ei, descriind un mic timbru tropical, care constituia singura lume cunoscută vreodată de ea. Dar asta îmi trimitea propria minte peste mări, înapoi cu două decenii, spre alte sate care miroseau a capete de pește, bălegar, cotețe de pui, noroi acru, apă stătută, fecale umane, copii cu răni supurânde, fără pantaloni, urinând în drum. Și apoi mai era și alt miros, duhoarea soldaților nespălați de zile întregi,

trăind înăuntrul propriilor învelișuri fetide, ale căror fantezii oscilau între rutina anihilării dușmanului și sursa neplăcerilor, totul amestecându-se într-o negură sângerie.

Dar fac o digresiune în propria miopie istorică. Povestea ei este mai importantă decât a mea pentru că eu am avut de ales, spre deosebire de ea. Am ales să aduc tehnologia napalmului și armelor M-16 și AK-47, mașinării pentru cășăpirea unor oameni care adunau orezul cu mâinile goale. Alții îi aleseseră pe Alafair și pe membrii familiei ei drept beneficiari ai darurilor noastre industriale către lumea a treia.

Ea vorbea ca și cum ar fi povestit un film prost din care înțelegea doar anumite părți. Lui Annie și mie ne venea greu să ne privim în ochi, de frică să nu vedem reflectată acolo imaginea creaturii primitive care viețuia și prospera încă în rasa umană. Felix ne-a tradus:

— Soldații duc clești și cuțite ca să ia chipurile oamenilor din sat. Unchiul meu a fugit pe câmpul de trestie, iar a doua zi l-am găsit unde-l lăsaseră ei. Mama a încercat să-mi acopere ochii, dar eu tot am văzut. Avea degetele mari legate între ele cu sârmă și îi luaseră fața. Era cald pe câmp și auzeam cum bâzâie muștele. Unora le-a venit rău de la miros și au vomitat pe ei.

Atunci a fugit și tata. Mama a zis că s-a dus pe dealuri, cu ceilalți bărbați din sat. Cred că uneori îi urmăreau elicopterele, pentru că le vedeam umbrele trecând peste casă, apoi peste drum și câmpuri și pe urmă se opreau în aer și începeau să tragă. Pe laturi aveau tuburi care scoteau vălătuci de fum, iar pietrele și copacii de pe coasta dealului săreau în aer. Iarba și tufișurile erau uscate și luau foc, iar noaptea le vedeam arzând în beznă, cu flăcări înalte, și simțeam mirosul fumului adus de vânt.

— Întreab-o ce s-a întâmplat cu tatăl ei, i-am zis lui Felix.

— *Dónde está tu padre ahora?*⁽²³⁾

— Poate că l-au luat camioanele. Camioanele au mers pe dealuri, apoi s-au întors cu mulți bărbați din sat. I-au dus într-un loc unde trăiau soldații și apoi nu i-am mai văzut niciodată. Vărul meu a spus că soldații au o închisoare undeva, departe, și țin mulți oameni acolo. Poate că tata e cu ei. Preotul american a zis că va încerca să afle, dar că trebuia să părăsim satul. A zis că aveau să-i facă rău mamei, așa cum îi făcuseră celelalte doamne din cauza clinicii...

Fata a amuțit pe canapea și și-a pironit ochii la ușa din plasă, privind licuricii care sclipeau în bezna de afară. Chipul ei bronzat era acum decolorat din cauza aceluiași pete pale pe care le avea atunci când o scosesem din apă. Annie a mângâiat-o cu palma pe părul tuns scurt și a cuprins-o cu brațele pe după umeri.

— Dave, poate că e suficient, a spus ea.

— Nu. Trebuie să spună tot. E prea tânără ca să ducă singură o asemenea povară, am răspuns.

Apoi m-am adresat lui Felix:

— Care cealaltă doamnă?

— *Quién es la otra señora?*⁽²⁴⁾ a întrebat-o el.

— Lucra cu mama la clinică. Avea burta mare și mergea ca o rață. Într-o zi au venit soldații și au tras-o de mâini până în drum. I-a strigat pe prietenii ei să o ajute, dar oamenilor le-a fost frică și au încercat să se ascundă. Apoi soldații ne-au forțat să mergem afară și să vedem lucrul pe care i l-au făcut în stradă...

Ochii ei erau larg deschiși, părând pustii, secați și lucitori, că ai cuiva care privește într-un furnal.

— *Qué hicieron los soldados?*⁽²⁵⁾

— Au mers la casa tăietorului de lemne și s-au întors cu maceta lui. Ciopârteau ceva și maceta era roșie și umedă în lumina soarelui. Un soldat și-a băgat mâinile în burta ei și i-a scos copilul. Acum oamenii plângeau și-și ascundeau fețele. Preotul a venit în fugă la noi, din biserică, dar soldații l-au

pus jos și l-au bătut. Doamna cea grasă și copilul ei au rămas acolo, în soare. Mirosea ca atunci, în lanul de trestie, când îl găsisem pe unchiul meu. Mirosul intrase în toate casele, și când ne-am trezit de dimineață era și mai rău...

Cicadele făceau zgomot prin copaci. Nu mai puteam spune nimic. Cum îi explici unui copil ce-i răul, mai ales atunci când acesta a avut de-a face cu el mai mult decât tine? Într-un salon de arși din Saigon am văzut copii ai căror ochi te amuțeau înainte să încerci să-ți ceri scuze pentru nenorocirea pe care o abătuseră adulții asupra lor. Compătimirea mea s-a transformat într-o cutie de ciocolate Hershey.

Am mers cu mașina la restaurantul Mulate, în Breaux Bridge, ca să mâncăm plăcintă cu nuci pecan și să ascultăm trupa acadiană de instrumente cu coarde, apoi am făcut o plimbare pe Canalul Teche, pe barca cu zbatuiri care urca și cobora pe canal, ducând turiști. Era întuneric de-acum, în copacii de pe unele peluzele erau agățate felinare japoneze, iar dincolo de trestia ce creștea pe malul apei puteai simți mirosul focurilor de la grătare și al crabilor care fierbeau în chioșcurile luminate și protejate cu plasă. Terenul de baseball din parc arăta ca și cum ar fi fost cuprins de o flamă albă, enormă, iar oamenii aplaudau un joc din American Legion, care avea toată intensitatea nevinovată și provincială a unei scene decupate parcă din vara anului 1941. Alafair s-a așezat pe o bancă de lemn, între mine și Annie, și am privit cum alunecă pe lângă noi chiparoșii, peluzele umbroase și casele din secolul al XIX-lea, cu decorațiuni spiralate. Poate că nu îi ofeream prea multe în schimb, dar era tot ce aveam.

•

În dimineața următoare, când am deschis magazinul de momeli, aerul era rece, iar la răsărit cerul avea culoarea prunei, vârstat cu nori joși și roșii. Am lucrat cam până la ora nouă, pe urmă am

lăsat magazinul în grija lui Batist și m-am dus înapoi în casă pentru a lua micul dejun. Tocmai îmi beam ultima ceașcă de cafea când mi-a telefonat.

— Dave, ți-amintești de negroteiu' care a închiriat de la noi o barcă azi-dimineață? a întrebat el.

— Nu.

— Vorbea ciudat. Nu era de p'aici.

— Nu mi-l amintesc, Batist. Ce este?

— A zis că a intrat cu barca într-un banc de nisip și a stricat elicea. Te întreabă dacă nu vrei să vii s-o iei.

— Unde e?

— La sud de răspântie. Vrei să mă duc după el?

— E în regulă. Plec în câteva minute. I-ai dat un știft de siguranță în plus?

— *Mais* sigur că da. Zice că nu-i asta.

— OK, Batist, nu te îngrijora.

— Întreabă-l de unde e de nu știe să țină o barcă pe canal.

Câteva minute mai târziu mă aflu pe apă, într-o barcă cu motor extern, pentru a ridica vasul stricat. Nu era ceva neobișnuit să merg după una dintre bărcile noastre. Bețivii le loveau de bancurile de nisip și de buștenii plutitori la intervale destul de regulate. Le ciocneau de cioturi de chiparos sau le răsturnau în timp ce le roteau pe propriii curenți. Soarele strălucea puternic pe apă, iar libelulele adăstau în aerul nemișcat, deasupra frunzelor de nufăr de pe mal. Jetul de curent în formă de V de la elicea bărcii Evinrude s-a lovit de rădăcinile chiparoșilor și a făcut frunzele de nufăr să se umfle brusc și să se unduiască de parcă o pernă de aer s-ar fi agitat sub ele. Am trecut de vechiul magazin general din șindrila aflat la răspântie, acolo de unde negrul trebuie să fi folosit telefonul pentru a-l suna pe Batist. O reclamă metalică ruginită pentru Hadacol era încă bătută în cuie pe un perete, iar un stejar cu ramuri întinse

umbrea terasa din față. Acolo, câțiva negri în salopete beau suc și mâncau sandvișuri. Apoi chiparoșii și trestia de pe maluri s-au îndesit, iar undeva, în josul apei, mi-am putut vedea barca de închiriat, legată de un puiet de pin, legănându-se goală în valurile maronii.

Am oprit motorul și am tras la mal, folosindu-mă de propriul siaj, apoi am legat vasul alături de cealaltă barcă. Micile valuri au izbit laturile ambelor carene din aluminiu. Într-o poiană, un negru înalt stătea așezat pe un buștean de stejar retezat și bea rachiou de caise dintr-o sticlă de trei sferturi. La picioarele lui se aflau o bucată de pâine și o cutie deschisă de crenvurști. Purta pantofi sport Adidas, pantaloni murdari din bumbac alb și un maiou portocaliu, iar pieptul și umerii îi erau acoperiți cu niște cârlionți mici de păr negru, sârmos. Tenul îi era mult mai închis la culoare decât la majoritatea oamenilor de culoare din sudul Louisianei. Pe degetele lungi trebuie să fi purtat vreo șase inele de aur. Omul și-a pus sub buză două degete de tutun pentru prizat și s-a uitat la mine fără să vorbească. Ochii lui erau roșii în umbra pătată de soare a stejarilor. Am urcat pe mal și am intrat în luminiș.

— Care-i necazul, amice? l-am întrebat.

Omul a mai luat o gură de rachiou.

— Batist mi-a spus că ai lovit un banc de nisip.

Nici de data asta n-a răspuns.

— Mă auzi, prietene? am zis, zâmbindu-i.

Dar tipul nu avea de gând să-mi vorbească.

— Ei bine, hai să vedem despre ce e vorba, am propus. Dacă e vorba doar despre știftul de siguranță, o să-l repar și îți vezi de drum. Dar dacă ai îndoit elicea, va trebui să te trectez înapoi și mi-e teamă că nu-ți voi mai putea închiria altă barcă.

M-am mai uitat o dată la el apoi m-am întors și m-am îndreptat spre marginea apei. L-am auzit ridicându-se și scuturându-și firimiturile de pe haine, apoi am auzit rachiul gălgâind în sticlă, de

parcă ar fi ținut-o cu gura în jos și, tocmai când mă întorceam spre el, cu sentimentul zadarnic și oribil că ceva era în neregulă, i-am văzut din nou ochii roșii și îngustați și sticla clătinându-se periculos în mâna lui lungă și neagră.

M-a lovit aproape de creștetul capului, am simțit sticla zdrelindu-mi umerii și am căzut în patru labe, ca și cum picioarele mi-ar fi fost deodată retezate. Gura mi s-a deschis. Nu-mi puteam concentra privirea pe nimic, iar urechile îmi vuiau. Simțeam sângele curgându-mi pe față.

Apoi, cu o mișcare relaxată și aproape disprețuitoare a trupului, mi s-a urcat în spate, ținându-mi bărbia cu o singură mână, așa că am văzut că briciul de frizerie cu mâner sidefat era deschis; atunci mi-a înfipt lama cuțitului între partea din spate a urechii și pielea capului. Omul mirosea a alcool și tutun. Am văzut picioarele unui alt om care ieșea dintre copaci.

— Nu privi în sus, amice, a spus celălalt bărbat cu un accent care putea fi unul de Brooklyn sau irlandez. Asta ne-ar schimba planurile. Iar ție ți-ar fi mult mai rău. Toot nu glumește când e vorba de briciul lui. O să-ți reteze urechile. O să ai capul ca al unui manechin.

Necunoscutul și-a aprins bricheta și apoi a închis-o cu un clic. Fumul mirosea a Picayune. Cu coada ochiului i-am văzut cizmele de cowboy făcute din piele întoarsă de culoare mov, pantalonii gri și una dintre mâini, împodobită cu o brățară de aur.

— Privirea înainte, jigodie. N-o mai zic încă o dată, m-a avertizat. Poți să scapi ieftin din asta sau poate să te taie Toot fix peste sfârcuri. I-ar plăcea să-ți facă așa un serviciu. A fost *tonton macoute*^[26] în Haiti. Doarme într-un mormânt o dată pe săptămână, ca să rămână în legătură cu spiritele. Zi-i ce i-ai făcut gagicii, Toot.

— Vorbești prea mult. Termină odată. Vreau să mănânc, a spus negrul.

— Toot i-a pregătit câteva surprize, a rostit albul. E un tip creativ. Are poze din Haiti. Trebuie neapărat să le vezi. Ghici ce i-a făcut.

Am privit cum o picătură de sânge îmi curge printre gene și cade pe pământ, spărgându-se ca o steluță roșie.

— Ghicește! a repetat el și m-a lovit tare cu piciorul în fesa dreaptă.

Mi-am încleștat dinții și am simțit bulgării de pământ intrându-mi în palme.

— Ai ceară în urechi, nu? a mai spus el și m-a lovit în coapsă cu vârful cizmei.

— Du-te-n mă-ta, amice!

— Ce?

— M-ai auzit. Orice mi-ai face azi, îmi iau revanșa. Dacă n-o să pot eu, am prieteni care o vor face în locul meu.

— Am niște vești pentru tine. Tu mai vorbești acum doar pentru că sunt într-o dispoziție bună. În al doilea rând, ți-ai adus singur beleaua pe cap. Când începi să vorbești cu târfele altora, să-ți bagi nasul în rahatul altuia, trebuie să plătești prețul. Astea-s regulile. Un polițai cu state vechi la Omucideri ar trebui să știe cum merg lucrurile. Iată ultimele vești. Târfulița a scăpat ușor. Toot a vrut să-i transforme fața într-una dintre pozele lui. Gagica aia e aur curat, sunt oameni care depind de ea, așa că uneori le lași să-ți scape, știi ce zic? Așa că Toot i-a prins degetul în ușă și i l-a rupt.

— Hei, a făcut el pe un ton aproape vesel, nu te întrista. Îți spun eu că nu a deranjat-o. Era chiar bucuroasă. E fată deșteaptă, știe regulile. E păcat însă că tu n-ai pășărică între craci. Nu faci bani pentru nimeni.

— Termină odată, a zis negrul.

— Doar nu te grăbești, Robicheaux, nu? Ei? a zis el, împungându-mă cu cizma în părțile intime.

Sângele îmi curgea printre gene, picurând pe pământ.

— OK. O să termin repede, din moment ce mi se pare că începi să aduci cu un câine cum stai acolo, jos, a zis el. Ai o casă, ai o afacere, ai o nevastă, ai o grămadă de lucruri pentru care să fii recunoscător. Așa că nu-ți mai băga nasul unde nu-ți fierbe oala. Stai acasă și joacă-te cu mămica și cu râmele. Dacă nu știi la ce mă refer, gândește-te la cum ar fi să i-o tragi nevستی-tii când a rămas fără nas. Acum lasă-l pe om să-și plătească datoria, Toot.

Am simțit greutatea briciului ridicându-se din spatele urechii mele, apoi vârful ascuțit al cizmei omului alb mi-a pătruns printre coapse și m-a izbit în scrot. În vintrele mele s-a deschis ușa unui cuptor, o bucată de fier s-a răsucit în mine și un sunet care n-avea nimic de-a face cu vocea mea mi-a izbucnit din gât. Apoi, în caz că nu fusese suficient, în timp ce tremuram, sprijinit în genunchi și-n coate, gâfâind ca un animal eviscerat, negrul s-a dat înapoi și m-a lovit peste gură cu grația unui balerin cu picioare lungi.

Am zăcut pe o parte, în poziție fetală. Sângele îmi șiroia din gură. I-am văzut pe bărbați îndepărtându-se printre copaci, ca doi prieteni a căror zi însoțită fusese întreruptă temporar de o îndatorire fără importanță.

Privesc afară prin ușa elicopterului de evacuare a răniților, în dimineața fierbinte și luminoasă, în timp ce ne ridicăm dintre copacii banyan^[27], iar iarba elefantului se culcă la pământ și se aplatizează sub noi, ca și cum ar fi zdrobită de un deget gigantic. Apoi aerul devine brusc mai rece, nu mai este ca aburul ieșit dintr-un cuptor, iar noi zburăm rapid deasupra zonei rurale, împrăștiind în fața noastră umbre care se aștern peste câmpurile de orez, digurile și drumurile de pământ galben, cu bicicliști și cărucioare pe ele. Medicul, un tânăr italian de la New York, îmi face o doză de morfină și îmi spală fața cu apă din gamela lui.

Băiatul are bustul gol și e transpirat. Sticla lui e năpădită de pânze de păianjen. Ia-ți la revedere de la Orașul de Rahat, domnule locotenent, zice el. Te întorci viu în '65. Îmi simt duhoarea rănilor și mirosul urinei uscate din pantaloni, privind cum gonește sub noi istoria geografică a ultimelor mele zece luni: orașul ars din care se ridică cenușă și pulbere în vântul fierbinte; un șanț care se cascadează în pământ precum o incizie zdrențuită, acolo unde i-am doborât și i-am ars de vii cu tancurile Zippo^[28]; digul rupt și câmpul de orez uscat și pârlit, locul din care încă mai ies obuze de mortiere, acolo unde ne-au blocat din ambele flancuri și au trecut prin noi ca o furtună de foc. Hei, domnule locotenent, nu te atinge acolo, zice medicul. Vorbesc serios, e un dezastru acolo. Nu-ți poți permite să mai pierzi sânge. Vrei să trebuie să-ți leg mâinile? Au refrigerare la punctul de prim ajutor. Plasmă. Hei, țineți-i, dracului, încheieturile. A deschis rana.

— Ce simți tu acolo e o pungă cu gheață, a zis doctorul.

Era un bărbat masiv, cu părul grizonant; purta ochelari fără ramă, uniformă și un tricou.

— O să reducă puțin inflamația. Se pare că ai dormit bine. Injecția pe care ți-am administrat-o e destul de puternică. Ai visat ceva?

Îmi dădeam seama după cum bătea lumina soarelui printre stejarii de afară că era spre sfârșitul după-amiezii. Briza mișca glicina și mirtul înflorit de pe peluza spitalului. Podul era ridicat deasupra Canalului Teche, iar vasul cu două punți destinat turiștilor trecea pe sub el, în timp ce roata lui cu palete arunca apă și lumină.

Gura îmi era uscată și aveam impresia că prin buze îmi treceau niște sârme.

— A trebuit să-ți cos scalpul cu nouă copci și gura cu șase. Să nu mănânci caramelle cu alune o vreme, a zis bărbatul, zâmbind.

— Unde e Annie? am întrebat abia auzit.

— Am trimis-o după o cană de cafea. Se va întoarce într-un minut. Negrul e și el afară. E un tip mare, nu? Cât te-a cărat?

A trebuit să umezesc șirul de copci de pe interiorul buzei ca să pot vorbi din nou.

— Vreo cinci sute de metri de la răspântie. Cât de rea e situația acolo jos, doctore?

— Nu ai rupturi, dacă de asta te temi. N-o scoate la lumină vreo câteva nopți și n-o să mai ai nimic. De unde ai cicatricile din jurul coapselor?

— Din armată.

— Mi s-a părut că recunosc cusătura. Cred că au mai rămas niște schije.

— Câteodată declanșez detectorul de metale la aeroport.

— Ei bine, o să te ținem la noi în noaptea asta, dar poți merge acasă de dimineață. Vrei să vorbești cu șeriful acum sau mai încolo?

Nu îl văzusem pe celălalt bărbat care stătea pe un scaun de piele din colț. Purta o uniformă maro, își ținea pălăria lucioasă de la uniformă pe genunchi și se apleca respectuos în față. Înainte să-l convingă cineva să candideze pentru postul de șerif avusese o curățătorie de haine în oraș. Polițiștii din mediul rural se schimbaseră foarte mult în ultimii douăzeci de ani. Când eram eu mic, șeriful purta un costum albastru cu vestă, un ceas cu lanț, ca acelea folosite cândva la căile ferate, și un revolver greu în buzunarul hainei. Pe el nu-l deranjau bordelurile de pe Railroad Avenue și jocurile mecanice cu fise de care era plin districtul Iberia. Și nici nu-și făcea prea mari probleme când copiii albilor mergeau să-i bată pe cei ai negrilor, sâmbătă noaptea. Ar fi fost în stare să-și scoată pălăria de cowboy în fața unei femei albe, pe strada Main, și să-i vorbească unei bătrâne femei de culoare ca și cum ar fi fost un stâlp. Cel de-acum era președintele Asociației Comercianților din Centru.

— Știi cine a fost, Dave? m-a întrebat omul.

Șeriful avea fața lăsată și trăsăturile blânde caracteristice bărbaților acadieni între două vârste. Obrajii lui erau pătați de vinișoare roșii și albăstrui.

— Un alb pe nume Eddie Keats. Deține niște baruri în Lafayette și New Orleans. Celălalt tip era negru. Se numește Toot.

Am băut din paharul de pe masă.

— Poate e haitian. Cunoști pe cineva ca el prin zonă?

— N-o să-mi fie de niciun folos. Nu i-am văzut fața. Nu l-aș putea recunoaște.

— Nu înțeleg. De unde știi atunci că a fost tipul ăsta, Keats?

— Își făcea de lucru pe la mine pe-acasă ieri. Sună-l pe agentul federal din Lafayette. Are un dosar pe numele lui. Băiatul lucrează uneori pentru Bubba Rocque.

— Măiculiță!

— Uite, poți să-l ridici pe Keats ca suspect. Se presupune că e un ucigaș plătit dintre cei mai puțin importanți. Arestează-l când e la volan și poate găsești ceva. Niște iarbă, o armă ascunsă, carduri de credit furate. Dobitocii ăștia mereu își lasă o coadă atârând pe undeva.

Am băut din nou apă și mi-am lăsat capul pe pernă. Aveam impresia că scrotul meu, cu punga de gheață sub el, era la fel de mare ca o minge de bowling.

— Nu știu ce să spun. Intră în jurisdicția districtului Lafayette. E ca și cum ai merge la pescuit pe lacul altuia.

Șeriful m-a privit tăcut, vrând să spună că eu ar fi trebuit să înțeleg.

— Vrei să se întoarcă aici? am răspuns. Pentru că dacă nu îi trimiți o telegramă urgentă, să știi că o să vină.

Nu a mai spus nimic pentru un moment, apoi a scris ceva într-un carnetel și a pus atât carnetul, cât

și pixul în buzunarul cămășii, pe care l-a închis.

— Ei bine, o să sun la DEA și la șeriful din Lafayette, a zis el. Vedem ce se întâmplă.

Apoi a mai pus câteva întrebări, multe dintre ele fiind gândurile vagi și irelevante ale unui amator bine intenționat care nu voia să pară lipsit de compasiune. Nu am răspuns atunci când și-a luat la revedere.

Dar la ce mă puteam aștepta? Nici eu nu eram sigur că albul fusese Eddie Keats. New Orleansul era plin de oameni cu aceleași rădăcini italiano-irlandeze, care produceau un accent asociat în mod normal cu Brooklynul. Recunoscusem că nu l-aș fi putut identifica și că nu știam nimic despre bărbatul de culoare, cu excepția faptului că numele lui era Toot și că dormea într-un mormânt. „Ce era să facă un fost patron de curățătorie care se îmbrăca la fel ca unul care face livrări pentru Fritos^[29]?” m-am întrebat.

Dar poate că în interiorul meu lucra o forță mai întunecată decât mi-ar fi plăcut să recunosc. Știam cum s-ar fi ocupat de Eddie Keats polițiștii locali și alții de felul lui cu douăzeci de ani în urmă.

Vreo doi *cajun* neciopliți, în civil (de obicei purtau costume J.C. Higgins, care arătau ca niște haine puse pe o rață) ar fi mers la barul lui, i-ar fi aruncat la closet autorizația înrămată de comercializare a alcoolului, i-ar fi spart toate geamurile de la mașină cu bâta, apoi i-ar fi înfipt un revolver între ochi și ar fi apăsât trăgaciul unei arme cu încărcătorul gol.

Nu, pe atunci nu-mi plăceau; nu-mi plăceau nici acum. Dar era tentant.

Batist a intrat mirosind a vin și a pește, cu niște flori pe care bănuiam că le luase dintr-o vază de pe hol, și a pus pe masă o sticlă de Coca-Cola. Când i-am spus că negrul pe nume Toot era probabil un *tonton macoute* din Haiti, care practica magia neagră, Batist l-a confundat cu *loup-garou*, ceea ce, în mitologia populației de pe canal, e un fel de

vampir sau vârcolac, și a fost convins că ar trebui să mergem la un *traiteur*⁽³⁰⁾, ca să-l găsim pe acest *loup-garou* și să-i umplem gura și nările cu pământ de la mormântul unei vrăjitoare. A văzut cum mi-au lucit ochii la vederea sticlei de vin, cu punga de hârtie răsucită în jurul gâtului, care ieșea din buzunarul de la spate al salopetei lui. Bărbatul s-a tras într-o parte pe scaun ca să n-o pot vedea, dar sticla bocănea tare lovindu-se de brațul scaunului. Chipul lui Batist era încărcat de vinovăție.

— Hei, amice, de când trebuie să ascunzi lucruri de mine? am zis.

— N-ar trebui să beau când e să văd de don'șoara Annie și de fătucă.

— Am încredere în tine, Batist.

Mi-a evitat privirea, iar mâinile lui nu-și găseau locul în poală. Chiar dacă îl cunoșteam de când era copil, omul încă se mai simțea stânjenit când eu, un alb, îi vorbeam ca unei persoane apropiate.

— Unde-i Alafair acum? am întrebat.

— Cu nevastă-mea și cu fata. E bine, nu tre' să-ți faci griji. Știi că vorbește franceză? Fac se'vișuri, eu zic *pain*, ea știe că e pâine. Eu zic *sauce piquante*, ea înțelege că e sos iute. Cum de știe așa ceva, Dave?

— Limba spaniolă are multe cuvinte asemănătoare cu ale noastre.

— A..., a zis el și a rămas gânditor o vreme.

Apoi a adăugat:

— Cum vine asta?

Annie a intrat pe ușă și m-a salvat de la o discuție imposibilă. Batist era pur și simplu obsedat să înțeleagă orice informație care era străină de lumea lui. Dar, de regulă, omul trebuia să despice firul în patru până când toate se asimilau în ciudatul lui cadru de referință afro-creolo-acadian, care era pentru el ceva la fel de natural ca purtatul unui ban pe o sfoară în jurul gleznei, ca să alunge *gris-gris*-ul, o vrajă rea făcută de un *traiteur* sau de un vrăjitor.

Annie a stat cu mine toată seara, în timp ce lumina care cădea pe copacii de afară se împlânzea și umbrele de pe gazon se întunecau tot mai mult. Spre vest, cerul căpătase nuanțe roșiatice și portocalii, ca o flacără chimică, iar puștanii de liceu străbăteau trotuarele, îndreptându-se către meciul de baseball al American Legion ținut în parc. Prin fereastra deschisă puteam simți mirosul grătarelor, al aspersoarelor, al bobocilor de magnolie și iasomie care înflorea noaptea. Apoi cerul s-a întunecat, iar norii de ploaie din sud au fost scuturați de dungile albe ale fulgerelor, asemenea unor rețele de vene.

Annie s-a întins lângă mine și mi-a mângâiat pieptul, mi-a atins chipul cu degetele și mi-a sărutat ochii.

— Dă la o parte punga de gheață și împinge scaunul în dreptul ușii, i-am zis.

— Nu, Dave.

— Ba da. E în regulă. Doctorul a spus că nu e nicio problemă.

Ea m-a sărutat pe ureche și mi-a șoptit:

— Nu în noaptea asta, iubitoare.

Am simțit cum înghit în sec.

— Annie, te rog, am insistat.

Ea s-a ridicat într-un cot și m-a privit mirată.

— Ce s-a întâmplat? a zis.

— Am nevoie de tine. Ești soția mea.

Annie s-a încruntat și ochii ei i-au măsurat pe ai mei.

— Spune-mi care e problema, a repetat.

— Vrei să știi?

— Dave, ești viața mea. Cum să nu vreau să știu?

— Nenorociții ăia m-au pus în patru labe și m-au lovit ca pe un câine.

Îi puteam citi durerea din ochi. Mâna ei mi-a atins mai întâi obrazul, apoi gâtul.

— O să-i prindă cineva. Știi doar, a spus ea.

— Nu, vânează în rezervație. Sunt niște jigodii de primă clasă și nu-i nimeni mai ca lumea care să se ocupe de ei, doar un patron de curățătorie îmbrăcat în haine de șerif.

— Tu ai renunțat. Avem o viață bună acum. Țasta-i locul la care ai vrut dintotdeauna să revii. Toți cei din oraș te plac și te respectă, iar oamenii de pe malurile canalului sunt cei mai buni prieteni pe care-i poate avea cineva. O avem acum și pe Alafair. Cum să lași doi infractori să distrugă toate astea?

— Nu așa merg lucrurile.

— Ba da, dacă vezi ce e bun în viața ta, nu ce-i rău.

— Ai de gând să împingi scaunul în fața ușii?

Annie s-a oprit. Chipul ei era calm și hotărât. A stins lumina de pe noptieră și a împins scaunul greu din piele până când l-a prins sub clanță. În lumina lunii care trecea prin fereastră, părul ei creț și auriu arăta ca și cum ar fi fost presărat cu argint. A tras cearceaful și a dat punga de gheață la o parte, apoi m-a atins cu mâna. Durerea a făcut ca ambii genunchi să-mi tresară.

Am auzit-o suspinând când se așeza pe marginea patului.

— O să ne certăm când avem probleme? a întrebat.

— Nu mă cert cu tine, puștoaico.

— Ba da. Nu poți lăsa trecutul în urmă, Dave. Te rănește ceva sau vezi vreun lucru rău în lumea din jurul tău și atunci ți se trezesc vechile obiceiuri.

— Nu mă pot abține.

— Poate că nu. Dar nu mai ești de unul singur.

Annie m-a luat de mână și s-a întins lângă mine.

— Sunt eu, iar acum și Alafair.

— O să-ți spun eu cum mă simt și după aia nu mai zic o vorbă. Ți amintești când ți-am povestit cum ne-au surprins soldații ăia nord-vietnamezi, iar căpitanul s-a predat? Ne-au legat mâinile cu

niște coarde de pian, apoi au urinat pe noi cu rîndul. Așa mă simt.

Am rămas tăcuți mai multă vreme. O auzeam respirând prin întuneric. Apoi a tras puternic aer în piept, a expirat și și-a așezat un braț peste pieptul meu.

— Am o presimțire tare rea, Dave.

Nu mai era nimic de adăugat. Cum putea să mai fie ceva? Chiar și cei mai înțelegători prieteni și rude ale victimei unui abuz sau atac nu pot înțelege experiența personală. De-a lungul anilor, interogasem oameni molestați de niște degenerați, jefuiți de golani de pe stradă, înjunghiați și împușcați de psihopați, violați în grup și sodomizați de motocicliști proscrisi. Cu toții aveau aceeași expresie împietrită, aceiași ochi scufundați în orbite, aceeași impresie că, într-un fel sau altul, își meritau soarta și că erau complet singuri pe lume. Și deseori le facem jalea și umilința încă și mai mari, punându-le suferința pe seama propriei neglijențe, astfel încât noi să putem rămâne psihologic invulnerabili.

Nu eram cîstit cu Annie. Avusese și ea parte de rele, dar există momente când te simți singur pe lume, iar propriile gânduri îți jupoaie pielea centimetru cu centimetru. Acum era un moment dintr-acelea.

Nu am dormit în acea noapte. Dar eu și insomnia eram prieteni vechi.

•

Două zile mai târziu, umflătura dintre picioarele mele se retrăsese și puteam merge fără să arăt ca și cum aș fi stat călare pe un gard. Șeriful m-a vizitat la doc și mi-a spus că vorbise cu poliția din Lafayette și cu Minos P. Dautrieve, la sediul DEA. Cei din Lafayette trimiseseră vreo doi detectivi să-l interogheze pe Eddie Keats la barul lui, dar el afirma că navigase împreună cu două dintre dansatoarele lui în acea zi, iar fetele îi susțineau povestea.

— O să accepte explicația? am întrebat.

— Ce altceva să facă?

— Să investigheze și să afle unde erau dansatoarele cu două zile în urmă.

— Ai idee câte cazuri trebuie să aibă tipii ăia?

— Nu le plâng de milă, șerifule. Oamenii precum Keats vin în zona noastră fiindcă au impresia că au acces liber. Ce a avut de zis Minos P. Dautrieve?

Chipul șerifului s-a colorat, iar pielea din colțul gurii i s-a strâns ușor într-un zâmbet.

— A zis, pare-mi-se, că ai face bine să-ți miști fundul în biroul lui, a replicat șeriful.

— Astea au fost cuvintele lui?

— Așa cred.

— De ce e furios pe mine?

— Cred că are impresia că-ți bagi nasul în afaceri federale.

— Știe ceva despre un haitian pe nume Toot?

— Nu. Am trecut prin Baton Rouge și pe la Centrul Național de Informații asupra Criminalității din Washington și nu am aflat nimic.

— Probabil că e imigrant ilegal. Nu există niciun document în care să apară numele lui, am zis.

— Așa a spus și Dautrieve.

— E un polițai deștept.

Am citit în ochii șerifului o umbră de jenă și imediat m-am simțit prost pentru comentariul meu.

— Ei bine, îți promit că voi face tot ce-mi stă în putere, Dave, a zis el.

— Îți apreciez eforturile.

— Mă tem că nu au fost de ajuns.

— Uite, e greu să-i elimini pe tipii ăștia, am spus. Am lucrat doi ani la cazul unui asasin dintr-o bandă care și-a împins nevasta de la balconul aflat la etajul patru direct într-o piscină goală. Ba chiar mi-a mărturisit. A ieșit basma curată pentru că noi am luat din apartament jurnalul femeii, fără să avem mandat. Ce zici de așa lucrătură la un

detectiv de primă mână? De câte ori îl văd într-un bar, îmi trimit o băutură. Mă simt chiar grozav.

Șeriful a zâmbit și ne-am dat mâinile.

— Încă ceva, înainte să plec, a spus. Un bărbat pe nume Monroe, de la Imigrări, a venit ieri la biroul meu. Se interesa de tine.

Soarele strălucea puternic pe apă. Stejarii și chiparoșii de pe partea cealaltă a canalului aruncau umbre lungi pe mal.

— A venit aici la o zi după ce s-a prăbușit avionul la Trecătoarea de Sud-Vest, am răspuns.

— A întrebat dacă locuiește o fetiță cu tine.

— Ce i-ai răspuns?

— Că nu știu. I-am mai spus și că nu e treaba mea. Dar mi-a lăsat impresia că ar fi foarte interesat de micuța asta. Cumva, îl deranjezi.

— I-am făcut viața amară.

— Nu-i cunosc așa bine pe federalii ăștia, dar nu cred că se deplasează ei tocmai din New Orleans doar pentru că-i călca pe coadă unu' cu un doc de pescuit. După ce umblă băiatul ăla, Dave?

— N-am habar.

— Uite, nu vreau să-ți spun ce să faci, dar dacă tu și Annie încercați să ajutați o fetiță care nu are părinți, de ce nu-i lăsați și pe alții să contribuie? Oamenii de pe-aici n-o să lase pe nimeni s-o ia.

— Tata avea obiceiul să spună că o pisică de mare are mustăți ca să nu intre niciodată într-un buștean găunos din care să nu mai poată ieși. N-am încredere în oamenii de la Imigrări. Joacă după regulile lor și vei pierde.

— Cred că uneori ai o viziune prea sumbră, Dave.

— Ai face bine să mă crezi, am replicat.

I-am urmărit mașina îndepărtându-se pe drumul de țară umbrit de stejari. Am lovit cu degetele în balustrada caldă a docului, apoi am pornit către casă și am luat prânzul cu Annie și Alafair.

•

O oră mai târziu mi-am luat automatul de .45 și încărcătorul plin cu gloanțe expandabile din sertar, le-am dus înfășurate în prosop până la camionetă și le-am așezat în torpedou. Annie m-a urmărit de pe verandă, cu brațul sprijinit de un stâlp din lemn nevopsit. Îi vedeam sânii ridicându-i-se și coborându-i sub cămașa din denim.

— Merg în New Orleans. Mă întorc la noapte, am zis.

Ea nu a răspuns.

— N-o să se rezolve de la sine, am adăugat. Șeriful e un tip de treabă care ar trebui să curețe pete de pe jacheta sport a vreunuia. Federalii nu au dreptul să investigheze un caz de ultraj. Polițiștii din Lafayette nu au timp să elucideze infracțiuni comise în districtul Iberia. Înseamnă că suntem lăsați baltă. Fir-ar al dracului!

— Sunt sigură că, într-un fel sau altul, are sens. Știi, toată tevatura pentru sculă și celelalte. Dar mă întreb dacă nu cumva Dave își dă singur un șut între picioare, ca să meargă din nou la război.

Avea o expresie goală, lipsită de veselie

Am văzut cum vântul umfla frunzele nucilor pecan, apoi am deschis portiera camionetei.

— Trebuie să iau niște bani din cei pe care i-am pus deoparte ca să ajut pe cineva, am spus. O să-i pun la loc luna viitoare.

— Ce pot să zic? Cum a spus și prima ta nevastă: „Ține-o sus și tare, amice”, a replicat ea, după care s-a întors în casă.

Mi se părea că vântul care bate printre nucii pecan e asurzitor.

•

Am alimentat camioneta la doc, apoi m-am răzgândit și am intrat în magazinul de momeli, m-am așezat la tejgheaua din lemn cu un Dr Pepper și l-am sunat pe Minos P. Dautrieve la sediul DEA din Lafayette. În timp ce ascultam țârâitul telefonului, priveam pe fereastră la frunzele verzi care pluteau pe apa canalului.

— Am înțeles că vrei să-mi mișc fundul în biroul tău, am zis.

— Mda. Ce dracului se întâmplă acolo?

— De ce nu vii încoace să afli singur?

— Vorbești ciudat.

— Am copci în gură.

— Te-au zgâlțâit ca lumea, nu?

— Care-i treaba, de vrei să-mi mișc fundul până la tine?

— Sunt curios. De ce e așa de interesată de tine o adunătură de traficanți bășinoși și târfe? Mă gândesc că poate ai descoperit ceva ce noi nu știm.

— Te înșeli.

— Mai cred, de asemenea, că trăiești cu impresia că ai mai fi polițist.

— Ai cam încurcat borcanele. Când un tip primește picioare în *cojones* și în față, el devine victimă. Cei care i-au dat șuturile în *cojones* și în față sunt infractorii. Țștia sunt oamenii pe care să te enervezi. Obiectivul e să îi bagi la răcoare.

— Șeriful a spus că nu-l poți identifica pe Keats.

— Nu i-am văzut fața.

— Iar pe zulus nu l-ai mai văzut înainte?

— Keats, sau oricine ar fi fost albul, a zis că era un *tonton macoute* de-ai lui Baby Doc.

— Și-atunci ce vrei să facem noi?

— Dacă îmi amintesc bine conversația noastră anterioară, rămăsese că vă veți ocupa de treaba asta.

— Faptul e deja consumat acum. Iar eu, știi bine, nu am niciun fel de autoritate în asemenea cazuri de abuz.

M-am uitat pe fereastră la frunzele care pluteau duse de curentul maroniu.

— Voi nu poleiți niciodată puțul minei? am întrebat.

— Vrei să zici să plantăm droguri asupra unui suspect? Vorbești serios?

— Lasă-mă cu discursul de cercetaș. Acasă am o soție și încă o persoană care sunt în pericol. Ai

zis că o să vă ocupați voi de treabă. Nu v-ați ocupat de nimic. În schimb, primesc predica asta cum că, într-un fel sau altul, eu sunt de vină pentru toată situația creată.

— Nu am spus niciodată asta.

— Nici nu e nevoie. O adunătură de indivizi declasați învârt prin tot ținutul droguri care valorează milioane, iar voi nu prindeți probabil nici măcar unu din cincizeci. E frustrant. Arată rău în raportul lunar. Începi să te întrebi dacă nu cumva te vor transfera curând în Fargo. Așa că faci gură despre niște civili care-și bagă nasul în afacerile voastre.

— Nu-mi place cum îmi vorbești, Robicheaux.

— Păcat. Mie mi-au pus copci. Dacă vrei să faci ceva pentru mine, găsește o cale să-l salți pe Keats.

— Îmi pare rău că ai fost bătut. Regret că nu putem face mai mult. Ți înțeleg furia. Dar ai fost polițist și ne cunoști limitele. Așa că de ce nu o lași mai moale cu încercările de a obține Inima Purpurie⁽³¹⁾?

— Mi-ai spus că sunt prostituate în barurile lui Keats. Pune poliția locală să parcheze mașini de patrulă în fața cluburilor timp de câteva nopți. O să-l dea de gol propriii oameni.

— Noi nu procedăm așa.

— Bănuiam că vei răspunde așa. Ne mai vedem, partenere. Nu sta pe bară prea mult timp. O să uite toată lumea că ești în joc.

— Crezi că e o treabă deșteaptă?

I-am închis telefonul în nas, mi-am terminat cutia de Dr Pepper și am luat-o cu mașina pe drumul de pământ, prin vântul cald care biciuia crengile copacilor de deasupra. Apa canalului era acoperită acum de frunze, iar în umbrele de pe malul celălalt puteam vedea șerpi de apă dormind pe crengile mai joase ale sălciilor, chiar la suprafața liniștită a apei. Am intrat în oraș cu roțile huruind peste podul mobil, am retras trei sute de dolari din bancă, apoi am urmat drumul lăaturalnic

care trecea printre câmpurile de trestie de zahăr, spre St. Martinville, și am ieșit pe autostrada interstatală către New Orleans.

•

Vântul încă sufla tare în timp ce conduceam pe drumul lung de beton care traversa mlaștina Atchafalaya. Cerul era în continuare de un albastru blând, plin cu grămezi de nori albi, dar o furtună zdravănă își aduna puterile peste Golf și știam că până seara, spre sud, orizontul avea să fie negru, străbătut de ploaie și fulgere. Am văzut sălciile înecate de apă îndoindu-se în vânt, iar mușchiul de pe chiparoșii uscați din golfulețe ridicându-se și căzând. Am privit cum lumina soarelui dansa și se răsfrângea pe apă atunci când suprafața lichidă se încrețea brusc de la un mal la altul. Bazinul Atchafalaya cuprinde sute de kilometri pătrați de canale, insulițe cu sălcii, mlaștini nisipoase, diguri verzi, acoperite cu piciorul-cocoșului, golfuri largi, presărate cu chiparoși uscați și platforme petroliere, păduri inundate pline de șerpi de apă, aligatori și roiuri negre de țânțari. Tata și cu mine pescuiserăm și vânaserăm peste tot în Atchafalaya pe când eram copil și, chiar și într-o zi de primăvară răcoroasă cum era aceea, am fi știut cum să prindem plătici și bibani bulbucați, când nimeni altcineva n-ar fi reușit. După-amiaza târziu ancoram piroga pe partea ferită de vânt a unei insule cu sălcii, când țânțarii începeau să se ridice în roiuri din copaci, apoi ne aruncam din nou plutele în apa liniștită, chiar dincolo de șirul frunzelor de nuferi. Așteptam așa până când plătica și bulbucății începeau să prindă insecte. Într-o oră ne umpleam cu pește cutia frigorifică.

Dar reveria mea despre clipele din copilărie petrecute alături de tatăl meu nu îmi putea scoate din minte cuvintele pe care mi le spusese Annie. Vrusese să-mi bage un ghimpe în inimă și îi ieșise de minune. Dar poate că ceea ce mă deranja cel mai tare era faptul că eram conștient de răul pe

care mi-l făcuse doar pentru că ea însăși avea o durere neostoită în suflet. Aluzia ei la vorbele primei mele soții fusese o recunoaștere a faptului că, poate, exista un conflict fundamental în mine, un defect atât de adânc înrădăcinat că nici Annie, nici fosta mea soție și, probabil, nicio femeie în toate mințile n-ar putut vreodată să-l accepte. Nu eram pur și simplu un alcoolic, ci fusesem atras într-o lume violentă și aberantă, așa cum un liliac-vampir caută un cotlon negru în pământ.

Prima mea soție se numea Niccole și era o fată frumoasă și brunetă din Martinica; îi plăceau cursele de cai aproape la fel de mult ca mie. Dar, din păcate, îi plăcuseră și mai mult banii și societatea din cluburi. Aproape că reușisem să-i iert infidelitățile din căsnicie, când am descoperit amândoi că aventurile ei amoroase nu se datorau faptului că-și dorea alți bărbați, ci erau mai degrabă din cauza disprețului pentru mine și a dezgustului pentru energiile întunecate, alimentate de alcool, care îmi guvernau viața.

Fusesem la o petrecere în aer liber lângă lacul Pontchartrain și băusem toată după-amiaza la Jefferson Downs. Ajunsesem până acolo încât nici nu mă mai deranjam să părăsesc barul micuț de sub arborii de mătase și să mă arăt interesat de conversațiile din jurul meu. Vântul încărcat de miresme făcea să se miște cu zgomot frunzele uscate de palmier de pe malul lacului. Am privit soarele roșu apunând la orizont și reflectându-se pe gazon, poleind suprafața apei. În depărtare, velele albe ale vaselor acoperite cu stropi de apă se apropiau clătinându-se de Clubul Sudist de Iahting. Simțeam căldura whiskyului în obraji, sentimentul omniscient că pot controla lucrurile – pe care mi-l aducea de fiecare dată alcoolul –, flacăra luminoasă a înțelegerii metafizice care ardea în spatele ochilor mei.

Dar mâneca hainei mele din material reiat se umezise la bar, iar cuvintele îmi răsunau greoaie și

străine de mine atunci când am mai cerut un alt Black Jack cu apă.

Apoi m-am pomenit că Niccole stătea lângă mine împreună cu iubitul ei actual, un geolog din Houston. El făcea alpinism vara și avea un profil roman robust și frumos și un piept care părea la fel de tare ca un butoi. Asemenea tuturor celorlalți bărbați de acolo, omul purta culorile tropicale blânde ale sezonului: un tricou pastel, un costum alb din in și o cravată tricotată de culoare violet, lărgită nonșalant la gât. A comandat câte un Manhattan pentru fiecare, apoi, în timp ce aștepta ca barmanul de culoare să prepare băuturile, și-a trecut mâna peste brațul lui Niccole, ca și cum eu nici n-aș fi fost acolo.

După aceea n-am fost în stare să descriu cu precizie nici sentimentele, nici șirurile de evenimente care urmaseră. Am simțit că în ceafă mi se rupe ceva ca un ziar umed, i-am văzut fața speriată uitându-se brusc spre a mea, i-am văzut chipul răsucindu-se și tresăltând pe când pumnul meu cobora asupra gurii lui, i-am simțit mâinile încercând să-mi apuce haina în cădere, am văzut în ochii lui că-i era realmente frică atunci când l-am năpădit cu o ploaie de pumni și apoi mi-am încheștat mâinile pe gâtul lui.

Când m-au tras de pe el, limba îi rămăsese blocată în gât, pielea îi era de culoarea cenușii, iar obrajii acoperiți cu dăre de salivă roz. Soția mea plângea în hohote dezlănțuite pe umărul gazdei.

Când m-am trezit în dimineața următoare pe barca noastră, cu ochii înfiorați de strălucirea puternică a luminii reflectate de apa lacului, am găsit biletul de la ea:

Dragă Dave,

Nu știu ce cauți tu, dar, în trei ani de căsnicie cu tine, m-ai convins că nu-mi doresc să fiu de față când ai să găsești acel lucru. Îmi pare rău. Cum zice

*prietenul tău, barmanul jucător de
baseball: „Ține-o sus și tare, tovarășe!”*

Niccole

Am urmat autostrada prin capătul estic al bazinului Atchafalaya. În lumina soarelui, macaralele albe se înălțau deasupra chiparoșilor uscați, și tocmai atunci primele picături de ploaie au început să văturească apa de sub dig. Plutind pe vântul dinspre mlaștină, simțeam mirosul nisipului ud, al mușchiului, al florilor de barba-împăratului și al ciupercilor otrăvitoare, duhoarea peștelui mort și a noroiului acru. O salcie mare de pe marginea apei arăta ca părul bătut de vânt al unei femei.

4.

Ploaia cădea din cerul de un albastru întunecat atunci când am parcat camioneta în fața agenției de turism din New Orleans. Îl știam pe proprietar și omul m-a lăsat să folosesc linia lui interurbană pentru a apela un prieten din Key West. Apoi am cumpărat un bilet de șaptezeci și nouă de dolari, doar dus, într-acolo.

Robin locuia într-un bloc decrepit, în stil creol, de pe South Rampart. Cărămida și betonul crăpat fuseseră vopsite în mov; țiglele roșii de pe acoperiș erau sparte, grilajele din fier răsucit de la balcoane ieșiseră din punctele lor de prindere și se înclinau în unghiuri ciudate. Bananierii și palmierii din curte arătau ca și cum nu ar fi fost tunși niciodată, iar frunzele moarte și ramurile foșneau zgomotos în bătaia ploii și a vântului. Copii cu pielea închisă la culoare dădeau ture cu tricicletele pe balconul de la etajul al doilea, toate ușile apartamentelor erau deschise și, în ciuda ploii, puteai auzi o amestecătură incredibilă de zgomote: sonorul televizoarelor, muzică latino și oameni strigând unul la celălalt.

Am mers până la apartamentul lui Robin, dar în momentul când mă apropiam de ușa ei, un bărbat supraponderal de vârstă mijlocie, într-un costum gri stropit de ploaie și cu insigna steagului american la rever, a venit spre mine, uitându-se cruciș la o bucătică de hârtie umedă pe care o ținea în mână. Aș fi vrut să cred că era încasator, asistent social sau portărel, dar ochii lui erau prea ascunși, fața prea încordată, era evident ce voia. Omul și-a dat seama că numărul apartamentului pe care îl căuta era cel în fața căruia mă aflam eu. Chipul i s-a golit de orice expresie, la fel ca al unui om care-și dă seama că și-a luat un angajament pentru care nu are nicio pregătire. Nu am vrut să fiu rău cu el.

— A ieșit din bransă, amice, am zis.

— Mă scuzați?

— Robin nu mai e disponibilă.

— Nu știu despre ce vorbiți.

Chipul i se făcuse mai rotund și mai îngrozit.

— Așa de pe hârtie e numărul apartamentului ei, nu? Nu ești un client obișnuit, deci bănuiesc că altcineva te-a trimis aici. Cine a fost?

Omul a dat să treacă pe lângă mine. Eu mi-am pus ușor mâna pe brațul lui.

— Nu sunt polițist. Nu sunt soțul ei. Sunt doar un prieten. Cine a fost, amice? am insistat.

— Un barman.

— De la Smiling Jack's, de pe strada Bourbon?

— Da. Cred că de acolo.

— I-ai dat bani?

— Da.

— Nu te întoarce după ei. Oricum nu o să ți-i dea înapoi. Înțelegeți?

— Da.

Mi-am ridicat mâna de pe brațul lui și omul a coborât rapid pe scări, ieșind în curtea bătută de ploaie.

Am privit prin ușa de plasă în beznă din apartamentul lui Robin. Din spate s-a auzit cum cineva trage apa la toaletă, iar fata a intrat în sufragerie purtând o pereche de pantaloni scurți albi și un tricou verde pe care scria „Tulane”. Ea m-a zărit stând în prag, încadrat de lumina jilavă. Degetul arătător de la mâna stângă îi era bandajat și fixat cu atelă. Mi-a zâmbit ca prin vis și eu am intrat. Mirosul dens și toropitor de marijuana m-a lovit în față. Fumul se ridica în rotocoale dintr-un rest de *joint* aflat într-o scrumieră de pe măsuta de cafea.

— Care-i treaba, Pătatule? m-a întrebat ea alene.

— Mi-e teamă că tocmai ți-am gonit un client.

— Ce vrei să zici?

— Jerry a trimis un necunoscut încoace. I-am zis că te-ai lăsat de meserie. De tot, Robin. Te mutăm în Key West, puștoaico.

— E prea ciudat. Uite, Dave, mi-au mai rămas doar semințele și cotoarele, dacă înțelegi ce vreau să spun^[32]. Mă duc să cumpăr niște bere. Mami trebuie să se amețească un pic înainte să-și scuture bucuriile pentru iubitorii de pepenași. Vrei să vii și tu?

— Fără bere, fără prostituție, fără Smiling Jack's în noaptea asta. Ți-am luat un bilet pentru zborul de la nouă seara spre Key West.

— Vrei să nu mai vorbești aiurea? Ce să fac eu în Key West? E plin de poponari.

— O să lucrezi în restaurantul unui prieten de-al meu. E un loc drăguț de pe chei, la capătul străzii Duval. Mănâncă oameni faimoși acolo. Tennessee Williams mergea acolo.

— Te referi la cântărețul ăla de *country*? Vai, ce mai chestie!

— Am de gând să-mi iau revanșa pentru ce ne-au făcut tipii ăia, am zis. Când o să mă ocup de asta n-ai să poți sta în New Orleans.

— De-aia ai chestia aia la gură?

— Mi-au spus ce ți-au făcut la deget. Îmi pare rău. E vina mea.

— Las-o baltă. Sunt riscurile meseriei.

Fata s-a așezat pe canapeaua capitonată și a cules un muc de la o țigară cu iarbă care nu mai avea acum decât cenușă mocnită. S-a jucat cu el, l-a studiat, apoi i-a dat drumul în scrumiera din sticlă.

— Nu-i face să se întoarcă. Albul, ăla cu cizmele de cowboy, avea niște poze polaroid. Doamne, nu vreau să mi le amintesc.

— Știi cine sunt tipii ăștia doi?

— Nu.

— I-ai mai văzut vreodată?

— Nu.

— Ești sigură?

— Da.

Fata și-a strâns cu o mână degetele celeilalte.

— În poze erau niște negri legați într-un beci sau așa ceva. Erau plini de sânge. Dave, unii erau încă vii. Nu le pot uita fețele.

M-am așezat lângă ea și i-am prins mâinile într-ale mele. Avea ochii umezi, iar răsuflarea îi mirosea a marijuana.

— Dacă prinzi avionul în noaptea asta, poți să începi o viață nouă. O să am grijă de tine și prietenul meu te va ajuta, ca să poți uita de toate astea. Câți bani ai?

— Poate vreo două sute de dolari.

— Îți mai dau două sute. O să-ți ajungă până la primul salariu. Dar gata cu trasul pe nas, cu pastilele, cu injectatul. Pricepi?

— Hei, tipul ăla e vreunul dintre prietenii tăi din AA^[33]? Că nu înghit genul.

— Cine ți-a cerut să-l înghiți?

— Am destule necazuri și fără să mă las prostită de o gașcă de foști bețivani.

— Faci cum vrei. E viața ta, puștoaico.

— Mda, dar tu pui mereu ceva la cale pe ascuns. Ar fi trebuit să te faci popă. Mai mergi la slujbă?

— Sigur.

— Mai știi când m-ai dus la slujba de la miezul nopții, la catedrala St. Louis? Apoi am traversat piața și am mâncat gogoși *beignet* la Café du Monde. Știi, în noaptea aia m-am gândit că poate ai gânduri serioase cu mine.

— Trebuie să-ți spun câteva întrebări înainte să plec.

— Sigur, de ce nu? Majoritatea bărbaților sunt interesați de lăptăria mea. Tu vii ca unul care face recensăminte.

— Vorbesc serios, Robin. Îți amintești de un tip pe nume Victor Romero?

— Cred că da. Umbla cu Johnny Dartez.

— De unde e?

— De aici.

— Ce știi despre el?

— E un tip mărunț, cu pielea închisă la culoare și un păr negru, lung și creț. Poartă o beretă franțuzească, de parcă s-ar da artist sau ceva pe-acolo. Numai că omul ăla aduce doar belele. A vândut niște heroină stricată pe Magazine și am auzit că vreo doi puști au murit înainte să-și scoată acul din venă.

— Făcea trafic și pentru Bubba Roque?

— Nu știu. Nu-mi pasă. Nu l-am mai văzut de luni bune. De ce te interesează nenorociții ăștia? Credeam că ești familist acum. Poate că lucrurile nu merg prea bine acasă...

— Poate.

— Iar tu ești cel care o va aduce pe mami pe calea cea bună ca să poată curăța mesele turiștilor. Oho!

— Uite biletul de avion și cele două sute de dolari. Numele prietenului meu e scris pe plic. Fă ce vrei.

Am dat să mă ridic, dar ea și-a pus mâinile pe brațele mele, trăgându-mă în jos. Sâni ei mari și grei îi erau lipiți de tricou și am știut că aveam aceeași slăbiciune ca bărbații care o priveau la Smiling Jack's.

— Dave?

— Ce-i?

— Te gândești câteodată vreun pic la mine?

— Da.

— Mă placi?

— Știi bine că da.

— Vreau să zic, așa cum ai plăcea o femeie obișnuită, nu una prin ale cărei vene curge o întreagă farmacie.

— Te plac mult, Robin.

— Atunci stai doar un minut. O să iau avionul la noapte, promit.

Apoi și-a pus mâinile pe pieptul meu, și-a vârât capul sub bărbia mea, ca o fetiță, și s-a lipit de mine. Părul scurt și închis la culoare îi era moale și mirosea a șampon. Îi simțeam sâni ridicându-se

când respira. În curte ploua cu găleata. I-am mângâiat obrazul cu degetele și am ținut-o de mână, apoi, o clipă mai târziu, am simțit-o cum se înfioară de parcă, odată adormită, o tensiune și o frică teribilă îi părăsiseră trupul. În liniștea care se lăsase, m-am uitat afară, la ploaia care dansa pe grilajul de fier.

•

În ploaie, luminile de neon de pe Bourbon arătau ca un fum cu nuanțe verzi și violete. Dansatorii negri de pe stradă, cu tălpile lor grele din metal care pocneau ca niște potcoave pe trotuar, nu ieșiseră în seara aceea, iar cei câțiva turiști erau în mare parte familiști care mergeau pe lângă clădiri, de la un magazin de suveniruri la altul, și nu se opreau la ușile deschise ale cluburilor de noapte unde agenții de publicitate purtând canotiere și veste în dungi pastel se chinuiau să atragă clienți.

M-am sprijinit cu spatele de o clădire aflată peste drum de barul Smiling Jack's și l-am urmărit pe Jerry prin ușă timp de o jumătate de oră. Purta pălăria lui de fetru și un șorț peste o cămașă sport, deschisă la gât, având un imprimeu cu sticle mici de whisky. Pe fundalul luminii strălucitoare a scenei din spatele său, profilul ascuțit al feței lui arăta ca și cum ar fi fost decupat din tablă. Pistolul de calibru .45 îmi atârna greu în buzunarul hainei de ploaie. Aveam permis pentru el, dar nu avusesem ocazia să-l folosesc și, de fapt, nu trăsesem decât o singură dată de când plecasem din poliție, într-un aligator care atacase un copil pe canal. Dar îl utilizasem ca ofițer de poliție, atunci când garda de corp a unui proxenet și traficant de droguri de primă clasă din New Orleans se aruncase asupra mea și a partenerului meu. Zvâcnise în mâna mea ca un ciocan pneumatic, ca și cum ar fi avut o viață proprie; când încetasem să mai trag în luneta Cadillacului, în urechi îmi vuia ceva ca sunetul mării, iar fața îmi era împietrită de

la mirosul prafului de pușcă. Mai târziu, în visele mele aveau să apară doi bărbați ale căror corpuri dansau dezarticulate printr-o ceață roșie.

Districtul fusese terenul meu de joc timp de paisprezece ani, mai întâi ca polițist de patrulă, apoi ca sergent pentru anchetarea de jafurilor și, în cele din urmă, ca locotenent la Omucideri. În acest timp ajunsesem să le văd pe toate: femei și bărbați care se prostituau, escroci, lunetiști psihopați, oameni care falsificau cecuri, gigolo, spărgători de mașini, dealeri de pe stradă și pedofili. Am fost lovit cu pumnul, s-a tras asupra mea, am fost tăiat cu o daltă de spart gheața, am fost pus la volanul unei mașini după ce-mi pierdusem cunoștința și apoi aruncat de al treilea nivel al unei parări. Am asistat la o electrocutare în penitenciarul Angola, am ajutat la ridicarea rămășițelor unui agent de pariuri dintr-un compactor de gunoi și am trasat cu creta pe asfalt conturul unei femei care sărise cu bebelușul ei de pe acoperișul unui hotel social.

Am pus sub cheie sute de oameni. Mulți dintre ei au pățit din greu în Angola, iar patru au ajuns pe scaunul electric. Dar nu cred că participarea mea la ceea ce politicienii numesc „războiul împotriva crimei” însemnase vreodată prea mult. New Orleans nu este acum un oraș cu mult mai sigur decât fusese atunci. De ce? Drogurile reprezintă unul dintre răspunsuri. Un altul este, poate, faptul că în paisprezece ani nu închisesem niciun proprietar care închiria maghernițe sau vreun membru al consiliului local care deținea acțiuni la cinematografe pornografice și saloane de masaj.

L-am văzut pe Jerry scoțându-și șorțul și mergând spre partea din spate a barului. Am traversat strada prin ploaia ce cădea pieziș și am intrat în local tocmai când Jerry dispărea prin ușa acoperită cu draperii din spate. Pe scena luminată din fața peretelui de oglinzi, două fete topless, în chiloței tanga din paiete și cu lanțuri aurite prinse

în jurul gleznelor, dansau desculțe pe muzica de pe un disc cu rock'n'roll din anii '50. Am așteptat ca ochii să mi se deprindă cu lumina stroboscopică ce sălta pe pereții, podeaua și trupurile bărbaților care se holbau la fetele din bar, apoi m-am îndreptat spre ușa acoperită cu draperii.

— Vă pot ajuta, domnule? a zis celălalt barman.

Omul era blond și purta o cravată îngustă, cu o cămașă sport de culoare albă.

— Am o întâlnire cu Jerry.

— Jerry Falgout?

— Celălalt barman.

— Mda. Ia loc. Îi spun că ești aici.

— Nu te deranja.

— Hei, nu ai voie acolo.

— Prietene, e o discuție privată. Nu te băga.

Am intrat printre draperii într-un depozit plin cu lăzi de bere și sticle de alcool. Camera era luminată de un singur bec pus într-un abajur de tablă. Un ventilator uriaș fixat în fereastra din capătul opus expulza aerul dinăuntru către o alee din cărămidă. Ușa care dădea spre un birou micuț era întredeschisă, iar înăuntru stătea Jerry, sprijinit într-un genunchi și aplecat peste birou, ca și cum ar fi făcut genuflexiuni, în timp ce trăgea pe nas o linie de praf alb de pe o oglindă, folosind o bancnotă de cinci dolari făcută sul. Bărbatul s-a ridicat apoi în picioare, și-a astupat fiecare nară cu un deget și a inspirat, a clipit și și-a deschis larg ochii, și-a lins degetul și a adunat resturile de pe o bucată mică de hârtie, frecându-și după aceea buricul degetului de gingii.

Nu m-a observat decât atunci când a ieșit pe ușă. I-am prins ambele brațe la spate, i-am pus o mână la ceafă și l-am împins în ventilatorul de la fereastră. Pălăria i s-a lovit de palele din tablă pe care le-am auzit zăngănind și pocnind când i-au atins scalpul. I-am tras capul în sus așa cum smucești un om care stă să se înece, l-am împins înapoi în biroul mic și am închis ușa în spatele

nostru. Chipul îi era alb din cauza șocului, iar de pe păr îi curgeau firișoare de sânge, subțiri ca sârma. Ochii îi erau înnebuniți de frică. I-am făcut vânt pe un scaun.

— La dracu', la dracu', omule, ți-ai ieșit din minți, a zis el cu un glas care părea întrerupt de sughituri.

— Cât ai scos pentru că ai dat-o-n gât pe Robin?

— Ce? Nu am primit nimic. Despre ce vorbești?

— Ascultă-mă, Jerry. Suntem doar noi doi. Fără avertisment, fără avocat, fără cauciune, fără celulă în care să te simți în siguranță și să te dai dur. Totul se rezolvă aici. Pricepi?

Și-a apăsă cu palmele părul din care-i curgea sânge și apoi și-a privit mâinile ca prostit.

— Zi că ai înțeles.

— Ce?

— E ultima ta șansă, Jerry.

— Nu înțeleg nimic. Ce se întâmplă cu tine? Vii aici ca un nebun.

Am scos .45-ul din buzunarul hainei, am tras manșonul ca să poată vedea încărcătorul plin și am vârât un glonț pe țevă. Am țintit între ochii lui.

Chipul i-a tresărit de spaimă, gura a început să-i tremure, părul i-a lucit de sudoare. Avea mâinile încheștate pe coapse, ca și cum l-ar fi răscolit în vintre o durere teribilă.

— Haide, pune ăla deoparte, a scâncit el. Ți-am zis că nu mă bag. Sunt doar un tip oarecare. Am grijă de bar, trăiesc din bacșișuri, spăl toalete. Nu-s vreun dur ca să mă pui jos ca pe King Kong. Zău, omule. Lasă pușcociul.

— Cât ți-au dat?

— O sută. Nu știam că au de gând să-i facă rău. Ți-am zis că nu mă bag. Sunt doar un tip oarecare. Am grijă de bar, trăiesc din bacșișuri, spăl toalete. Nu-s vreun dur ca să mă pui jos ca pe King Kong. Zău, omule. Lasă pușcociul.

— O sută. Nu știam că au de gând să-i facă rău. Ți-am zis că nu mă bag. Sunt doar un tip oarecare. Am grijă de bar, trăiesc din bacșișuri, spăl toalete. Nu-s vreun dur ca să mă pui jos ca pe King Kong. Zău, omule. Lasă pușcociul.

— O sută. Nu știam că au de gând să-i facă rău. Ți-am zis că nu mă bag. Sunt doar un tip oarecare. Am grijă de bar, trăiesc din bacșișuri, spăl toalete. Nu-s vreun dur ca să mă pui jos ca pe King Kong. Zău, omule. Lasă pușcociul.

— Tu l-ai sunat pe Eddie Keats?

— Faci mișto de mine? E un nenorocit de asasin. Pe tipul ăla l-au trimis?

— Pe cine ai sunat?

Și-a luat ochii de la armă și a privit în poală. Își ținea mâinile între picioare.

— Ți se pare că vorbesc ciudat? am zis eu.

— Mda, așa cred.

— E așa pentru că am copci la gură. Mai am unele și la cap. Mi le-a pus un negru pe nume Toot. Știi cine e?

— Nu.

— I-a rupt degetul lui Robin, apoi a venit în New Iberia.

— N-am știut asta, jur pe Dumnezeu.

— Începi să mă calci pe nervi de-a binelea, Jerry. Pe cine ai sunat?

— Uite, toți o fac. Auzi ceva despre Bubba Roque, sau vorbește cineva despre el, ori poate pe ai lui îi ia gura pe dinainte, și atunci suni la club, îl dai în gât și primești o sută de parai. Nu e neapărat să fie ceva important. Se zice că îi place doar să știe tot ce se petrece pe-afară.

— Hei, ți-e bine, Jerry? s-a auzit din spatele ușii vocea celui-lalt barman.

— E în regulă, am răspuns.

Clanța a început să se răsucească.

— Nu deschide, amice, am zis. Dacă vrei să-l suni pe șef, fă-o, dar nu intra aici. Dacă tot ești prin preajmă, zi-i poliției că Jerry iar și-a băgat porcării pe nas.

M-am uitat insistent în ochii lui Jerry. Pe gene avea bobite de sudoare. A înghițit și și-a șters buzele uscate cu degetele.

— E în regulă, Morris, a spus el. Ies într-un minut.

Am auzit pașii barmanului îndepărtându-se de ușă. Jerry a inspirat adânc și s-a uitat din nou la armă.

— Ți-am zis ce voiai să afli. Acum mai scutește-mă, bine? a spus el.

— Unde e Victor Romero?
— Ce mama mă-sii știu eu despre el?
— Dar pe Johnny Dartez l-ai cunoscut, nu?
— Sigur. A umblat prin cluburile astea. Acum e mort, nu?

— Deci trebuie să-l fi cunoscut și pe Victor Romero.

— Tu nu înțelegi. Eu sunt barman. Nu știu nimic din ce n-ar ști un om de pe stradă. Tipul e un nenorocit dat dracului. Vindea pe stradă niște heroină mexicană proastă. Marfa avea în ea insecticid sau ceva pe-acolo. Așa că a trebuit s-o șteargă din oraș. Apoi am auzit că el și Johnny Dartez au fost prinși de cei de la Imigrări pentru că au încercat să aducă în țară vreo doi unsuroși antăia din Columbia. Dar astea trebuie să fie baliverne, pentru că Johnny încă mai zbura când a căzut în apă, nu?

— Au fost prinși de cei de la Imigrări?

— Nu știu. Dacă stai la barul ăla, o să auzi o sută de povești nenorocite într-o singură noapte. E o telenovelă. Ce zici, frate? Îmi dai drumul?

Am eliberat cu grijă cocoșul și am rămas cu pistolul atârnat în mână. Omul a expirat prelung, umerii i s-au lăsat și și-a șters palmele umezite de pantaloni.

— Mai e ceva, am spus. Ieși din viața lui Robin. Nici măcar să nu te mai gândești la ea.

— Ce ar trebui să fac? Să mă prefac că nu o văd? Lucrează aici, frate.

— Nu mai e cazul. De fapt, dacă aș fi în locul tău, m-aș gândi să-mi găsesc o slujbă în afara țării.

Părea încurcat, dar pe urmă am văzut cum în privirea lui apare frica, înțelegând ce voiam să spun.

— Ai priceput, Jerry. O să am o discuție cu Bubba Roque. Iar când se va întâmpla asta, o să-i spun cine m-a trimis. Îți sugerez să ai în vedere Iranul.

Am dat drumul pistolului în buzunarul hainei și am ieșit din bar înapoi în ploaia care nu mai era atât de deasă acum și se scurgea pe stradă, curgând șiroaie de pe balcoanele din fier forjat. Aerul era curat și răcoros, mirosind dulceag a umezeală. Am mers la adăpostul clădirilor, îndreptându-mă spre Piața Jackson și strada Decatur, acolo unde aveam parcată camioneta, și am putut vedea turlile luminate ale catedralei St. Louis, proiectate pe cerul întunecat. Râul era ascuns de o ceață densă ca un nor. În Café du Monde, barmanii strânseseră scaunele unul peste altul, iar vântul sufla ceața peste mese, lăsând în urmă o poleială umedă. În depărtare am auzit sirena unui vapor răsunând peste apă.

Era unsprezece fix când m-am întors, iar furtuna se oprise și casa era întunecată. În curte, nucii pecan erau negri și uzi, iar briza slabă de pe canal le agita frunzele și scutura apa pe acoperișul din tablă al galeriei. Am mers să văd ce face Alafair, apoi am intrat în dormitorul unde Annie dormea pe burtă, în chiloți și cu o bluză de pijama. Ventilatorul din pod era pornit și trăgea aerul rece de afară. Curentul îi mișca lui Annie părul cârlionțat de pe ceafă. Am pus arma la loc în sertar, m-am dezbrăcat și m-am întins lângă ea. Simțeam oboseala de peste zi agitându-se în mine ca un drog. Annie s-a mișcat ușor, apoi și-a întors capul pe pernă. Mi-am pus mâna pe spatele ei. S-a răsucit, cu fața spre tavan și cu brațul peste ochi.

— Dar văd că te-ai întors, Dave, a zis ea.

— Normal.

A tăcut un moment, apoi i-am auzit plescăitul uscat al gurii când a vorbit din nou.

— Cine a fost femeia, Dave?

— O dansatoare dintr-un club de noapte de pe Bourbon.

— Ai avut grijă de tot?

— Da.

— Îi erai dator, presupun.

— Nu chiar. Doar că trebuia să o scap de necaz.
— Nu înțeleg de ce erai obligat să te ocupi de ea.

— Pentru că e alcoolică și dependentă și nu poate să facă nimic de una singură. I-au rupt degetul, Annie. Dacă o prind din nou, o să fie și mai rău.

Am auzit-o inspirând, apoi și-a pus mâinile pe abdomen și s-a uitat în sus, prin beznă.

— Dar încă nu s-a terminat, așa-i? a întrebat.

— Pentru ea, da. Iar tipul care-i responsabil, în parte, pentru șutul luat de mine în față o să-și ia urgent tălpășița din New Orleans. Recunosc că asta mă face să mă simt bine.

— Aș vrea să-ți împărtășesc sentimentele.

În cameră era liniște, iar luna răsărise și arunca umbre pe copaci. Simțeam că sunt pe punctul de a pierde ceva, poate definitiv. Mi-am așezat piciorul peste al ei și i-am luat una dintre mâini într-a mea. Palma îi era moale și uscată.

— Nu m-am băgat de bunăvoie în asta, am spus. Necazul ne-a găsit. Trebuie să înfrunți problemele, Annie. Când nu o faci, ele te urmăresc pretutindeni ca niște câini de pripas.

— Întotdeauna îmi spui că unul dintre crezurile celor de la AA este: „Dacă o iei cu binișorul, se rezolvă toate”.

— Nu înseamnă că trebuie să eviți responsabilitățile. Nu înseamnă că trebuie să accepți rolul de victimă.

— Poate ar fi necesar să vorbim despre prețul plătit pentru mândria ta.

— Nu știu ce să mai spun. Nu înțelegi și nu cred că vei înțelege vreodată.

— Ce ar trebui să simt, Dave? Stai întins lângă mine și îmi zici că ai fost cu o dansatoare, că ai alungat pe cineva din New Orleans, că asta te face să te simți bine. Nu știu nimic despre o lume de felul ăsta. Și nu cred că oricine altcineva ar trebui să știe.

— Ea există tocmai pentru că oamenii se prefac că nu există.

— Atunci lasă-i pe alții să trăiască acolo.

Annie s-a ridicat pe marginea patului, cu spatele la mine.

— Nu pleca, am zis.

— Nu mă duc nicăieri.

— Întinde-te și vorbește.

— Nu mai are rost să discutăm.

— Putem vorbi despre altceva. Asta e doar o situație temporară. Am avut necazuri mult mai rele de-atât în viața mea, am spus.

A rămas așezată pe margine, cu chiloții lăsați în jos pe fese. I-am pus mâna pe umăr și am tras-o ușor înapoi pe pernă.

— Hai, puștoaico. Nu-l lăsa pe dinafară pe bătrânul tău, am spus.

Am sărutat-o pe obraji și pe ochi, apoi i-am mângâiat părul. Simțeam cum mă întăresc, lipit de ea. Dar ochii ei priveau fix înainte, iar mâinile îi zăceau moi pe umerii mei, ca și cum acela ar fi fost locul în care erau obligate să stea.

În lumina lunii, vedeam apa scurgându-se de pe frunzele nucilor pecan. Nu-mi păsa de mândrie sau de ce aveam să simt mai târziu. Aveam nevoie de ea, așa că i-am dat jos lenjeria, mi-am scos chiloții și am lipit-o de mine. Și-a așezat mâinile pe spatele meu și m-a sărutat ușor pe obraz, o singură dată. Dar era uscată când am intrat în ea, iar ochii ei au rămas deschiși și orbi, ca și cum s-ar fi concentrat asupra unui gând.

De pe canal am auzit țipătul straniu al unui aligator mascul chemându-și perechea. De-acum asudam, în ciuda curentului rece de aer tras înăuntru de ventilator și, prin încâlceala gândurilor ce pot apărea în timpul unui act atât de palpitant și năucitor, am încercat să-mi justific atât dependența lacomă, cât și dorința de a o forța să-mi fie complice.

M-am oprit și m-am ridicat de pe ea. Trupul îmi tremura din cauza propriului refuz și mi-am tras chiloții înapoi peste coapse. Annie și-a întors capul pe pernă și s-a uitat la mine ca un pacient de pe patul de spital.

— A fost o zi lungă, a zis ea încet.

— Nu și pentru mine. Cred că acum aș vrea să merg afară să arunc în aer niște cutii de aluminiu și niște sticle.

M-am ridicat de pe pat și mi-am îmbrăcat cămașa și pantalonii.

— Unde te duci? a întrebat ea.

— Nu știu.

— Vino înapoi în pat, Dave.

— O să încui ușa din față când ies. O să încerc să nu te trezesc la întoarcere.

Mi-am pus mocasinii și am mers afară, la camionetă. Cei câțiva nori negri de pe cer erau conturați de lumina lunii, iar umbrele cădeau printre stejari pe drumul de țară care ducea spre New Iberia. Canalul era umflat din cauza ploii, iar eu vedeam unda solitară, în formă de V, făcută de o nutrie care înota dinspre păpuriș spre malul opus. Am trecut bocănind și improșcând cu apă prin băltoacele noroioase de pe drum și am prins volanul atât de strâns că aproape mi se vedeau oasele prin pumni. Când am traversat podul, roata de rezervă din benă a săltat un metru în aer.

•

Main Street din New Iberia era liniștită și pustie când am parcat în fața unei săli de biliard. Stejarii din lungul străzii fremătau în bătaia vântului, iar luminile verzi și roșii ale unui remorcher de pe canal treceau în tăcere printre segmentele ridicate ale podului mobil. Îl vedeam pe paznic în micul lui birou luminat. În josul străzii, un bărbat într-o cămașă fără mâneci, fumând pipă, își plimba câinele pe lângă vechea biserică episcopală din cărămidă care fusese folosită ca spital de soldați unioniști în timpul Războiului Civil.

Înăuntrul sălii de biliard m-am simțit ca și cum m-aș fi întors oarecum în New Iberia tinereții mele, când oamenii vorbeau franceza mai des decât engleza, când existau tonomate și mașini de pariuri în fiecare bar, când bârlogurile de pe Railroad Avenue stăteau deschise până la miezul nopții, iar restul lumii ne era la fel de străină ca texanii care ajunseseră acolo după al Doilea Război Mondial, cu sondele și companiile lor de distribuție a petrolului. De-a lungul întregii încăperi se întindea un bar din mahon, cu o balustradă din alamă și scuiători. În spate se aflau patru mese de biliard îmbrăcate în păslă verde, pe care proprietarul le acoperea uneori cu mușama, servind *gumbo*^[34]. Niște bătrâni jucau *bourée* și domino sub ventilatoarele cu pale din lemn care atârnavă din tavan. Scorurile Ligii Americane și Naționale erau scrise pe o tablă mare sprijinită de un perete, iar televizorul de deasupra părea să transmită permanent un meci de baseball. În cameră mirosea a bere, a *gumbo* și a talc, a whisky și a languste fierte, a tutun Virginia Extra, a picioare de porc murate, a vin și a Red Man.

Pe proprietar îl chema Tee Neg. Era un veteran al industriei conductelor de petrol și un dur al câmpurilor petrolifere care arăta ca un mulatru și avea trei degete retezate de un lanț de forare. L-am urmărit cum umplea cu bere un pahar răcit, nivela spuma cu o spatulă și i-o servea împreună cu un pahar de whisky fin unui bărbat purtând blugi și pălărie de paie, care ședea la bar și fuma.

— Sper că ești aici ca să joci biliard, Dave, a spus Tee Neg.

— Dă-mi un castron de *gumbo*.

— Bucătăria e închisă. Știi doar.

— Dă-mi niște *boudin*.

— Nu mi-au adus azi. Vrei un Dr Pepper?

— Nu vreau nimic.

— Cum zici tu.

— Dă-mi o ceașcă de cafea.

— Pari obosit. Mergi acasă și culcă-te.
— Dă-mi odată o ceașcă de cafea, Tee Neg. Și o țigară.
— Tu nu fumezi, Dave. De ce ești supărat?
— N-am nimic. N-am mâncat în noaptea asta. Am crezut că bucătăria ta e deschisă. Au ziarul de azi?
— Sigur.
— Citesc ziarul și gata.
— Cum vrei.

Omul s-a întins sub bar și mi-a dat un număr împăturit al gazetei *Daily Iberian*. Pe prima pagină se vedeau cercuri de la halbele cu bere.

— Dă-le domnilor acelora din spate un rând din partea mea, am zis.
— Nu trebuie să faci una ca asta.
— Dar vreau eu.
— Nu e nevoie, Dave.
Bărbatul m-a privit insistent.
— Sunt în bani astă-seară.
— Bine, amice. Dar dacă fac și ei cinste, mergi singur în spatele barului și te servești. Nu te folosești de Tee Neg.

Am scuturat ziarul, l-am deschis și am încercat să citesc pagina de sport, dar ochii mei nu voiau să se concentreze asupra cuvintelor. Pielea mă mânca, fața mă ardea, iar șalele parcă mi-ar fi fost umplute cu ciment. Am strâns ziarul, l-am lăsat să cadă pe bar și am ieșit afară, în noaptea târzie și primăvărată.

Am condus până la golful din Cypremort Point, m-am așezat pe un ponton care se întindea prin apa sărată și am privit refluxul. Dimineața, când soarele a răsărit, cerul era pustiu și la fel de alb ca un os. Pescărușii zburau jos deasupra bancurilor umede și cenușii de nisip și ciuguleau moluștele descoperite, iar în bătaia vântului puteam simți mirosul de pește mort.

În drum spre camionetă, îmi simțeam hainele țepene și zgrunțuroase de la sare. Pe drum, în timp

ce mă întorceam în oraș, am avut tot timpul impresia că vizita la sala de biliard era la fel de reală și intensă în toate detaliile ei ca o mahmureală care te ține o zi întreagă.

•

Mai târziu, Batist și cu mine am deschis magazinul de momeli și docul, apoi am mers acasă și am dormit până după-amiază. Când m-am trezit, afară era lumină și cald, iar mierlele și gaițele făceau gălăgie prin copaci. Annie îmi lăsase pe masa de la bucătărie două sandvișuri cu șuncă și ceapă învelite în hârtie cerată și un bilet:

N-am vrut să te trezesc, dar când mă întorc mă poți ajuta să găsesc un tip excitat, între două vârste, cu o dungă albă în păr, care știe cum să pună pe jar o fată din Kansas?

*Cu dragoste,
A.*

P.S. Hai să mergem la picnic în parc în seara asta și să o ducem pe Alafair la meciul de baseball. Îmi pare rău pentru astă-noapte. Tu o să fii mereu băiatul meu special, Dave.

Era un bilet generos și blând. Ar fi trebuit să mă mulțumească. Dar mă tulbura, în aceeași măsură în care mă făcea să mă simt în siguranță, pentru că mă întrebam dacă nu cumva Annie, la fel ca majoritatea oamenilor care trăiau alături de alcoolici, era parțial motivată de teama că starea mea imprevizibilă avea să ne conducă înapoi în lumea de coșmar din care mă salvase Asociația Alcoolicilor Anonimi.

Cu toate acestea, știam că problemele cauzate de accidentul aviatic de la Trecătoarea de Sud-Vest nu aveau să dispară. Și crescând într-o lume *cajun*

rurală, lipsită practic de cărți, învățasem majoritatea lucrurilor vânând, pescuind și participând la competiții sportive. Nicio carte nu m-ar fi putut învăța ce aflasem împreună cu tata în mlaștini. Ca boxer, în liceu, descoperisem că a-ți înghiți sângele și a-ți ascunde rana era la fel de important ca vătămarea oponentului.

Dar poate cea mai valoroasă lecție despre cum să abordezi dificultățile vieții mi-o dăduse un bătrân îngrijitor de culoare, care fusese odată aruncător pentru echipa Kansas City Monarchs, în vechea ligă a negrilor. El se uita după-amiaza la meciurile noastre, iar într-o zi, când fusesem scos din zona de bătaie și traversam terenul spre dușuri, el a venit lângă mine și mi-a zis:

— *Sliderele*^[35] și *ghiulelele*^[36] sunt drăguțe, iar *spitterele*^[37] arată cât poți îi de agresiv. Dar dacă vrei să-l faci pe tipul cu bâta să se scape pe el în pantaloni, îi arunci o furcă^[38] direct spre cap.

Poate că venise momentul să îndrept o asemenea minge spre țeasta tipului care mă amenința cu bâta, mi-am zis.

Bubba Roque cumpărase o casă antebelică ruinată pe malul râului Vermilion, în afara orașului Lafayette, și cheltuisese un sfert de milion de dolari să o renoveze. Era o casă mare, ca acelea de pe plantații, albă și lucitoare în soare, împodobită cu trei coloane dorice, înalte cât trei etaje și atât de groase că dacă doi oameni își întindeau brațele împrejurul lor, nu ajungeau să-și atingă mâinile. Galeria din față era făcută din marmură italienească; veranda de la al doilea etaj se întindea în jurul întregii clădiri și era împrejmuită cu fier forjat lucrat în Sevilla. Peste tot atârnav ghivece cu petunii și mușcate. Adăpostul din cărămidă pentru căruțe fusese extins și transformat într-un garaj pentru trei mașini; fântânile din piatră erau decorate cu scripeți și găleți ornamentale din alamă, iar în jurul lor erau plantate trompeți^[39] și

passiflora, anexele din lemn uscat fuseseră înlocuite cu un teren de tenis cu zgură.

Peluză era verde-albăstruie și lucea sub aspersoare, punctată din loc în loc de stejari, arbori de mătase, lămâi și portocali. Aleea lungă și acoperită cu pietriș care ducea la ușa principală era încadrată de un gard alb, împodobit cu trandafiri cățărați de culoare galbenă. Un Cadillac decapotabil și un Oldsmobile nou de culoare crem erau parcate în față, iar un MG de colecție, roșu ca mașina de pompieri, ieșea în afară din adăpostul pentru trăsură. Printre sălciile de pe malul râului puteam vedea o barcă rapidă amarată în doc, fixată la prova și la pupa și acoperită cu o prelată trasă lejer peste carlingă.

Era greu de crezut că peisajul desprins parcă din revista *Southern Living* era de pe proprietatea lui Bubba Roque, puștiul care obișnuia să se pregătească pentru o luptă înmuindu-și mâinile în acid clorhidric diluat și alergând opt kilometri în fiecare dimineață, încălțat în bocanci de armată. Un bătrân servitor de culoare mi-a deschis ușa, dar nu m-a invitat înăuntru. În schimb, aproape că mi-a închis ușa în față și a intrat înapoi în casă. La vreo cinci minute după aceea, l-am auzit pe Bubba aplecându-se peste verandă și strigându-mă.

— Intră, Dave. Cobor imediat. Îmi cer scuze pentru purtările noastre grosolane. Eram la duș.

Am intrat singur în casă și, în mijlocul holului din față, sub un candelabru uriaș, l-am așteptat pe Bubba să coboare pe scara în spirală care se răsucea până la al doilea etaj. Interiorul casei era ciudat. Podelele erau din stejar deschis la culoare, ornamentul de deasupra șemineului era sculptat din mahon, iar restul mobilierului era alcătuit din antichități franțuzești. Un decorator de interioare încercase în mod evident să recreeze perioada creolă de dinainte de război. Dar își mai adusese și altcineva contribuția. Pe plintele și plăcile din cedru de pe tavan fuseseră vopsite vițe de iederă;

deasupra canapelei și a poliței șemineului atârnavau picturi tipătoare în ulei, cu apusuri mocirloase, de genul celor pe care le puteai cumpăra de la artiștii stradali de pe Pirates Alley din New Orleans. La una dintre ferestre se vedea un acvariu plin de vase cu zbaturi, castele din plastic și chiar și o caracatiță din cauciuc, îndesată într-o parte. Din gura unui clovn se ridicau bule verzi de aer.

Bubba a coborât scările călcând pe vârfuri. Purta pantaloni lejeri de culoare albă și o cămașă de golf, galben-canar, sandale fără șosete și un lanț de aur în jurul gâtului. La mână avea un ceas cu diamante și rubine, iar părul lui țepos și des era decolorat la vârfuri din cauza soarelui, în timp ce pielea îi era aproape măslinie. Avea încă o constituție de luptător: șoldurile înguste, abdomenul plat ca o placă de oțel, umerii lați cât o coadă de topor, brațele mai lungi decât era normal, iar monturile la fel de pronunțate precum niște rulmenți. Însă ce-ți atrăgea privirea mai mult erau ochii mari, cenușiu-albăștrui, deasupra gurii cu dinți foarte distanțați. Ochii lui nu se puteau concentra, adapta, plimba de colo-colo sau clipi; ei se fixau pe chipul tău. Zâmbea cu ușurință și, de fapt, era așa mai tot timpul, dar nu puteai decât să ghicești ce sentimente stăteau ascunse în acei ochi.

— Care-i treaba, Dave? a întrebat el. Mă bucur că m-ai prins acum. Trebuie să merg în New Orleans azi. Vino în grădină să bem ceva. Ce părere ai de casa mea?

— E impresionantă.

— E mai mult spațiu decât am nevoie. Am o casă micuță pe lacul Pontchartrain și o vilă de iarnă în Bimini. Aceea-i mai pe gustul meu. Dar nevesti-mii îi place aici; și ai dreptate, îi impresionează al naibii de tare pe oameni. Mai știi când așezam popice cu tine și cu fratele tău la sala de bowling și negroteii au încercat să ne alunge pentru că le luam locurile de muncă?

— Fratele meu și cu mine am fost dați afară. Dar nu cred că pe tine puteau să te alunge cu un pușcoci, Bubba.

— Hei, au fost vremuri grele, amice. Hai afară, vreau să-ți arăt ceva.

Bărbatul m-a condus prin niște uși franțuzești într-un patio pietruit, aflat lângă o piscină împrejmuată cu plasă. Deasupra, soarele strălucea printre crengile întinse ale unui stejar și se reflecta în apa turcoaz. De cealaltă parte a bazinului era un pasaj de legătură închis, cu un acoperiș ascuțit din țiglă, în care se afla o sală pentru tot felul de sporturi, cu greutate și un sac de box.

Omul a rânjit, și-a flexat picioarele ca un campion de box și a fandat spre mine.

— Vrei să te dai pe lângă sacii de juma de kilogram și să valsezi un pic? m-a întrebat.

— Mi-ai cam stins farurile ultima oară când m-am luptat cu tine.

— Ba pe dracu'. Te-am prins în colț, ți-am scuturat sudoarea din păr peste arbitru și tot nu am reușit să te pun la pământ. Vrei un *highball*⁽⁴⁰⁾? Clarence, adu-ne niște creveți și *boudin*. Ia loc.

— Am o problemă cu care e posibil să mă poți ajuta.

— Sigur. Ce bei?

Bărbatul a luat un pahar de Martini dintr-un răcitor mic aflat în spatele barului.

— Nimic.

— Așa e. Am auzit că te-ai luptat cu băutura o vreme. Uite, am niște ceai. Clarence, adu nenorociții ăia de creveți, a zis scuturând din cap și turnându-și o băutură în paharul răcit.

— E pe jumătate senil. Crezi sau nu, lucra pe vechea barcă de pescuit stridii, împreună cu bătrânul meu. Îl mai ții minte pe moș? A fost omorât acum doi ani pe șinele de cale ferată. Nu glumesc. Au zis că a adormit exact pe șine cu o sticlă de vin pe piept. Ei bine, ne spusese

dintotdeauna că el vrea să călătorească, nenorocitul.

— M-au vizitat un haitian pe nume Toot și un tip al cărui nume probabil că este Eddie Keats. Mi-au lăsat câteva copci în gură și în cap. Un barman de la Smiling Jack's mi-a zis că i-a asmuțit pe mine când a sunat la unul dintre cluburile tale.

Bubba s-a așezat pe masa cu blat de sticlă din fața mea, cu paharul în mână. Mă privea drept în ochi.

— Mai bine mi-ai explica ce vrei să zici.

— Cred că tipii ăștia lucrează pentru tine. Au rănit-o, de asemenea, și pe una dintre prietenele mele, am zis. Am de gând să mă revanșez, Bubba.

— De asta ai tu impresia că te afli în casa mea?

— Tu să-mi spui.

— Nu, îți zic altceva. Îl cunosc pe Eddie Keats. E dintr-o hazna de prin nord. Nu lucrează pentru mine. Din câte știu, nu pune copci oamenilor, ci îi afumă direct. De haitian n-am auzit niciodată. Îți spun toate astea pentru că am mers împreună la școală. Acum mâncăm niște creveți și *boudin* și nu mai discutăm așa ceva.

Bubba a mâncat un crevetă rece înfipt într-o scobitoare de pe tava pe care negrul o pusese pe masă, apoi a sorbit din Martini și m-a privit fix în timp ce mesteca.

— Un polițai federal mi-a spus că Eddie Keats lucrează pentru tine, am continuat.

— Atunci ar trebui să faci ceva în privința asta.

— Federalii sunt niște băieți ciudați. Nu i-am înțeles niciodată. Într-o zi sunt plictisiți de moarte de vreun tip, iar a doua zi îl trec prin tocător.

— Vorbești despre Minos Dautrieve de la DEA, așa-i? Știi care e problema lui? E un țăranoi *cajun* la fel ca mine și ca tine, doar că el a mers la facultate și a învățat să vorbească de parcă nu ar fi crescut unde a crescut. Nu-mi place. Și nu-mi plac nici lucrurile pe care mi le spui, Dave.

— Tu ai împărțit cărțile, Bubba, atunci când tipii ăia doi și-au făcut apariția la mine acasă.

Auzind un sunet venit dinspre partea din față a casei, Bubba și-a întors privirea, apoi a lovit ușor cu degetele în blatul de sticlă al mesei. Avea unghiile roase până la carne, iar buricele degetelor îi erau plate și aspre.

— O să-ți mai explic o dată, pentru că suntem prieteni, a zis. Am o mulțime de afaceri. Am douăsprezece bărci de pescuit stridii, o pescărie în New Iberia și una în Morgan City. Am restaurante cu specific pescăresc în Lafayette și Lake Charles, dețin trei cluburi și o agenție de escortă în New Orleans. Nu am nevoie de băieți ca Eddie Keats. Dar din cauza afacerilor mele ajung să am de-a face cu tot felul de oameni – evrei, macaronari, fufe cu creierul între picioare și cine mai vrei tu. În New Orleans se află un avocat priceput la codul muncii pe care n-aș irosi nicio flegmă, dar căruia îi plătesc un avans de cinci sute de dolari pe an ca să nu mă trezesc la un moment dat că-mi pichetează oamenii cluburile. Deci poate că nu-mi plac toți cei aflați pe statul meu de plată și poate că nu știu întotdeauna ce fac ei. Așa-s afacerile. Dar dacă vrei, pot să dau niște telefoane și să aflu dacă i-a trimis cineva pe Keats și pe coloratul ăla peste tine. Cum îl cheamă pe gură-spartă ăsta de la Smiling Jack's?

— Lasă-l. Am avut deja o discuție serioasă cu el.

— Mda?

Bubba m-a privit curios.

— Sună periculos.

— Așa a crezut și el.

— Cine-i prietena care a fost rănită?

— Nu mai e implicată în treaba asta.

— Cred că avem o problemă de încredere aici.

— Eu nu o văd așa. Pur și simplu stabilim o înțelegere.

— Nu. Eu nu trebuie să stabilesc nimic. Ești invitatul meu. Mă uit la tine și mi se pare că ieri te aplecai deasupra găleții de scuipat, cu spatele tremurând, cu gura plină de sânge, iar eu speram mereu să nu mai revii pentru a treia rundă. Nu ți-ai dat seama atunci, dar în a doua m-ai lovit așa de tare în rinichi că am crezut că o să-mi ud suspensorul.

— Știai că am găsit corpul lui Johnny Darteș în avionul ăla prăbușit la Trecătoarea de Sud-Vest? Numai că a dispărut.

Omul a râs, a tăiat o bucată de *boudin*, a pus-o deasupra unei chifle și mi-a întins-o.

— Tocmai ce am mâncat, am răspuns.

— Ia-o.

— Nu mi-e foame.

— Ia-o sau o să mă simt jignit. Doamne, ești blocat pe o singură idee. Ascultă, uită-i pe măscăricii ăștia pe care se pare că-i tot tragi după tine prin țară. Ți-am zis că am o grămadă de afaceri și că pentru ele angajez oameni pe care nici măcar nu-i plac. Tu ești educat, deștept, știi cum să faci bani. Administrează unul dintre cluburile mele din New Orleans și îți dau șase mii pe an, plus un procent care se poate ridica până la șaptezeci și doi la sută. Îți iei mașină, organizezi excursii pe Insule, agăți gagici.

— Te-au căutat vreodată de la Imigrări?

— Poftim?

— După ce i-au prins pe Darteș și pe Victor Romero. Au încercat să strecoare în țară niște columbieni periculoși. Trebuie să știi. Am auzit pe stradă.

— Vorbești despre imigrați ilegali acum, sau ce?

— Ei, haide, Bubba.

— Dacă vrei să vorbești despre unsuroși, găsește-ți pe altcineva. Nu-i suport. Acum mișună peste tot prin New Orleans. Guvernul ar trebui să trimită încărcături masive de prezervative în locul de unde au venit.

— Ciudat în legătură cu flagrantul ăsta e că amândoi tipii erau cărăuși pentru traficanți. Dar nu au fost nevoiți nici să se dea la fund, nici să arate cu degetul spre cineva în fața unui complet de judecată. La ce te duce cu gândul una ca asta?

— La nimic, pentru că nu îmi pasă de tipii ăștia.

— Cred că au început să lucreze pentru federali. Dacă ar fi fost cărăușii mei, n-aș mai sta prea liniștit.

— Tu ai impresia că eu dau o ceapă degerată pe doi unsuroși care pretind că m-ar avea cu ceva la mână? Crezi că am casa asta și toate afacerile pentru că o iau la fugă când tipii de la Antidrog, de la Imigrări sau Minos Dautrieve, cu degetul lui înfipt în cur, se apucă să le spună o grămadă de rahaturi pe care nu le dovedesc niciodată și să inventeze baliverne pentru cei de la ziar și pentru oamenii îndeajuns de idioți cât să le ia de bune?

Ochii îi străluceau, iar pielea din jurul gurii îi era crispată și cenușie.

— Nu știu. Nu știu ce e în capul tău, Bubba, am răspuns.

— Dacă cineva este interesat, n-are decât să sape în aceeași direcție.

— Țsta-i un bulevard cu două sensuri, amice.

— Zău?

— Ține minte ce-am spus. Ne mai vedem. Mulțumesc pentru *boudin*.

Am dat să plec, iar el s-a ridicat de la masă cu mine. Chipul îi era inexpressiv, încins, la fel de imprevizibil ca al unui rechin. Apoi omul a rânjit dintr-odată, s-a aplecat iar într-o postură de boxer, s-a legănat și a făcut o fentă cu stânga spre fața mea.

— Hei, te-am prins! a exclamat el. Să dea dracu', ai tresărit. Nu nega.

M-am holbat la el.

— La ce te uiți? a întrebat. Bine, mă cam încinsesem. M-ai luat destul de tare. Nu sunt obișnuit cu așa ceva.

— Trebuie să plec, Bubba.

— Ba s-o crezi tu. Hai să ne aruncăm pe saltele. O luăm ușor. Hei, fii atent. Am mers la un club de karate *full-contact*, din Lafayette, știi tu, unde boxează cu picioarele precum cangurii. Sunt în ring cu tipul ăsta și el mormăie și își leagăna picioarele murdare prin aer și toți ceilalți țipă pentru că știu că o să-mi ia capul. Atunci intru peste el destul de repede și-l pocnesc de trei ori înainte să cadă la podea. A trebuit să-l ducă înapoi la vestiare, de parcă cineva i-ar fi scos creierul cu o lingură de înghețată.

— Sunt prea bătrân pentru așa ceva și, oricum, trebuie să muncesc în după-amiaza asta.

— Rahat. Ți se vede în privire. Tot ți-ar plăcea să te iei la trântă cu mine. Așa de evident este. Întotdeauna e o tentație irezistibilă, așa-i?

— Poate.

Aproape că scăpasem de Bubba și de personalitatea lui instabilă, când nevasta lui a intrat în curtea interioară prin ușile franțuzești. Era cu cel puțin zece ani mai tânără decât el. Părul ei negru era prins cu o panglică la ceafă; pielea îi era închisă la culoare și purta un costum de baie din două piese, roșu și galben, cu imprimeu floral și un sarong asortat înnodat la un șold. În mână ducea o cutie de pantofi deschisă, plină cu sticlute și pile pentru unghii. Era drăguță în felul blând și nedefinit în care fetele *cajun* se făceau adesea plăcute înainte să se îngrașe, pe la jumătatea vieții. Femeia mi-a zâmbit, s-a așezat pe masa din patio, și-a încrucișat picioarele, legănându-și o sanda, și a băgat în gură o bucată de *boudin*.

— Dave, ți-o amintești pe Claudette, din New Iberia? a zis Bubba.

— Regret, uneori sunt puțin cam uituc în privința celor de acasă, am zis. Am locuit în New Orleans timp de paisprezece ani sau chiar mai bine.

— Pun pariu că ți-o aduci aminte pe mama ei, Hattie Fontenot.

— A, da, cred că da, am spus, cu o privire lipsită de expresie.

— Pun rămașag că ți-ai pierdut virginitatea într-unul dintre bordelurile ei de pe Railroad Avenue, a spus Bubba.

— Nu sunt mereu încântat de amintirile din copilărie, am replicat.

— Tu și fratele tău distribuiți ziare pe Railroad Avenue. Vrei să zici că nu ați fost niciodată plătiți în natură?

— Ba presupun că da, doar că nu-mi amintesc.

— Avea două baruri de negri pe colț, a continuat el. Noi obișnuiam să mergem acolo ca să batem negrotei, apoi ne-o trăgeam pentru doi dolari.

— Lui Bubba doar îi place să vorbească mai pe șleau câteodată. Nu mă deranjează. Nu trebuie să te jenezi, a intervenit femeia.

— Nu sunt jenat.

— Nu mi-e rușine cu mama mea. A avut o grămadă de calități. Nu folosea un limbaj urât într-o societate aleasă, spre deosebire de alții.

Vorbea cu un puternic accent *cajun*, iar ochii ei căprui aveau o lucire bizară, roșiatică. Erau la fel de rotunzi ca ai unei păpuși.

— Bubba, îmi prepari un *rickey*⁽⁴¹⁾ cu gin? a zis ea.

— Termosul tău e în răcitor.

— Și? Mi-ar plăcea unul în pahar, te rog.

— Ar putea să bea cocktailuri cu gin toată ziua și să nu se îmbete, a comentat Bubba. Cred că n-are fund.

— Nu cred că Dave e obișnuit cu felul nostru de a vorbi, a spus ea.

— Doar e și el însurat, nu?

— Bubba...

— Ce?

— Vrei, te rog, să-mi aduci o băutură?

— Bine, a cedat el, luând termosul și un pahar din răcitor. Mă întreb pentru ce-l mai plătesc pe Clarence. Aproape că trebuie să-i fac o schemă numai ca să șteargă praful.

Bărbatul a turnat lichidul din termos în paharul soției lui, apoi l-a așezat în fața ei. A continuat să se uite la ea cu o expresie exasperată pe chip.

— Uite, știi că nu vreau să mă iau mereu de tine, dar ce-ar fi să nu-ți pilești unghiile pe masă? a zis el. Pot să trăiesc și fără praf de unghii în mâncare.

Femeia a șters cu un șervețel Kleenex praful de pe blatul de sticlă și și-a continuat activitatea deasupra cutiei de pantofi.

— Ei, trebuie să plec. Mi-a părut bine de cunoștință, am spus.

— Mda. Trebuie să-mi strâng lucrurile și să plec și eu. Condu-l la camionetă, Claudette. O să dau niște telefoane când ajung în New Orleans. Dacă aflu că ți-a făcut cineva probleme, îi sting eu felinarele. Îți promit. Apropo, barmanul ăla ar face bine să fi plecat din oraș.

Bubba m-a privit un moment, legănându-se pe vârfurile picioarelor, apoi și-a întins pumnii înainte și și-a smucit umerii într-o parte, la fel de repede ca o bandă de cauciuc care plesnește.

— Hei! a zis el, rânjind și făcând cu ochiul.

Apoi a ieșit de pe terasă și s-a întors spre scara în spirală. Avea spatele triunghiular, fundul plat și coapsele groase ca niște stâlpi de telefon.

Soția lui m-a condus la camionetă. Vântul bătea deasupra peluzei și împrăstia stropii de la aspersoare printre copaci, într-o ceață colorată. La sud se strâneau nori plumburii, iar aerul era înăbușitor și cald. La etaj, Bubba pusese la volum maxim un disc din anii '50 cu Little Richard.

— Tu chiar nu-ți amintești de mine? a întrebat femeia.

— Nu, îmi pare rău.

— Am ieșit cu fratele tău, Jimmie, în New Orleans, în urmă cu vreo zece ani. Într-o noapte te-am vizitat la standul tău de pescuit. Erai trosnit bine și tot ziceai ceva despre marfarul care nu te lasă să dormi. Așa că atunci când a trecut, tu ai ieșit afară și ai tras spre el cu un pistol de semnalizare.

Mi-am dat atunci seama dintr-odată că nevasta lui Bubba nu era o ființă chiar atât de simplă pe cât o crezusem inițial.

— Mi-e teamă că pe vremea aia eram pe ulei mai tot timpul, am răspuns.

— Mi s-a părut amuzant.

Am încercat să fiu politicos, dar, ca majoritatea alcoolicilor care se lasă, nu voiam să vorbesc despre perioada mea de beție cu oameni care o percepeau drept amuzantă.

— Ei bine, pe curând. Sper să ne mai vedem, am spus.

— Crezi că Bubba e nebun?

— Nu știu.

— A doua lui soție l-a părăsit acum doi ani. I-a ars toate hainele în incineratorul din spate. Dar nu e nebun. Vrea doar să lase impresia asta, ca să-i sperie pe oameni.

— S-ar putea.

— Nu e un om rău. Știu tot ce se spune despre el, dar puțini își dau seama ce greu a dus-o în copilărie.

— Multora dintre noi ne-a fost greu, doamnă Roque.

— Nu-l placi, nu?

— Presupun că pur și simplu nu-l cunosc îndeajuns, iar acum ar fi mai bine să plec.

— Te rușinezi prea ușor.

— Doamnă Roque, îți urez noroc pentru că am impresia că o să ai nevoie de el.

— L-am auzit că-ți oferea o slujbă. Ar trebui să accepți. Oamenii care lucrează pentru el fac o grămadă de bani.

— Da, așa e. Și alții plătesc un preț enorm pentru asta.

— El nu-i obligă să facă lucruri pe care n-ar fi oricum dispuși să le facă.

— Mama ta administra bordeluri, dar nu le forța să se prostitueze și nici nu vindea heroină. Cel mai politicos lucru pe care-l pot spune despre Bubba este că e un nemernic ca la carte. Cred că nici nu l-ar deranja să știe.

— Îmi placi. Vino să ieși cina cu noi odată, a propus ea. Stau mult pe acasă.

•

Am condus înapoi pe aleea cu pietriș și m-am îndreptat spre New Iberia și spre picnicul din parc, alături de Annie și Alafair. Soarele lucea puternic pe acoperișurile de tablă ale grajdurilor așezate în spatele câmpurilor cu trestie de zahăr. Cei câțiva stejari de pe marginea drumului, împodobiți cu mușchi, creau zone de umbră pe șosea. N-aveam încotro decât să-mi pară rău pentru soția lui Bubba Roque. La AA numeam asta „faza de negare”. Luăm vipera la sân și zâmbim în fața avertismentului din ochii celorlalți.

Îl încolțisem pomenindu-i că Imigrările îi prinseseră pe doi dintre traficanții lui. Ceea ce mă făcea să mă întreb și mai tare ce rol aveau cei de la Imigrări în toată povestea. Pe Minos Dautrieve îl puseseră în mod evident la zid la DEA și îmi imaginam că ei sunt în spatele dispariției corpului lui Johnny Dartez, după ce fusese recuperat de pe epavă de către Paza de Coastă. Așa că dacă mai era ceva de capul meu ca polițist, de ce nu mă ocupam mai întâi de Imigrări? Urmau probabil să mă dea pe ușă afară, dar și eu știam cum să enervez birocrații, să le sun supraveghetorii din Washington, să adun și să întocmesc acte privind libertatea de opinie până ce avea să le iasă pe nas. Așa că m-am întrebat de ce nu o făcusem până atunci. Și încercând să-mi răspund singur, am început să fiu conștient de bănuielile care mă

frământau și de refuzul meu de a accepta anumite lucruri.

5.

Când m-am întors, Annie și Alafair împachetau pui prăjit în hârtie cerată și pregăteau limonadă într-un termos. M-am așezat la masa din bucătărie cu un pahar de ceai rece cu mentă și am privit pe fereastră la gaițele albastre care țopăiau prin arborii de mătase aflați în curtea din spate. Rațele de pe heleșteul meu își scuturau apa de pe spate și lopătau către mal, la umbra păpurișului.

— Mă simt prost în legătură cu ceva, am zis.

— O să ne ocupăm de asta la noapte, a răspuns Annie zâmbind.

— E vorba de altceva.

— A...

— Cu câțiva ani în urmă, pe când eram polițist de patrulă, pe străzile din Cartier se afla un personaj pe nume Dock Stratton. Serviciile sociale îi ofereau un tichet pentru masă și adăpost la unul dintre hotelurile contractate pentru asemenea lucruri, iar el se caza, apoi arunca toată mobila pe fereastră – mese, scaune, sertare, lămpi, saltele. Tot ce putea trece prin deschizătura geamului se prăbușea pe trotuar. După aceea fugea pe scări înainte ca cineva să cheme poliția și căra totul la magazinul de vechituri. Dar indiferent de ce făcea tipul ăsta, noi nu l-am arestat niciodată. Eu eram nou și nu înțelegeam. Ceilalți mi-au spus că se întâmpla așa pentru că lui Dock îi venea tare ușor să vomite. Dacă stătea în mașină pe locurile din spate, era în stare să-și bage degetele pe gât și să vomite peste tot pe scaune. Putea să facă la fel la o recunoaștere, într-o celulă, la tribunal. Era mereu aplecat înainte și gata să atace. Tipul era atât de rău, încât un paznic amenințase că mai degrabă demisionează decât să-l mai ducă de lanț la înfățișarea de dimineață. Așa că lui Dock i s-a dat voie să-i înnebunească pe lucrătorii sociali și pe administratorii de hoteluri ani la rând, iar când

novicii ca mine întrebau de ce, ni se servea o poveste bună.

Doar că eu am descoperit că mai exista un motiv pentru care Dock rămânea pe străzi. Nu numai că îi cunoștea pe toți proxeneții și hoții din centrul New Orleansului, dar fusese fierar înainte să-și strice creierii cu Thunderbird și putea să intre în orice loc mai rapid decât un spărgător profesionist. Așa că existau câțiva detectivi de la Furturi și Omucideri care se foloseau de el atunci când lucrurile nu mergeau în direcția dorită în vreun caz. Odată, aveau informația că un asasin din Miami se afla în oraș pentru a lichida un reprezentant sindical. Ei i-au spus lui Dock că îl numeau agent special, al secției de poliție din New Orleans și l-au convins să deschidă camera de hotel a tipului, să îi fure arma, valiza, toate hainele și cecurile de călătorie, apoi l-au ridicat pe om, considerându-l suspect – era într-o vineri, așa că-l puteau reține până luni dimineța – și l-au ținut într-o celulă mică timp de două zile, alături de trei travestiți.

— Și care e ideea? a întrebat Annie.

Vocea îi era plată, iar când vorbea, ochii ei priveau la soarele care se juca printre copaci.

— Polițiștii au motivele lor ca să lase anumiți oameni și unele lucruri la locul lor.

— Știu că oamenii despre care vorbești tu sunt amuzanți, neobișnuiți și interesați, Dave, dar de ce nu-i lași în trecut?

— Ți-l amintești pe tipul de la Imigrări care a venit pe aici? Nu s-a mai întors, așa-i? Putea să ne facă multe necazuri dacă voia, dar nu a continuat. Mi-am spus că poate e din cauză că i-am dat un motiv să ne ocolească.

— Poate are altceva de făcut. Pur și simplu, nu cred că guvernul se va interesa de o fetiță.

Annie purta o pereche de blugi Levi's prespălați și un maiou alb fără spate, iar eu îi puteam zări pistruii mărunți și maronii de pe șale. În timp ce

umplea coșul de picnic pus pe uscătorul de vase de la chiuvetă, carnea șoldurilor i se ridica deasupra curelei, formând niște mici pliuri.

— Guvernul e interesat de ceea ce alege să fie interesat, am replicat. În momentul acesta eu cred că pe noi ne-au scutit. Mi-au trimis un semnal, dar nu l-am observat.

— Să-ți zic sincer, toate astea mi se par doar rodul imaginației tale.

— Tipul de la Imigrări, Monroe, a întrebat de noi la biroul șerifului. Nu era necesar s-o facă. Putea să scoată un mandat, să vină încoace și să facă orice voia. În schimb, el sau un superior de-ai lui au dorit ca eu să le cunosc potențialul în caz că mă gândesc să le fac probleme în legătură cu Johnny Darte.

— Cui îi pasă ce fac? a întrebat Annie.

— Nu cred că înțelegi puterea aparatului birocratic odată ce a fost pus în mișcare.

Alafair se uita când la unul, când la celălalt, cu chipul înnegurat din cauza tonului folosit de noi. Annie o îmbrăcase cu niște pantaloni scurți roz, un tricou cu Mickey Mouse și teniși roz, pe ale căror vârfuri de cauciuc scria cu litere groase STÂNGUL și DREPTUL. Annie a mângâiat-o pe fetiță pe cap și i-a dat o pungă de plastic în care țineam pâinea veche.

— Mergi și hrănește rațele, a zis ea. Plecăm într-un minut.

— Hrănesc rațele?

— Da.

— Hrănesc rațele acum?

— Exact.

— *Dave viene al parque?*^[42]

— Sigur că da, a răspuns Annie.

Alafair mi-a zâmbit larg și a ieșit pe ușa de plasă din spate, spre heleșteu. Razele soarelui strecurate printre copaci aruncau pete pe picioarele ei bronzate.

— Îți spun un singur lucru, Dave. Orice ar face oamenii ăia de la Imigrări, n-au s-o ia. E a noastră, exact ca și cum am fi conceput-o noi.

— Nu ți-am spus restul poveștii despre Dock Stratton. După ce s-a făcut praf cu vin din chimicale și nu i-a mai fost util nimănui, l-au trimis pachet în azilul de la Mandeville.

— Și asta ce înseamnă? Ai de gând să devii cavalerul rătăcitor, luptând cu lancea împotriva guvernului american?

— Nu.

— Mai vrei să mergi în parc?

— Doar ăsta e motivul pentru care am venit acasă, puștoaico.

— Mă îndoiesc, a zis ea.

— Mi-ar plăcea să-mi dai o explicație.

— Nu vezi, Dave? Parcă ai vrea să întinezi orice clipă din viața noastră descoperind conspirații peste tot. A devenit o obsesie. Nu mai vorbim despre altceva. Ori așa, ori te holbezi în gol. Cum crezi că mă simt?

— O să-ncerc să mă schimb.

— Știu.

— Chiar o să-ncerc.

Ochii îi erau umezi. S-a așezat la masă, în fața mea.

— N-am putut avea propriul copil. Acum ni s-a dat unul. Asta ar trebui să ne facă cei mai fericiți oameni de pe pământ. În schimb, ne certăm și ne îngrijorăm pentru ceea ce nici nu s-a întâmplat încă. Când stăm de vorbă acasă, pomenim numele unor oameni care nu au nicio legătură cu noi. E ca și cum am invita de bunăvoie o prezență obscenă în casa noastră. Dave, tu zici că la AA vă învață să lăsați totul în mâinile Celui de Sus. Nu poți încerca să faci așa? Renunță pur și simplu, scoate asta din viața ta. Nu e nicio problemă pe lume care să nu se poată rezolva într-un fel sau altul.

— E ca și cum ai spune că o tumoare pe creier se va vindeca de la sine dacă nu te gândești la ea.

În bucătărie era liniște. Puteam auzi gaițele în arborii de mătase și aripile rațelor bătând deasupra heleșteului în timp ce Alafair le arunca firimituri de pâine. Annie s-a întors, a terminat de împachetat puiul prăjit, a închis coșul de picnic și a plecat spre lac. Ușa de plasă s-a trântit cu zgomot în urma ei.

În acea seară, în parc se strânseseră o mulțime de oameni pentru meciul de baseball, iar pompierii fierbeau cartofi într-un pavilion. La amurg, cerul era pătat cu liliachiu și roz, iar vântul bătea rece dinspre sud, aducând cu el promisiunea ploii. Am mâncat cina luată la pachet pe o masă din lemn așezată sub stejari și am urmărit meciul din American Legion și grupurile de puști de liceu și de colegiu care tot făceau drumuri de la tribune la camionetele în care își țineau berile la rece, în recipiente cu gheață. Pe canal, barca de plăcere cu zbaturi, cu punțile ei luminate, aluneca pe lângă șirul întunecat de chiparoși și case în stil antebelic de pe malul celălalt. Copacii erau învăluiți de fumul grătarelor și în aer se simțea mirosul crabilor pregătiți în pavilion și al *boudin*-ului fierbinte pe care un negru îl vindea dintr-un cărucior. Apoi am auzit o orchestră franțuzească de coarde cântând *Frumoasa blondă* în foisor și am avut impresia că priveam din nou în timp, către sudul Louisianei din vremea copilăriei mele.

Jolie blonde, gardez done c'est t'as fait.

*Ta m'as quit-té pour t'en aller,
Pour t'en aller avec un autre que moi.
Jolie blonde, pretty girl,
Flower of my heart,
I'll love you forever
My jolie blonde^[43].*

Dar eu și Annie ne vorbeam direct doar arareori. În schimb, conversam voios cu Alafair, o duceam

la leagăne și la balansoare, îi cumpăram cornete de gheață cu sirop și evitam să ne privim în ochi. În acea noapte, în beznă aproape anonimă a dormitorului nostru, am făcut dragoste. Am făcut-o pentru că trebuia, cu ochii închiși, fără niciun cuvânt, doar cu un sărut la sfârșit. Pe când stăteam întins pe spate, cu brațele peste ochi, am simțit cum degetele ei se desprind de mâna mea, cum se întoarce pe o parte, cu fața la peretele opus, și m-am întrebat dacă inima ei era la fel de grea ca a mea.

•

M-am trezit după o jumătate de oră. În cameră se lăsase răcoare de la curentul de aer tras înăuntru de ventilatorul din pod, dar pielea îmi era fierbinte, de parcă aș fi avut arsuri solare. Copcile din scalp mă mâncau și mi-am simțit palmele transpirate când, așezat pe marginea patului, mi le-am lipit de coapse.

M-am spălat pe față, mi-am pus o pereche de pantaloni lejeri și o cămașă hawaiană veche și am coborât la magazinul de momeli, fără să o mai trezesc pe Annie. Luna era sus pe cer, iar sălciile de pe malul canalului păreau argintii în lumina ei. Am stat la tejghea pe întuneric și am privit fix prin fereastră la apă, la bărcile cu motor extern și la pirogile care se ciocneau încet de stâlpii docului. Apoi m-am ridicat, am deschis răcitorul de bere, am scos o mână de gheață aproape topită și mi-am frecat cu ea fața și gâtul. Gâturile de ambră ale sticlelor de bere licăreau în lucirea lunii. Capacele netede din aluminiu, etichetele umede și strălucitoare și mărgelile arămii din interiorul sticlelor arătau ca o scenă nocturnă iluminată, surprinsă în nemișcare. Am închis congelatorul, am aprins becul de deasupra tejghelei și am sunat la biroul de informații din Lafayette, cerând numărul de acasă al lui Minos P. Dautrieve.

O clipă mai târziu vorbeam cu el la telefon. M-am uitat la ceas. Era miezul nopții.

— Care-i treaba, Dunkenstein? am zis.

— Frăţioare, a spus el.

— Îţi cer scuze pentru ora la care sun.

— Ce vrei, Robicheaux?

— Unde sunt cluburile lui Eddie Keats?

— Pentru asta m-ai sunat?

Nu am răspuns şi l-am auzit oftând.

— Ultima oară când am vorbit, mi-ai închis telefonul în nas, a zis. Nu prea mi-a plăcut. Cred că ai o problemă cu bunele maniere.

— Bine, îmi cer scuze. Vrei să-mi spui unde sunt cluburile alea?

— O să mai întreb ceva, fără ocolişuri. Tu bei?

— Nu. Zi despre cluburi.

— Presupun că la tine nimic nu merge suficient de repede, aşa-i? Deci ai de gând să faci pe cowboy-ul cu prietenul nostru din Brooklyn?

— Acordă-mi ceva încredere.

— Încerc. Crede-mă, a spus omul.

— Pot să sun zeci de persoane din Lafayette şi să-mi dea aceeaşi informaţie.

— Mda, ceea ce mă face să mă întreb de ce a fost nevoie să mă trezeşti pe mine.

— Ar trebui să cunoşti răspunsul.

— Nu-l cunosc. Sunt de-a dreptul pierdut. Eşti un adevărat mister pentru noi. Nu auzi ce ţi se spune, îţi inventezi propriile reguli, ai impresia că fostele tale experienţe ca ofiţer de poliţie îţi dau dreptul să îţi bagi nasul în treburile federale.

— Vorbesc cu tine pentru că eşti singurul tip de pe aici cu mintea şi autoritatea necesare pentru a-i băga la zdup pe oamenii ăia, am răspuns.

— Nu mă simt flatat.

— Deci n-am nicio şansă, nu?

Bărbatul a făcut o pauză.

— Uite, Robicheaux, cred că ai o cărămidă în loc de cap, dar până la urmă eşti un tip de treabă, a zis. Asta înseamnă că nu ne dorim să mai suferi. Ține-te departe de toate astea. Ai ceva încredere în noi. Nu ştiu de ce te-ai dus la Bubba Roque acasă,

în după-amiaza asta, dar nu cred că a fost o mișcare isteță. Tu nu...

— De unde știi?

— Avem pe cineva care notează numere de înmatriculare pentru noi. Nu-i scoți din scorbură pe tipii ăștia aruncând spre ei chibrituri aprinse. Dacă procedezi așa, își aleg ei locul și momentul, iar tu pierzi. Oricum, mergi la culcare și uită de Eddie Keats măcar la noapte.

— Are familie?

— Nu. E un curvar.

— Mersi, Minos. Îmi pare rău că te-am trezit.

— E-n regulă. Apropo, cum ți s-a părut nevasta lui Bubba Roque?

— Bănuiesc că e, în primul rând, o femeie ambițioasă.

— Ce romantic ești. E bisexuală, amice. Acum cinci ani a făcut trei luni pentru că a înjunghiat altă lesbiană. Le alege pe sprânceană Bubba, nu?

Am sunat un vechi prieten, barman în Lafayette. Minos îmi dăduse mai multe informații decât ar fi crezut. Barmanul mi-a spus că Eddie avea două localuri, unul într-un hotel de pe Canal, în New Orleans, iar altul pe autostrada Breaux Bridge, în afara orașului Lafayette. Dacă se afla într-unul dintre ele și dacă Minos avea dreptate, știam în care să-l găsesc.

Pe când eram la colegiu, pe autostrada Breaux Bridge se întindea un șir lung de baruri de noapte ieftine, de terenuri cu materiale pentru câmpurile petrolifere, cluburi, piste pentru curse de cai, localuri cu jocuri de noroc și un bordel pentru negri. Puteai să găsești acolo orice pește, gangster, curvă, fost pușcăriaș și nebun îți doreai, în fiecare noapte de sâmbătă. Lângă automobilele distruse și sticla spartă de pe asfaltul șoselei cu două benzi erau aprinse niște semnalizatoare de urgență. Ringurile de dans răsunau de zgomotele muzicii electronice și al încăierărilor. Într-o singură seară

puteai să faci sex, să fii bătut, înjunghiat și să te alegi cu gonoree.

Am parcat peste drum de Jungle Room. Eddie Keats păstrase tradiția. Barul lui era o clădire simplă, din bolțari vopsiți în mov și apoi decorați cu frunze verzi de cocotieri pe care cădea lumina reflectoarelor atârinate în stejarii din față. Dar în parcare din spate, unde era întuneric, puteam zări două rulote care erau cu siguranță folosite pentru nopțile fierbinți oferite de marfa lui Eddie Keats. Am așteptat o jumătate de oră și nu am văzut automobilul Corvette de culoare albă.

De fapt, nu aveam niciun plan și știam că ar fi trebuit să ascult sfatul lui Minos. Dar tot îmi simțeam pielea încinsă, respiram mai rapid decât ar fi fost normal, iar măselele mi se frecau una de cealaltă fără ca eu să-mi dau seama de asta. La unu și jumătate dimineața mi-am pus pistolul de calibru .45 în partea din față a pantalonilor lejeri, mi-am tras cămașa pe deasupra armei și am traversat strada.

Ușa principală, vopsită în roșu aprins, era întredeschisă pentru a lăsa să iasă fumul de țigară. Doar zona barului și o masă de biliard dintr-o cameră adiacentă erau luminate, la fel ca ringul de dans din spate, împrejmuț cu o balustradă din lemn, unde o roșcată care-și pudrase corpul masiv pentru a-și acoperi pistruii rânjea și își scotea hainele în timp ce trupa de rock din colț îi ținea gălăgios isonul. Majoritatea bărbaților de la bar lucrau în domeniul distribuției de petrol, erau fie muncitori de rând, fie supraveghetori. Tot felul de funcționari stăteau la mese sau în separeuri, pe întuneric. Ospătărițele purtau bluze negre, tăiate astfel încât să le dezgolească abdomenele, pantofi negri cu tocuri înalte și pantaloni scurți roz, atât de strâmți că fiecare linie anatomică ieșea în evidență prin țesătură.

Pe când mă îndreptam către separeuri, câteva prostituate cu normă întreagă de la bar m-au

analizat dintr-o singură privire aruncată în timp ce discutau în continuare cu polițiștii. Deasupra barului, o maimuță închisă într-o cușcă ședea placidă pe un trapez de jucărie, înconjurată de coji de arahide și propria mizerie.

Știam că trebuia să comand de băut. Acela nu era un loc în care aș fi putut lua un 7-Up fără ca asta să le spună că sunt polițist sau că le aduc vești rele. Doar că nu aveam de gând să o beau de-adevăratelea. Nu aveam să beau. Ospătărița mi-a adus o bere Jax, care costa trei dolari. Fata era drăguță. Mi-a zâmbit și mi-a turnat în pahar.

— Ca să vezi spectacolul de pe ring trebuie să consumi cel puțin două băuturi, m-a anunțat ea. Mă întorc mai târziu, când o să fii gata pentru următoarea.

— Toot a fost pe aici? am întrebat.

— Cine?

— Prietenul lui Eddie, negroteiul.

— Sunt nouă. Nu cred că-l cunosc, a răspuns ea și a plecat.

Câteva minute mai târziu, trei muncitori au plecat și au lăsat-o pe una dintre târfe singură la bar. Fata și-a terminat băutura, și-a luat țigara din scrumieră și s-a îndreptat spre separeul meu. Purta pantaloni scurți albi, cu o bluză albastru-închis. Părul negru îi era strâns la ceafă cu o bandană albastră. Avea un chip rotund și era cam plinuță. Când s-a așezat lângă mine, mirosul fixativului ei mi-a pătruns adânc în plămâni. În lumina luminii de la bar i se vedea părul facial, devenit țepos din cauza machiajului. Ochii, care nu i se opreau niciodată pe chipul meu, sclipeau de la alcool, iar buzele ei păreau să-și reprime mereu un zâmbet care nu avea nimic de-a face cu niciunul dintre noi.

Ospătărița a venit imediat după ea. Fata de lângă mine a comandat un cocktail cu șampanie. Avea accent nordic. Am privit-o cum își aprinde o țigară și suflă fumul în aer ca și cum asta ar fi fost o adevărată artă.

— Toot a venit pe aici în ultima vreme? am întrebat.

— Te referi la cioara aia dementă? a zis.

În ochii ei licărea un zâmbet, în timp ce fixau confuzi barul.

— Pare a fi el.

— De ce te interesează persoana lui?

— Așa, doar pentru că nu l-am mai văzut nici pe el, nici pe Eddie de ceva vreme.

— Îți plac fetele?

— Uneori.

— Pun pariu că ți-ai dori o bucătică în viața ta, nu?

— Poate.

— Dacă nu ai parte de-o bucătică, te dă rău peste cap, nu? Totul e al naibii de greu.

Fata și-a pus degetele pe coapsele mele și a început să și le plimbe pe genunchiul meu.

— La ce oră vine Eddie?

— Încerci să mă tragi de limbă, dragule. O să-mi fac o părere proastă despre tine.

— E doar o întrebare.

Buzele i s-au țuguiaș exagerat, și-a ridicat mâna, mi-a atins obrazul și și-a trecut degetele peste pieptul meu.

— O să încep să cred că poate nu îți plac fetele, că poate ești aici dintr-un motiv greșit, a spus ea.

Apoi mâna i-a alunecat mai jos și a dat de patul pistolului. Ochii ei s-au pironit într-ai mei. A dat să se ridice, dar eu mi-am pus mâna pe brațul ei.

— Ești polițai, a spus.

— Nu contează ce sunt. Nu pentru tine, oricum. Tu nu ești în belea. Pricepi?

Lucirea alcoolului i se stinsese din privire, iar fața ei luase expresia cuiva surprins între teamă și o iritare mai veche.

— Unde e Eddie? am întrebat.

— Uneori merge la luptele de câini din Breaux Bridge, apoi vine înapoi și numără chitanțele.

Dacă vrei necazuri adevărate, calcă-l pe coadă și vezi tu ce se întâmplă.

— Dar asta nu te interesează pe tine, nu-i așa? Nu ai nimic de câștigat dacă te preocupă problemele altor oameni, așa-i? Ai mașină?

— Ce să am?

— O mașină.

Am apăsat-o ușor pe braț.

— Mda, ce crezi?

— Când o să-mi iau mâna de pe tine o să ieși în pauză. Ieși pe ușă să iei aer și nu vorbești cu nimeni. Te sui în mașină și iei o cină târzie pe undeva. Iar telefonul ăla de pe bar nu o să sune.

— Mănânci rahat.

— Faci cum vrei, dragă. Cred că locul ăsta o să mișune de polițiști la noapte. Dacă vrei să te bagi, foarte bine.

Mi-am ridicat mâna de pe brațul ei.

— Nenorocitul!

M-am uitat spre intrarea principală. Privirea ei mândioasă mi-a cercetat din nou chipul, apoi femeia s-a ridicat, alunecând de pe canapeaua din vinilin, și a mers spre bar. Pe pulpe avea urme de la canapeaua pe care stătuse. I-a cerut barmanului poșeta. Bărbatul i-a dat-o, apoi s-a apucat iar să spele pahare, iar fata a ieșit în parcare pe o ușă laterală.

Zece minute mai târziu, telefonul de la bar a sunat, însă tipul de acolo nu s-a uitat deloc în direcția mea cât a vorbit, iar după ce a închis și-a pus un pahar de scotch cu lapte și a început să golească scrumierele de la bar. Cu toate astea, știam că nu mai era mult până când nervii fetei aveau să cedeze. Îi era teamă de mine sau de polițiști în general, dar îi era și mai frică de Eddie Keats, iar în cele din urmă tot avea să sune să vadă dacă nu avusese loc un flagrant sau un schimb de focuri, încercând să scape basma curată.

Mai aveam încă o problemă. Următorul spectacol de striptease stătea să înceapă, iar

ospătărița dădea târcoale pe la mese, asigurându-se că toți își luaseră cel puțin două băuturi. M-am răsucit în separeu și am făcut astfel încât să dobor cu cotul sticla de bere de pe masă.

— Scuze, am spus eu când fata a venit la mine. Adu-mi încă una, te rog.

Ea a ridicat sticla de pe jos și a început să șteargă masa. Strălucirea care venea dinspre bar făcea să-i apară șuvițe mai deschise la culoare în părul blond. Trupul ei avea liniile bine definite ale cuiva care depusese mult efort fizic de-a lungul vieții.

— N-ai vrut companie? a întrebat.

— Nu acum.

— Cam scumpă băutura ca să stai pe uscat.

— Nu e așa rău.

I-am privit profilul în timp ce ștergea cu o cârpă masa din fața mea.

— Scumpule, aici nu-i locul în care să te bagi în belele, a spus ea încetișor.

— Ți se pare că aduc necazuri?

— Mulți par așa. Dar tipul care are localul ăsta le aduce pe bune. Ca să se distreze, încinge cu bricheta sârmele din cușca maimuței.

— De ce lucrezi aici?

— N-am putut să intru la mănăstire, a spus ea și s-a îndepărtat cu tava, ca și cum în urma ei se închisese o ușă.

Mai târziu, un tip musculos a intrat și s-a așezat la bar, i-a comandat barmanului un *collins* și a început să decojească arahide dintr-un bol, mâncându-le în timp ce vorbea cu una dintre prostituate. Purta cizme mov de cowboy, făcute din piele întoarsă, pantaloni scumpi de culoare crem, o bluză maro din tricot plușat cu anchior în V și lanțuri cu medalioane de aur la gât. Părul lui lung era vopsit blond și pieptănat peste cap, ca al unui luptător profesionist. Și-a scos pachetul de țigări Picayune din buzunarul pantalonilor și l-a pus pe bar în timp ce curăța arahide în castron. Nu

mă putea vedea pentru că stăteam mult mai în spate, în beznă, iar el nu avea niciun motiv să privească în direcția mea, dar îi zăream limpede chipul și, chiar dacă nu-l mai întâlnisem niciodată, detaliile feței lui îmi dădeau sentimentul de familiaritate al unui vis uitat.

Avea capul mare, gâtul gros ca un buștean, ochii verzi și plini de energie; un zgârci i se mișca în spatele maxilarului în timp ce mesteca arahidele în măsele. Pielea închisă la culoare din jurul gurii îi era atât de întinsă că arăta de parcă ai fi putut aprinde un chibrit pe ea. Și mâinile lui erau mari – degetele semănau cu niște cârnăciori, iar încheieturile erau înconjurată de vene. Târfa fuma o țigară și încerca să pară detașată în timp ce bărbatul vorbea cu ea, privindu-și capătul roșiatic al țigării aprinse în oglinda de la bar, însă de fiecare dată când îi răspundea bărbatului, vocea ei părea să se stingă.

Dar mie nu-mi era deloc greu să disting vocea acelui om. Suna ca și cum ar fi avut nasul înfundat; o voce care nu comunica, ci indica. De data asta, el îi spunea fetei că trebuie să-și plătească datoriile, că era prea cheluitoare, că Jungle Room nu era furnizor gratuit de paie de suc pentru gagici.

Am spus mai devreme că nu aveam niciun plan. Nu era adevărat. Orice bețiv are mereu un plan. Scenariul e scris în subconștient. Îl recunoaștem la momentul potrivit.

Am alunecat într-o parte pe canapeaua de vinilin. Înainte de asta era cât pe-acți să bea din paharul plin cu bere. În anii mei de alcoolic practicant nu lăsam niciodată un pahar sau o sticlă pe masă fără să le fi golit și dădeam mereu pe gât o ultimă înghițitură înainte să virez abrupt pe o stradă cu sens unic. Vechile obiceiuri dispar greu.

Am dat jos unul dintre tacurile de pe rastelul aflat pe peretele de la intrarea în sala de biliard. Era conic, făcut din lemn șlefuit de frasin și

cântărea greu la capătul mai gros. Bărbatul nu m-a luat în seamă în timp ce mă îndreptam spre el. Acum vorbea cu barmanul, desfăcând cojile arahidelor cu degetul lui mare și gros, trosnind alune în gură. Apoi ochii lui verzi s-au întors spre mine și m-au fixat în lumina slabă. Privirea i s-a concentrat ca și cum ar fi avut o copcă pe puntea nasului, apoi și-a scuturat mâinile și a învârtit relaxat taburetul, astfel încât acum stătea cu fața în direcția mea.

— Te afli pe teritoriul meu, căcănarule, a zis el. Dacă începi scandalul, o să pierzi. Ieși pe ușă și o să ajungi întreg acasă.

Am continuat să merg spre el și nu i-am răspuns. I-am văzut privirea schimbându-se în felul în care o apă verde se poate tulbura deodată din cauza valurilor. S-a întins peste bar după o sticlă de *collins*. Monedele i-au zăngănit în pantaloni și o cizmă i s-a răsucit pe bara de alamă. Dar știa că era prea târziu, iar brațul lui stâng se ridicase deja ca să-și protejeze capul.

Majoritatea oamenilor cred că violența e o formă de eliberare. Dar nu se întâmplă niciodată așa. E un lucru hidos, care umilește și dezumanizează, șochează de fiecare dată, stârnește repulsie și îi lasă pe cei care sunt martori la un act violent îngrețoșiți și tulburați. Iar scopul ei este să provoace toate aceste lucruri.

Am ținut tacul de capătul îngust cu ambele mâini și l-am avântat prin aer ca pe o bătă de baseball, cu aceeași forță pornită din încheieturi, și l-am plesnit cu partea grea peste ochiul stâng și nas. Am simțit lemnul lovindu-se de os, am văzut pielea crăpându-se și ochiul lui verde aproape ieșind din orbită, apoi l-am auzit poticnindu-se de bar și căzând pe balustrada de alamă, cu mâinile așezate căuș peste nas și cu sângele curgându-i șiroaie printre degete.

Înconjurat de resturile de țigări și coji de arahide, bărbatul și-a tras genunchii la piept. Nu

putea vorbi și, în schimb, tremura din toate încheieturile. În bar se lăsase o liniște deplină. Barmanul, prostituatele, petroliștii având pe cap căști, ospătărițele cu pantaloni scurți și bluze tăiate, muzicienii, dansatoarea mulatră pe jumătate dezbrăcată de pe ringul de dans – cu toții rămăseseră împietriți printre straturile plutitoare de fum de țigară.

Am auzit pe cineva formând un număr la telefon în timp ce eu ieșeam în aerul nopții.

•

În dimineața următoare am mers în New Iberia și am făcut aprovizionarea cu viermi roșii, râme și peștișori argintii. Era o zi senină, caldă, cu puțin vânt, iar eu închiriasem aproape toate bărcile. Pe când lucram în spatele tejghelei din magazinul de momeli și când, ceva mai târziu, aprindeam focul la grătar, pregătind prânzul clienților, mă uitam în josul drumului de țară după mașina vreunui șerif. Dar nu s-a arătat niciuna. La amiază l-am sunat pe Minos Dautrieve la DEA.

— Trebuie să vin până la tine să vorbim, am zis.

— Nu. Vin eu acolo. Nu te apropia de Lafayette.

— De ce?

— Nu cred că orașul e pregătit pentru Wyatt Earp^[44] în dimineața asta.

O oră mai târziu el înainta pe sub stejari, pe drumul de pământ, într-o mașină oficială. A parcat lângă doc și a intrat în magazin. S-a aplecat instinctiv când a trecut pragul ușii. Purta o pereche de pantaloni din material reiat, mocasini lustruiți, o cămașă sport albastră și o cravată cu dungi gri și roșii, lărgită la gât. Scalpul și părul lui blond, tuns scurt, străluceau în lumină. Și-a plimbat privirea prin prăvălie și a dat din cap cu un zâmbet pe chip.

— Ai o afacere bunicică aici, a zis.

— Mersi.

— E păcat că nu te mulțumești cu ea și încerci să te extinzi mai mult decât te țin curelele.

— Vrei un suc sau o cafea?

— Nu fi defensiv. În dimineața asta ai devenit o legendă. Am ajuns târziu la birou pentru că m-a trezit cineva azi-noapte, iar acolo toată lumea se amuza copios de spectacolul de la Jungle Room. Ți-am zis că noi n-avem parte de distracții de-astea. Doar completăm acte, punem scursurile în temă cu drepturile pe care le au și ne asigurăm că primesc asistența potrivită pentru a rămâne pe stradă. Am auzit că au avut nevoie de un mop ca să șteargă tot sângele.

— Se eliberează un mandat?

— N-a vrut să semneze plângerea. Un detectiv al șerifului i-a dus formularul la spital.

— Dar m-a identificat?

— N-a fost nevoie. Una dintre prostituate ți-a luat numărul de înmatriculare. Lui Eddie Keats nu-i plac tribunalele. Ai să scapi basma curată fără să fi făcut nimic. Dar nu te mai pune cu polițiștii din Lafayette. Îi provoci când le calci teritoriul și crezi că poți să bați toba cu tacul în capetele oamenilor.

— Păcat. Ar fi trebuit să-l ridice când m-a lovit în freză.

— Sunt îngrijorat din cauza ta. Nu mai auzi bine.

— N-am prea dormit în ultima vreme. Lasă gluma pe altă dată, bine?

— Sunt și șocat. Știu că ai ars-o periculos înainte, dar nu mi te-am închipuit pe post de cowboy. Știi, puteai să-l omori pe tipul ăla.

Doi pescari au intrat în magazin și au cumpărat o cutie de viermi și douăsprezece sticle de bere pentru lada lor frigorifică. Am trântit cu zgomot banii în casa de marcat veche din alamă și i-am privit îndepărtându-se prin lumina puternică de afară.

— Hai să luăm mașina, am propus.

Am lăsat magazinul în grija lui Batist, iar Minos și cu mine am mers de-a lungul drumului de țară în camioneta mea. Lumina părea să clipocească printre frunzele dese de deasupra.

— Te-am sunat cu un scop anume de dimineață, am început eu. Îmi pare rău dacă nu-ți place cum procedez. Tu nu ești în miezul lucrurilor, amice. N-am fost eu cel care a iscat toate necazurile astea din viața mea, dar tot m-am pricopsit cu ele. Deci nu cred că-i în regulă să arunci remarci în mijlocul magazinului meu, în fața asistentului și a clienților mei.

— Bine. Am înțeles unde bați.

— Nu m-am mai înfipt niciodată așa în vreun tip. Lucrurile alea nu mi-au făcut plăcere.

— Întotdeauna e o prostie să joci în termenii impuși de băieții deștepți. Dar dacă ai vrut să tăbăcești curul cuiva, Eddie a fost o alegere dintre cele mai bune. Ți-am povestit că a dat foc unei curve în New Orleans. Dar îți vine să crezi că avem la dosar niște chestii despre el încă și mai rele de atât? Copilul unui martor de-ai noștri a dispărut acum un an. L-am găsit în...

— Atunci de ce nu-l închideți pe nenorocit?

Minos nu a răspuns. Și-a întors ventilatorul spre față și a privit afară, la familiile de negri care pescuiau la umbra chiparoșilor.

— Vă ajută? am întrebat.

— Nu folosim ucigași plătiți pe post de informatori.

— Nu mă duce cu fofârlica, Minos. Folosești tot ce poți.

— Fără asasini. Niciodată. Nu în biroul meu.

S-a întors și m-a privit drept în ochi. Obrajii îi erau îmbujorați.

— Atunci puneți-l pe lista de priorități și băgați-l sub lacăt.

— Tu ai impresia că te dai peste cap în timp ce noi o frecăm la rece. Dar poate că face chestii de care tu nu ai habar. Uite, noi nu alergăm niciodată după un singur individ. Știi doar. Aruncăm plasa peste o întreagă șleahță de imbecili dintr-odată. E singura cale de a-i face să depună mărturie unul împotriva celuilalt. Încercă să ai puțină răbdare.

— Îl vrei pe Bubba Roque. Ai câte un dosar pentru fiecare persoană din anturajul lui. Între timp, măscăricii lui umblă liberi cu bâtele de baseball.

— Cred că ești incorigibil. De ce m-ai sunat, până la urmă?

— În legătură cu Imigrările.

— Nu am luat micul dejun. Oprește pe-aici, pe undeva.

— Îl știi pe tipul ăsta, Monroe, care dădea târcoale prin New Iberia?

— Mda, îl cunosc. Ești îngrijorat pentru fetița pe care o ții la tine?

L-am privit.

— Reușești mereu să ne câștigi atenția, a adăugat. Oprește aici. Mi-e tare foame. Poți să faci și cinste. Mi-am lăsat portofelul pe noptieră de dimineată.

Am parcat la un stand cu gustări de prânz, unde servea un negru; se afla în spatele unui crâng de stejari. Ne-am așezat la una dintre mesele de la umbră și am comandat sandvișuri cu carne de porc și *dirty rice*. Fumul de la plită rămăsese agățat printre crengile luminate de soare.

— Care-i treaba cu Imigrările? a întrebat Minos.

— Am auzit că i-ar fi prins și pe Johnny Dartez, și pe Victor Romero.

— De unde ai aflat?

Bărbatul urmărea jocul de-a prinselea al unor copii negri, lângă standul cu mâncare. Dar vedeam că are privirea tulburată.

— De la un barman din New Orleans.

— Pare o sursă cam proastă.

— Fără miștouri. Știai că dacă Johnny Dartez n-ar fi avut legătură cu vreo agenție guvernamentală, corpul lui nu ar fi dispărut. Doar că nu erai sigur în privința lui Victor Romero.

— Și?

— Cred că cei de la Imigrări se foloseau de tipi ca să se infiltreze în grupul de refugiați.

Minos și-a dus mâna la bărbie și s-a uitat la copiii care-și aruncau mingea de baseball.

— Ce știe prietenul tău barman despre ce face Romero acum? a întrebat.

— Nimic.

— Cum îl cheamă pe băiatul ăsta? Am vrea să purtăm o discuție cu el.

— La fel și Bubba Roque. Asta înseamnă că Jerry – așa în cheamă, și lucrează la Smiling Jack's, pe strada Bourbon – își caută probabil o casă de vacanță prin Afganistan.

— Nu mă dezamăgești niciodată. Deci ai reușit să sperii un informator și să-l alungi din oraș. De curiozitate numai, cum se face că oamenii îți mărturisesc ție lucruri pe care nu ni le împărtășesc nouă?

— I-am înfipt un .45 armat sub nas.

— Corect, am uitat. Ai învățat multe despre procedurile constituționale în poliția din New Orleans.

— Dar am dreptate, nu? Cumva, Imigrările au reușit să-i infiltreze pe cei doi în calea subterană, sau cum or numi-o refugiații.

— Așa-i spun. Și orice ai fi descoperit tu, tot nu te privește. Bineînțeles, pentru tine nu contează. Așa că am să prezint problema altfel. Noi, cei de la DEA, suntem băieți de treabă. Încercăm să cazăm cât mai mulți nemernici în hotelul nostru gri, cu zăbrele la ferestre. Și îi respectăm pe cei ca tine, oameni cu intenții bune, dar care-și lasă creierii împrăștiați pe asfalt. Sfatul meu e să nu te pui cu Imigrările, mai ales când adăpostești tu însuși un ilegal.

— Nu îi placi.

— Nu mă gândesc la ei. Dar tu ar trebui să o faci. Odată am întâlnit un comisar de la Serviciul de Imigrări și Naturalizare, un om important, cu legături direct la Casa Albă. El a zis așa: „Dacă-i prinzi, trebuie să-i cureți și să-i gătești singur”. Nu mi-ar plăcea unul ca el în ancheta mea.

— Mie îmi sună a vorbă tâmpită din popor, am replicat.

— Ești un deliciu, Robicheaux.

— Nu vreau să-ți stric prânzul, dar nu ești deranjat de faptul că e posibil ca avionul ăla din trecătoare să fi fost doborât de o bombă, că cineva a ucis un preot catolic și două femei care fugeau de măcelul la care am contribuit în El Salvador?

— Ești expert în relațiile politice din America Centrală?

— Nu.

— Ai fost acolo?

— Nu.

— Dar îmi lași această impresie. Ca și cum ai fi inventat empatia.

— Cred că trebuie să simți mirosul unui sat ras de tancurile Zippo.

— Nu-mi servi mie rahaturile astea justițiare. Am fost și eu de față, amice.

De furie, pâinea dintr-o parte a gurii i s-a strâns într-un cocoloș, de-a lungul maxilarului.

— Atunci nu-i lăsa pe bășinoșii ăia de la Imigrări să te joace pe degete.

Minos și-a pus sandvișul pe farfurie, a băut din ceaiul cu gheață și a privit gânditor la copiii care se jucau sub copaci.

— Ți-a trecut vreodată prin cap că poate ți-ar fi mai bine beat decât treaz? m-a întrebat. Îmi pare rău. Chiar nu am vrut să sune așa. De fapt, mi-am amintit că am un cec în buzunarul cămășii. Îmi plătesc singur prânzul azi. Nu mă refuza. A fost o reală plăcere să ies cu tine.

•

În biserică era răcoare și întuneric și mirosea a piatră, lumânări arse, apă și, tămâie. Prin ușa laterală zăream grădina împrejmuită unde, în copilărie, obișnuiam să mă așez în rând cu alți puști, înainte să ridicăm Stagiile Crucificării^[45] în Vinerea Mare. În grădină era soare, iar iarba Sfântului Augustin era verde și tunsă. Trandafirii

roșii și mov acaparaseră straturile de flori. În capăt, la umbra unui copac cu flori sângerii, se afla o grotă de piatră având în partea din spate o cascadă și statuia unui Crist crucificat, așezată în nișă.

Am intrat în confesional și am așteptat ca preotul să deschidă ușa de lemn care ne despărțea. Îl cunoșteam de douăzeci și cinci de ani și aveam încredere în instinctele sale de muncitor simplu. Îi iertasem excesul de blândețe și lipsa de severitate, la fel cum el îmi iertase păcatele. A tras căpăcelul și am privit prin plasa din sârmă la capul rotund, gâtul gros și umerii lați ai siluetei. Alături de el, în compartiment, avea un ventilator cu pale din cauciuc, iar părul grizonant și tuns scurt îi flutura ușor de la curent.

I-am mărturisit despre Eddie Keats. Tot. Bătaia încasată, umilirea, tacul spart pe fața lui, sângele țâșnindu-i printre degetele strânse la nas.

Preț de-o clipă, preotul nu a scos nicio vorbă.

— Ai vrut să-l omori pe acest om? a întrebat.

— Nu.

— Ești sigur?

— Da.

— Ai de gând să-i mai faci rău?

— Nu și dacă îmi dă pace.

— Atunci uită.

Nu am răspuns. Am rămas amândoi tăcuți în semiîntunericul boxei.

— Încă te mai deranjează? a zis.

— Da.

— Dave, te-ai spovedit. Nu încerca să judeci ce-a fost bine sau rău în fapta ta. Las-o. Poate ce-ai făcut a fost greșit, dar ai fost provocat. Omul ți-a amenințat soția. Crezi că Domnul nu poate înțelege ce-ai simțit într-o asemenea situație?

— Nu acela a fost motivul pentru care am făcut-o.

— Îmi pare rău, nu înțeleg.

— Am făcut-o pentru că vreau să beau. Ard pe dinăuntru. Vreau să beau tot timpul.

— Nu știu ce să spun.

Am ieșit în grădină prin ușa laterală a bisericii. Auzeam cascada din grotă, iar mireasma trandafirilor roșii și mov și a florilor sângerii din copac era grea și dulceagă în aerul închis și cald. M-am așezat pe banca de piatră de lângă grotă și mi-am pironit privirea pe vârfurile pantofilor.

•

Mai târziu am găsit-o pe Annie udând grădina de zarzavaturi din spatele vechii afumători. Era desculță și purta blugi albaștri și o cămașă din denim, fără mâneci. Stătea pe brânci în stratul cu legume, scotea buruieni dintre lujerii de roșii și apoi le arunca într-o găleată. Muncind, se aprinsese la față. Când eram în pat, în acea dimineată, îi spusese despre Eddie Keats. Nu-mi răspunsese, ci se dusesse pur și simplu în bucătărie și începuse să prepare micul dejun.

— Mă gândesc că poate ar fi mai bine să îți vizitezi familia, în Kansas, și să o iei și pe Alafair cu tine, am spus.

Avea în mână un pahar cu ceai rece.

— De ce?

Nu și-a ridicat privirea.

— Tipul ăla, Keats.

— Crezi că o să se întoarcă?

— Nu știu. Uneori, când îl trosnești bine pe câte unul ca el, se ține la distanță. Dar altă dată pur și simplu n-ai de unde ști. N-are rost să riscăm.

Annie a aruncat o mână de buruieni în găleată și s-a ridicat. Pe frunte avea o pată de pământ amestecat cu transpirație. În lumina soarelui, simțeam mirosul fierbinte, întunecat și profund al lujerilor de roșii.

— De ce nu te-ai gândit la asta mai devreme? a întrebat ea.

Annie privea drept înainte.

— Poate că am greșit. Însă tot îmi doresc ca tu și Alafair să mergeți în Kansas.

— Nu vreau să par melodramatică, Dave, dar nu iau deciziile care-mi privesc viața și familia în funcție de oameni ca el.

— Annie, e serioasă treaba.

— Normal că e. Încerci să fii un polițist justițiar sau ceva asemănător, dar în același timp ai o familie. Așa că ai vrea să te descotorosești de o parte a problemei din Louisiana.

— Cel puțin gândește-te la propunere.

— M-am gândit deja. Azi-dimineață. Vreo cinci secunde. Las-o baltă! a spus ea și a luat-o spre coastă cu găleata plină de buruieni, scuturându-i conținutul la vale.

Când s-a întors, a continuat să mă privească serios și apoi a început brusc să râdă.

— Dave, ești o figură, a zis. Ne-ai putea trimite cel puțin în Biloxi sau în Galveston. Ți-amintești ce ai spus despre Kansas când ai fost în vizită? „Probabil că ăsta e singurul loc din State în care un război nuclear ar putea aduce îmbunătățiri!” Și-acum vrei să mă trimiți pe mine pachet acolo?

— Bine. Biloxi.

— Nici vorbă, iubire.

Annie s-a îndreptat spre curtea umbroasă, cu găleata frecându-i-se înainte și înapoi de cracul pantalonilor.

•

În acea seară am mers la un *fais dodo*^[46] în St. Martinville. Strada principală era blocată ca să aibă loc dansatorii, iar o orchestră acadiană de coarde și un grup de rock'n'roll făceau cu rândul, cântând pe o platformă din lemn de lângă canalul Teche. Vârfurile copacilor erau verzi pe fundalul roz și liliachiu al cerului, iar briza serii sufla printre stejarii din curtea bisericii unde odihneau Evangeline^[47] și iubitul ei. Pentru un motiv sau altul, în Louisiana, muzica rock'n'roll nu se mai schimbă din anii '50. Suna încă a Jimmie Reed,

Fats Domino, Clifton Chenier și Albert Ammons. M-am așezat la o masă din lemn, nu departe de scenă, cu o farfurie din carton plină cu orez, fasole roșie și *sac-a-lait*⁽⁴⁸⁾ prăjit. I-am privit pe dansatori și am ascultat muzica, în timp ce Annie a mers cu Alafair în josul străzii, în căutarea unei toalete.

Apoi norii de ploaie au întunecat pentru un timp soarele care apunea, iar vântul a început să bată puternic și să sufle pe asfalt frunzele, ziaarele, paharele de bere și farfuriile de carton. Dar trupa continua să cânte, ca și cum amenințarea ploii sau chiar a unei furtuni cu fulgere nu reprezenta mai mult decât o reflecție asupra timpului și mortalității. Dintr-un motiv care îmi scăpa, am început să meditez la motivul pentru care suntem fiecare ce suntem, buni sau răi. Nu alesesem să fiu alcoolic, să am fixația orală a unui bebeluș pentru biberonul lui, dar, în ciuda acestui lucru, pasiunea distructivă, plaga genetică sau cauzată de mediu, aflată chiar în centrul vieții mele, supura în fiecare zi. Apoi mi-am adus aminte de un sergent din plutonul meu, care fusese poate cel mai bun om pe care îmi fusese dat să-l întâlnesc. Dacă mediul era factorul formator și determinant al destinelor noastre, atunci al lui nu avea nicio noimă.

Crescuse într-un oraș industrial din Illinois, acoperit de funingine și cu multe topitorii, unul dintre acele locuri unde cerul e mereu pârlolit de fum și plin de coșuri înnegrite de fabrici, iar râul e atât de poluat cu chimicale și mazăgă încât odată chiar luase foc. Trăia cu mama lui într-un complex de case alipite, o lume mărginită la un capăt de barul de sâmbătă seara și de-o sală de biliard, iar la celălalt, de locul lui de muncă, triajul în care lucra ca acar. În tot cazul, ar fi trebuit să fie unul dintre acei oameni cu un trai cenușiu și banal, ale căror ambiții nu se ridică deasupra unei căsnicii lipsite de bucurii și a unei măririi de salariu pentru a ține pasul cu mărirea prețurilor, în schimb, el era și curajos, și milos și-și iubea oamenii, fără a face

vreun compromis în privința devotamentului; inteligența și compasiunea lui ne-au ajutat pe amândoi să mergem mai departe, atunci când ale mele cedau. Dar chiar dacă am luptat împreună timp de șapte luni, o să țin minte mereu un lucru definitoriu atât pentru el, cât și pentru ceea ce este mai bun la oamenii din țara noastră.

Tocmai ne întorseserăm într-o bază fierbinte, bătută de vânt, după două zile în Ținutul Indienilor⁽⁴⁹⁾ și după un schimb de focuri cu soldați vietnamezi care erau uneori de cinci ori mai mulți decât noi. Pierduserăm patru oameni și ne simțeam storși, bolnavi și extenuați, în felul în care până și în somn ai impresia că stai ghemuit înăuntrul unei cutii din lemn făcute din propria durere, iar sufletul îți tresaltă ca o bandă de elastic. În timpul nopții îmi condusesem oamenii pe o cărare – un act prostesc și neglijent –, intrasem într-o ambuscadă, îl pierdusem imediat pe soldatul din fruntea plutonului și fuseserăm atacați din flanc, iar pentru toate astea numai eu eram de vină. Deși acum era amiază și soarele ardea deasupra, fierbinte și luminos ca lampa unui sudor, cu ochiul minții încă mai vedeam armele AK-47 fulgerând în jungla de un verde întunecat.

Apoi m-am uitat la Dale, sergentul meu, care își storcea cămașa într-un butoi din metal. Prin pielea maronie a spatelui i se vedeau vertebrele, iar coastele i se șteau ca niște bețe. Vârfurile părului negru îi luceau de sudoare. Apoi chipul lui slab de cehoslovac mi-a zâmbit, cu mai multă afecțiune și blândețe în ochi decât îmi fusese dat să văd în privirea unei femei.

A fost ucis opt zile mai târziu, când un elicopter Huey a trecut razant peste copacii de lângă o zonă de aterizare și s-a înclinat brusc într-o parte, deasupra poienii.

Însă gândurile mele privind originea personalității și misterele problemelor sufletești au legătură cu altcineva, nu cu prietenul meu mort.

Vreo șase motociclete Harley, pe care mergeau câte două femei, au parcat la marginea barierei stradale, iar Claudette Roque și prietenele ei au început să se plimbe prin mulțime. Purtau blugi soioși și tricouri negre cu emblema Harley, fără sutiene, curele late cu ținte, bandane strânse în jurul capului, ca la indieni, lanțuri, tatuaje, bocanci cu toc jos și flecuri de metal. Între degetele strânse ca niște cârlige duceau șase baxuri de bere, iar din buzunarele tricourilor li se ițeau aparate pentru rulat țigări, marca Zigzag. Își purtau sexualitatea bizară ca războinicii vizigoți, îmbrăcate în piele și zale.

Dar nu și nevasta lui Bubba. Sâni ei atârnav grei într-un maiou negru fără spate, acoperit cu inimioare roșii, iar blugii îi erau lăsați în jos pe abdomenul ei cu piele fină și bronzată, pentru a-și expune fluturele portocaliu cu mov, tatuat lângă buric. M-a observat printre dansatori și s-a îndreptat spre masa mea, cu un zâmbet în colțul buzelor, cu șoldurile legănându-se și ondulându-se la fiecare mișcare și cu marginea blugilor, umedă de transpirație, lipită de piele.

S-a aplecat peste masă și mi-a zâmbit, privindu-mă drept în ochi. Pe sâni avea pistrui de la soare. În respirație i se simțea miros de bere și avea un iz vag de marijuana în păr. M-a fixat cu ochii ei deopotrivă leneși și veseli și și-a mușcat buza ca și cum ar fi ajuns la o concluzie senzuală cu privire la relația dintre noi.

— Unde-i nevestica? a întrebat.

— Mai încolo, pe stradă.

— O să te lase să dansezi cu mine?

— Nu sunt un dansator bun, doamnă Roque.

— Atunci pun pariu că ești bun la altceva. Fiecare are talentul lui.

Femeia și-a mușcat din nou buza.

— Cred că mă număr printre oamenii lipsiți de înzestrări. Unii dintre noi nu trebuie să caute cu tot dinadinsul modestia.

Femeia mi-a zâmbit alene.

— Soarele a intrat în nori, a zis. Voiam să mă mai bronzhez. Tu ce crezi, m-am bronzat suficient?

Am continuat să mănânc din farfuria de hârtie și am încercat să zâmbesc amuzat.

— Unii oameni spun că în neamul meu curge sânge african și indian, a zis. Mie însă nu-mi pasă. Cum spuneau fetele de culoare ale mamei mele: „Murele au suc mai dulce⁽⁵⁰⁾”.

Pe urmă mi-a șters cu un deget o broboană de sudoare de pe frunte și apoi l-a lins. Am simțit că mă înroșesc sub privirile oamenilor de pe ambele părți ale străzii.

— E ultima ta șansă să dansezi, a anunțat ea, după care și-a așezat mâinile la ceafă și a început să-și lege șoldurile pe un cântec de-al lui Jimmy Clanton, cântat de trupa de rock'n'roll de pe scenă. Și-a unduit sânii și abdomenul și m-a privit drept în ochi. Și-a mișcat limba pe marginea gurii, de jur-împrejur, ca și cum ar fi savurat un cornet de înghețată. O familie așezată lângă mine s-a ridicat și a plecat. Și-a îndoit genunchii, astfel încât blugii i s-au lipit pe fund și și-a strâns sânii între coate, cu degetele îndreptate înainte. Și-a strâns și și-a țuguia buzele ca un copil bosumflat. S-a lăsat din ce în ce mai jos, spre caldarâm, cu vârfurile palide ale sânilor expuse în fața tuturor celor de la masă. M-am uitat spre scenă, apoi am văzut-o pe Annie trecând prin mulțime, cu Alafair de mână.

Claudette Roque și Annie s-au privit una pe cealaltă cu acea înțelegere și recunoaștere profundă a intenției pe care femeile par să o împărtășească. Dar pe chipul lui Claudette nu se citea pic de jenă, iar în ochii ei scânteia doar acea lumină maro-roșiatică, indolentă și veselă. Apoi ne-a zâmbit amândurora, și-a așezat absentă mâna pe umărul unui bărbat și într-o clipă a ajuns împreună cu el în mijlocul străzii.

— Ce-a fost cu aia? a întrebat Annie.

— E nevasta lui Bubba Rocque.

— Lăsa impresia că-i face plăcere să te distreze.
— Cred că a luat *muta*^[51] în după-amiaza asta.
— Ce anume?
— Iarbă.
— Mi-a plăcut fluturașul ei dansator. Și-l vântură așa de bine...
— A învățat schema la Juilliard^[52]. Hai, Annie, fără figuri azi.
— Fluturașul? Dansul fluturașului? a întrebat Alafair.

Fetița purta o șapcă în formă de Donald Duck, cu un cioc galben care măcănea când îl strângeai. Am ridicat-o pe genunchi și m-am jucat cu ciocul pălăriuței, bucuros să scap de privirea cercetătoare a lui Annie. Cu coada ochiului am văzut-o pe Claudette Rocque dansând cu bărbatul pe care-l găsisese în mulțime, cu abdomenul aproape lipit de el.

•

A doua zi, doctorul mi-a scos copcile din scalp și de la gură. Când mi-am plimbat limba pe interiorul buzei, mi s-a părut că-mi simt pielea ca pe un cauciuc de bicicletă cu striatii. Mai târziu, în aceeași după-amiază, am mers la o întâlnire a Alcoolicilor Anonimi. Aerul condiționat nu funcționa, iar în cameră era cald și fum. Minte mea nu avea astâmpăr.

Aproape că venise vara, iar după-amiaza vremea părea să se încălzească din ce în ce mai mult, pe măsură ce ziua se apropia de final. Am luat cina la masa de lemn din curte, înconjurați de țârâitul greierilor și bubuitul sec al tunetului îndepărtat. Am încercat să citesc ziarul pe verandă, dar nu mă puteam concentra la cuvinte mai mult de un paragraf. Am coborât la doc să văd câte bărci se aflau încă în larg, apoi m-am întors acasă și m-am închis în camera din spate, unde țineam setul de greutate și colecția istorică cu discuri de jazz. Am pus un Bunk Johnson vechi, pe turație de 78 și, pe când sunetul limpede, ca de clopoțel, al trompetei

se ridica dintre celelalte acorduri, am început o serie de ridicări cu greutate de patruzeci de kilograme. Bicepșii și pieptul mi se umpleau de sânge și se umflau de încordare de fiecare dată când aduceam bara de la nivelul coapselor la bărbie.

Într-un sfert de oră, transpirația picura pe podea. Mi-am scos bluza, m-am îmbrăcat cu șortul de sport și pantofii de alergat și am dat o tură de cinci kilometri pe drumul de țară care mergea de-a lungul canalului. Durerea dintre picioare, din locul unde fusesem lovit de Eddie Keats, dispăruse aproape complet. Respiram bine, iar bătăile inimii se păstrasera constante pe tot parcursul drumului. Aș mai fi putut alerga trei kilometri. În mod normal, aș fi fost mulțumit de energia și flexibilitatea trupului meu trecut de prima tinerețe, dar cunoșteam bine mașinăria care lucra în interior, iar ceea ce simțeam nu avea nimic de-a face cu sănătatea, cu amurgul care-ți tăia respirația, cu licuricii care sclipeau prin copacii de un verde întunecat sau cu plăticile care săltau la suprafața apei, printre frunzele nuferilor. Pentru mine, vara din Louisiana făcuse întotdeauna parte dintr-un cântec etern. În acea noapte nu vedeam decât scânteia roșiatică și ștearsă a soarelui la apus, ca într-un sfârșit de primăvară.

Era o noapte ciudată. Stelele ardeau pe cerul negru. Nu bătea niciun pic de vânt, iar fiecare frunză a nucilor pecan părea modelată din metal. Suprafața apei de pe canal era plată și liniștită, iar sălciile și papura se ridicau nemișcate de-a lungul malurilor. Când a răsărit luna, norii arătau ca niște potcoave de argint pe cer.

Am făcut duș cu apă rece și m-am întins, pe întuneric, deasupra cearșafurilor, îmbrăcat doar în boxeri. Annie și-a plimbat degetele pe umărul meu. Pe pernă, capul ei era întors spre mine și îi puteam simți respirația pe piele.

— Putem să trecem peste asta, Dave. Orice căsnicie are momentele ei proaste, a zis ea. Nu trebuie să le lăsăm să pună stăpânire pe noi.

— Bine.

— Poate am fost egoistă. Poate am vrut să fie totul ca mine.

— Ce vrei să spui?

— Am vrut să fii ce nu ești. Am încercat să mă prefac în numele amândurora că ai terminat-o cu munca de poliție și cu lumea din New Orleans.

— Am lăsat-o în urmă de bunăvoie. Tu n-ai avut nicio legătură.

— Ți-ai depus demisia, Dave, dar nu ai renunțat la ea. Nu vei renunța niciodată.

Am privit prin beznă și am așteptat. Lumina lunii, filtrată printre palele ventilatorului din fereastră, desena modele pe trupurile noastre.

— Dacă vrei să te întorci, poate că asta e ce trebuie să facem, a zis.

— Nu.

— Pentru că nu crezi că voi face față?

— Pentru că e o mizerie.

— Spui doar așa, nu cred că asta simți cu adevărat.

— Primul meu partener a fost un bărbat pe care l-am admirat foarte mult. Avea curaj și integritate până la Dumnezeu. Odată, pe Canal, o fetiță a fost aruncată prin parbrizul unei mașini și i-a fost retezat un braț. El a intrat alergând în bar, și-a umplut haina cu gheață și a înfășurat membrul tăiat în ea, apoi i l-au cusut fetei la loc. Dar înainte să se retragă, același tip a stors, a...

— Ce?

— A luat mită. A brutalizat târfe ca să facă sex. A împușcat un puști negru de paisprezece ani, pe acoperișul căminului social.

— Ascultă-ți furia! E ca un foc care arde în tine.

— Nu e furie. E o reflectare a stării de lucruri. Rămâi acolo și începi să vorbești și să gândești ca un nenorocit, iar într-o zi te surprinzi făcând ceva

de care nu te-ai fi crezut în stare, și atunci știi că ai ajuns la capăt. Nu e un moment plăcut.

— Tu n-ai fost niciodată așa și nici nu vei fi.

Annie și-a așezat brațul peste pieptul meu și genunchiul peste coapsă.

— Pentru că am ieșit.

— Așa ai crezut, dar nu e adevărat.

Și-a frecat în sus și în jos genunchiul și interiorul coapsei de piciorul meu și mi-a trecut dosul palmei peste piept și abdomen.

— Cunosc un ofițer de poliție a cărui stare fizică necesită atenție.

— Măine vreau să vorbesc cu surorile de la mănăstire, ca să o înscriem pe Alafair la grădiniță.

— E o idee bună, căpitane.

— Apoi o să mergem la piscină și o să luăm prânzul în St. Martinville.

— Cum zici tu.

Annie s-a strâns lângă mine și i-am simțit respirația în păr, apoi mi-a încolăcit coapsele cu ambele picioare.

— Ce planuri mai ai?

— Mai e un joc din American Legion mâine seară. Poate că ne luăm liber toată ziua.

— Pot să te ating aici? Vai mie, și eu, care credeam că ești un stoic netulburat de farmecele unei fete. Iubitul meu e un mare star, așa-i?

M-a sărutat pe obraz, apoi pe gură, pe urmă s-a urcat deasupra mea în felul ei matern, așa cum făcea mereu, mi-a mângâiat chipul și mi-a zâmbit. Lumina lunii îi cădea pe pielea bronzată și pe sâni grei și albi. S-a ridicat ușor în genunchi, m-a cuprins în mână și m-a împins în ea. Gura i-a luat brusc forma literei O, în timp ce ochii păreau să privească la ceva dinăuntru ei. Am sărutat-o pe păr, pe ureche, pe sâni, mi-am trecut mâinile pe spatele ei, peste coapsele tremurânde și tari și am simțit, în final, cum furia și fierbințeala zilei care păreau să viețuiască în mine ca lumina fierbinte a soarelui prinsă într-o sticlă de whisky dispar în

ritmul respirației de pe obrazul meu și sub apăsarea mâinilor și a brațelor care mă mângâiau peste tot, ca și cum aș fi vrut să scap de sub valul ei de dragoste, la fel de cald, neastâmpărat și acaparator ca marea.

•

Visele mele mă duceau în multe locuri. Uneori mă aflam cu tata într-o pirogă, în adâncul mlaștinii Atchafalaya. Ceața era deasă printre copacii negri și tocmai când soarele se ițea la marginea pământului, eu îmi aruncam nada Mepps lângă buștenii de chiparoși, iar un biban negru se prindea de ea și ieșea cu un plescăit din apa liniștită, agitându-și corpul cu străluciri verzui-aurii. În acea noapte am visat elicoptere Huey zburând jos, deasupra junglei și a râurilor maro-lăptoase. În vis, mașinăriile nu scoteau niciun sunet. Arătau ca niște insecte pe cerul de lavandă și, în timp ce se apropiau, i-am văzut pe infanteriști trăgând în copaci. Curenții de aer creați de palele elicopterului agitau frenetic vârfulurile copacilor, iar gloanțele de mitralieră făceau apa din râuri să sară, secerau sate pustii de pescari și dansau, trasând modele geometrice deasupra digurilor și a câmpurilor de orez. Dar nu se auzea niciun sunet și jos nu se afla niciun om. Am văzut chipul crispat de frică și biciuit de vânt al unui mitralior zvâcnind sub acțiunea armei. Nu-i zăream decât unul dintre ochi – strâns și iritat din cauza prafului de pușcă – în care se reflectau ca într-o apă imaginile unui bivol mort și lăsat în căldură și ale satelor pârjolate, unde oamenii se ascunseseră sub pământ, ca șoarecii. Mâinile îi erau umflate și roșii, degetul răsucit în jurul trăgaciului, cartușele de alamă ca niște imagini caleidoscopice în lumină. Nu mai existau oameni în care să tragă, dar nu conta – misiunea lui era clară. Era pe veci legat și dependent de acea bucată de pământ care devenise pustie cu ajutorul lui, de acel ținut ce-i

era deopotrivă drog și dușman de moarte. Tăcerea din vis era ca un țipăt.

M-am trezit la auzul zgomotului ca de tunet al unei mașini trecând pe drumul de țară de lângă canal și al broaștelor care orăcăiau pe undeva, pe lângă heleșteul cu rațe. Nu mă interesa analizarea viselor. Senzațiile bizare și mecanismele pe care le reprezentau dispăreau în zori, iar asta e tot ce conta. Speram că într-o zi aveau să mă lase cu totul. Citisem odată că Audie Murphy, cel mai decorat soldat american din al Doilea Război Mondial, dormea cu un pistol de calibru .45 lângă el. Cred că era un om curajos și bun, dar pentru unii noaptea e bântuită de creaturi făurite în focurile iadului. Grecii îl invocau pe Morfeu ca să alunge Furiile. Eu așteptam pur și simplu răsăritul fals și, uneori, cu ceva noroc, adormeam la loc până ce apărea cu adevărat.

Dar acea noapte era populată de prea multe sunete și de prea multe crâmpene de amintiri ce rodeau la colțurile minții mele precum dinții unui șobolan ca să-mi mai pot recăpăta cu ușurință somnul. Mi-am pus sandalele, mi-am turnat un pahar de lapte în bucătărie și am mers la heleșteu îmbrăcat doar în tricou și șort. Rațele se adunaseră la umbra păpurișului, iar luna și norii iluminați se reflectau perfect în apă, ca și cum ar fi fost prinși sub o suprafață de sticlă neagră. M-am așezat pe banca de lângă hambarul prăbușit ce marca hotarul proprietății mele și m-am uitat la pășunea vecinului meu și la câmpul cu trestie luminat de lună. Pe peretele șopronului din spate, a cărui vopsea roșie se cojise de mult, se afla o reclamă de aluminiu cu Hadacol, veche de treizeci și cinci de ani. Hadacol fusese produs de un senator din Abbeville și nu doar că avea suficiente vitamine și alcool ca să te scoale din morți, dar eticheta de pe capac îți permitea să asisti la show-ul itinerant Hadacol, care într-un an îi adusesese pe Jack Dempsey, pe Rudy Vallee și pe un uriaș canadian,

înalt de doi metri și jumătate. Mă minunam de inocența erei în care crescusem.

Apoi am văzut fulgerul luminând strălucitor la sud, iar o adiere de vânt a prins să bată brusc, sfărâmând imaginea lunii din apă și sfâșiind frunzele nucilor pecan aflați în curtea din față. Vacile de pe pășune erau deja strânse laolaltă. Simțeam mirosul ploii și al sulfului din aer și percepeam scăderea presiunii barometrice. Am terminat laptele din pahar, mi-am sprijinit spatele de peretele hambarului, cu ochii închiși, am inspirat răcoarea vântului și mi-am dat seama că, fără să fac vreun efort, urma să-mi înving insomnia din acea noapte și chiar să mă întorc în pat și să dorm alături de soția mea, în timp ce ploaia zornăia pe ventilatorul din fereastră.

Dar când am deschis ochii am văzut două siluete întunecate mișcându-se printre nucii pecan din curte, rapid și fără zgomot, precum căprioarele. Mi-au trecut prin fața ochilor și au intrat pe verandă. Exact când mă ridicam și deschideam ochii, sperând zadarnic că nu zărisem decât niște umbre, am simțit un gol în piept, străfulgerat de un gând îngrozitor pe care-l mai avusesem o singură dată, în Vietnam, atunci când am auzit sunetul minei de sub picior. Exact când am început să alerg spre casa întunecată, chiar înainte de a auzi ranga mușcând din tocul ușii și înainte ca vorbele să-mi izbucnească din gât, am știut că temerile mele nocturne aveau să devină realitate în acea seară, fără a se mai risipi la primele raze de soare fals, pe care doar naivii îl mai așteptau. M-am împiedicat în sandale, le-am aruncat din picioare și am alergat desculț peste pământul tare, cu resturi de scânduri rupte și cuie ruginite căzute de pe acoperișul hambarului, peste păpurișul care se întindea dinspre heleșteu, strigând ca un isteric pierdut într-un peisaj lunar: „Sunt afară! Sunt afară!”

Dar cuvintele mele s-au pierdut în uruitul tunetului, în vânt, în plescăitul picăturilor de ploaie pe acoperișul de tablă și în zgomotul răngii care a făcut așchii tocul ușii, a desprins balamalele, a rupt zăvorul și a smuls ușa dinspre sufragerie. Apoi mi-am auzit propria voce din nou, scoțând un sunet ca scheunatul unui animal ce dă să iasă dintr-o bășică plină cu apă. Pe urmă am auzit armele mugind și am văzut scânteile sărind prin dormitor precum fulgerele de pe cer. Au tras în neștire. Paturile armelor zvâcneau zgomotos la fiecare cartuș nou. Exploziile despicau întunericul în care soția mea zăcea singură, întinsă sub un cearșaf. Gloanțele lor mari au aruncat așchii de sticlă și fâșii de perdea în curte, au sfâșiat bucăți de lemn din zidul exterior și au ricoșat de pe palele ventilatorului de la fereastră. Un fulger a lovit undeva în spatele meu și mi s-a părut că, în lumină, pielea mea părea albă și cadaverică.

Nu mai trăgeau. În ploaie, fără să mai pot respira, desculț și îmbrăcat doar în boxeri, am privit prin geamul spart și pe lângă perdeaua făcută franjuri spre silueta unui bărbat care se uita și el la mine, nemișcat, ținând arma la piept, într-o parte. Apoi am auzit același zgomot de la patul armei, pentru a face loc altui glonț.

Am alergat într-o parte a casei, m-am lipit de scândurile din lemn de chiparos, am înaintat pe sub ferestre către partea din față și m-am lăsat pe vine, în întuneric. L-am auzit pe unul dintre ei lovind un perete sau o ușă, prin beznă, împiedicându-se de prelungitorul telefonului, scoțând aparatul din priză și aruncându-l pe hol. Aveam sânge pe labele picioarelor, o rană deschisă la gleznă, dar nu simțeam nicio durere în trup. Capul mi s-a întors ca și cum ar fi fost izbit cu un ziar răsucit și am simțit gustul sucului biliar ridicându-mi-se incontrolabil din stomac. Nu aveam nicio armă; vecinii mei erau plecați; nu

puteam face nimic să o ajut pe Annie. Transpirația și ploaia mi se scurgeau prin păr ca niște insecte.

Nu aveam altceva de făcut decât să alerg la telefonul din magazinul de momeli. Apoi am auzit plasa de la intrare trântindu-se de perete și ambii bărbați au ieșit pe verandă. Pașii lor răsunau tare pe lemn și s-au îndreptat într-o direcție, apoi într-alta. M-am lipit de peretele casei și am așteptat. Dacă săreau peste balustrada laterală a verandei, m-ar fi avut exact în bătaia armei. Apoi s-au oprit și mi-am dat seama că atenția lor se concentrase asupra altui lucru. O camionetă venea troncănind pe drumul de țară care ducea spre doc. Ploaia cădea pieziș în lumina singurului ei far, care trecea pe rând de la un copac la altul. Știam că trebuia să fi fost Batist. Locuia la patru sute de metri în josul drumului, iar vara dormea pe veranda închisă cu plasă și ar fi auzit și recunoscut împușcăturile, chiar și printre zgomotele tunetelor.

— Las-o dracului. Hai să plecăm de aici, a zis unul dintre bărbați.

Celălalt a vorbit la rândul lui, dar vocea i s-a pierdut în ropotul ploii de pe acoperișul de tablă și în bubuitul unui tunet.

— Te întorci și te ocupi de el. Oricum, nu-i mare lucru de capul lui. N-ai pomenit nimic de nicio gagică, a spus primul om. Fir-ar al dracului, camioneta se îndreaptă încoace. Am plecat. Data viitoare îți faci singur curățenie.

L-am auzit pe unul dintre ei sărind de pe scări și luând-o la goană. Al doilea s-a oprit, și-a târât ezitant picioarele pe podeaua din lemn, apoi am auzit treapta îndoindu-se sub greutatea lui și în clipa următoare i-am văzut pe amândoi fugind într-o parte, printre copaci, spre o mașină parcată în josul canalului. Cu puștile la piept, arătau ca niște infanteriști alergând noaptea prin pădure.

M-am repezit spre ușa din față, am intrat în dormitor și am lovit întrerupătorul, cu inima zbătându-mi-se în piept. Zona din față ușii era

plină de cartușe roșiatice; capetele din mahon ale patului erau ciobite și găurite de gloanțe mari pentru vânat; tapetul cu flori de deasupra patului era plin de găuri cât o monedă. Cearșaful care încă o mai acoperea era îmbibat de sângele ei, iar pânza ruptă intrase în rănilor care arătau ca niște mușcături de lup. Capul ei blond și cârlionțat, așezat pe pernă, avea chipul întors în partea cealaltă. O mână imaculată atârna peste marginea saltelei.

I-am atins piciorul. I-am atins glezna pătată de sânge. I-am cuprins degetele cu mâna. Mi-am trecut palma peste buclele ei. Am îngenuncheat ca un copil lângă pat și i-am sărutat ochii. I-am ridicat mâna și i-am pus degetele între buzele mele. Apoi am început să tremur, ca și cum mușchii și tendoanele mi se desfăceau pe dinăuntru. Mi-am îngropat fața adânc în pernă, cu părul ud lipit de fruntea ei.

Nu știu cât am stat în genunchi acolo. Nu-mi amintesc să mă fi ridicat. Știu că pielea îmi ardea ca și cum ar fi turnat cineva acid pe mine, că nu puteam trage suficient aer în plămâni, că lumina galbenă îmi ardea ochii ca o flacără. Încheieturile parcă-mi erau atrofiate de bătrânețe și-mi simțeam mâinile ca pe două bucăți de lemn când umblam pe dibuite în sertar după pistolul de calibru .45. Am împins cartușul greu în încărcător. Cu ochii minții mă vedeam deja alergând prin curte. Traversam pășunea vecinului, pădurile cu stejari și pini lăsați la pământ, aflate în cealaltă parte, în locul pe unde trecea drumul de țară înainte să ajungă la podul mobil de peste canal. L-am auzit țipând pe puștiul de culoare din plutonul meu: „Charlie^[53] nu vrea să mai danseze. Aleargă spre tunel. Rupe-i, domnu' locotenent.” Am văzut părți omenești dezintegrându-se în bătaia armei mele, iar când culata s-a deschis și a trebuit să reîncarc, mâinile îmi tremurau de nerăbdare.

Dar vocea nu era a unui puști negru din pluton, iar eu nu eram locotenentul tânăr care îi putea face pe bărbații mărunți și gălbejiți, în pijamale negre, să se ascundă în găurile lor din pământ. Batist își ținea ambele mâini pe brațele mele, pieptul lui dezgolit arăta ca o placă de fier, iar ochii îi erau ațintiți spre mine, fără să clipească.

— Au plecat, Dave. Acu' nu mai ai ce face cu arma aia, a zis.

— Podul... Le putem tăia calea.

— *C'est pas bon. Ils sont pa'tis.*^[54]

— Luăm camioneta.

El a scuturat din cap în semn că nu, apoi și-a strecurat palma enormă spre brațul meu și mi-a luat pistolul automat din mână. Pe urmă m-a luat pe după umeri și m-a condus în sufragerie.

— Stai aici. Nu tre' să faci nimic, a zis.

.45-ul răsărea din buzunarul de la spate al blugilor lui.

— Unde-i Alafair?

M-am uitat la el ca prostit. A inspirat pe gură și și-a umezit buzele.

— Tu stai aici. Nu te mișca. *T'comprends, Dave?*^[55]

— Da.

Omul a intrat în camera lui Alafair. Siluetele albe ale nucilor pecan din curte apăreau și dispăreau când fulgerele brăzdau rapid cerul, iar vântul împingea ploaia pe verandă și prin ușa spulberată. Când am închis ochii, am văzut lumina jucând înăuntrul unei rame de geam înnegrite, precum electricitatea captivă în interiorul unei cutii negre.

M-am ridicat amorțit de pe canapea și am pășit în pragul camerei lui Alafair. M-am oprit cu o mână pe tocul ușii, aproape ca și cum aș fi devenit străin de propria durere. Batist ședea pe marginea patului, ținând-o pe Alafair în poală cu brațele lui puternice. Chipul ei îngropat în pieptul negru al bărbatului era palid și tremura de sughituri.

— E bine. Și tu o să fii, Dave. Batist o să aibă grijă de toți. O să vezi, a spus el. Doamne, Doamne, ce i-a făcut lumea copilului ăstuia!

Omul a dat din cap dintr-o parte în alta, fără să-și ascundă tristețea din priviri.

6.

În ziua înmormântării lui Annie a plouat. De fapt, plouase toată săptămâna. Apa picura din copaci, se scurgea în pâraiașe de pe streșini, iar în curte forma băltoace maro pline cu frunze plutitoare, acoperind câmpurile și plantațiile de trestie cu o lumină mohorâtă, verde-cenușie. Părinții ei au venit cu avionul din Kansas, iar eu i-am luat de la aeroportul din Lafayette și i-am condus prin ploaie la un motel din New Iberia. Tatăl ei era un fermier masiv, cu părul ca nisipul, cu mâini pătrătoase și bătătorite și încheieturi groase. A privit tăcut pe fereastra mașinii spre ținutul umed, a fumat un trabuc și a vorbit doar atât cât să fie politicos. Mama ei era o femeie menonită masivă de la țară, cu păr auriu ca soarele, cu ochi albaștri și obraji roșii. A încercat să compenseze răceala soțului ei vorbind despre cum a venit cu avionul din Wichita și despre cum a zburat pentru prima dată, dar nu se putea concentra la cuvinte și înghițea des în sec, întorcându-și mereu privirea în altă parte.

Avuseseră rezerve în privința mea, atunci când mă căsătorisem cu Annie. Eram un tip divorțat, în vârstă, fost alcoolic, iar ca detectiv la Omucideri trăisem într-o lume violentă care era încă și mai străină de ruralul Kansas decât accentul meu *cajun* sau numele franțuzesc. Simțeam că mă învinovățesc pentru moartea lui Annie. Cel puțin în privința tatălui ei eram sigur. Iar eu nu aveam puterea să mă lupt cu acuzația nerostită nici măcar când venea vorba de propria conștiință.

— Înmormântarea e la patru fix, am zis. Vă las să vă odihniți la motel și vin să vă iau la trei și jumătate.

— Acum unde e? a întrebat tatăl ei.

— La capelă.

— Vreau să merg acolo.

M-am oprit un moment și am privit la chipul lui mare și hotărât și la ochii cenușii, larg deschiși.

— Sicriul e închis, domnule Ballard, am răspuns.

— Du-ne acum acolo, a zis.

Am îngropat-o pe Annie pe locul familiei mele, în vechiul cimitir de lângă biserica St. Peter din New Iberia. Criptele erau făcute din cărămidă și acoperite cu ipsos alb. Cele mai vechi se crăpaseră, se afundaseră în pământ și fuseseră năpădite de lujeri verzi care prinseseră rădăcini în mortar. Ploaia cădea din cerul plumburiu și dansa pe drumul de cărămidă de lângă cimitir, bătând darabana pe acoperișul de pânză de deasupra capetelor noastre. Înainte ca angajații firmei de servicii funerare să bage sicriul lui Annie în criptă și să-l închidă pentru totdeauna cu o lespede de marmură, unul dintre ei a deșurubat crucifixul de metal de pe capac și mi l-a pus în mână.

Nu-mi amintesc cum am ajuns înapoi la limuzină. Mi-aduc aminte de oamenii de sub prelată – de părinții ei, de Batist și soția lui, de șerif, de prietenii din oraș, dar nu îmi dau seama când am plecat de la cimitir. Am văzut ploaia curgând șiroaie din cer, am văzut-o lucind pe cărămizile roșii de pe stradă și pe gardul negru cu țepi care înconjura cimitirul. Am simțit-o curgându-mi prin păr și în ochi, am auzit un tren fluierând undeva și niște marfare troncănind pe șinele care treceau prin oraș. Apoi, deodată, mă aflu pe peluza tunsă a capelei care avea niște coloane de lemn goale pe dinăuntru și o fațadă antebelică falsă, părând să aibă culoarea cartonului în acea lumină difuză. Niște mașini se îndepărtau prin ploaie.

— Camioneta i-aicea, Dave, a zis Batist. Vino, am și pus de cină. N-ai băgat nimic în gură toată ziua.

— Trebuie să-i ducem pe ai ei înapoi la motel.

— Au plecat deja. Hei, pune haina asta peste cap. Vrei să stai acilea afară și să te prefaci în rață?

Bărbatul mi-a surâs. Capul lui ca o bilă de tun era presărat cu picături de ploaie, iar dinții îi păreau sculptați din fanoane de balenă. I-am simțit mâna cuprinzându-mi brațul și strângându-mi mușchii, apoi m-a condus la camioneta unde soția lui stătea în picioare lângă ușa deschisă, într-o rochie din bumbac cu imprimeu, ținând o umbrelă deasupra capului. Pe drumul spre casă am stat cuminte între ei doi. N-au mai încercat să-mi vorbească. M-am holbat pe geam la bălțile noroioase de pe drumul de țară, la luciul umed de pe trunchiurile stejarilor, la apa ce șiroia pe crengile de deasupra. Nori de ceață stăteau atârnați deasupra canalului și se spărgeau de capota camionetei ca o jertfă în numele somnului. În lumina cenușie, rândul de copaci de pe marginea drumului arăta ca un tunel prin care aș fi putut aluneca în siguranță până ajungeam într-o cameră rece și închisă de sub pământ, acolo unde rănilor aveau să se vindece singure, unde carnea nu se lăsa pradă viermilor, iar un sicriu pecetluit avea să se deschidă pentru a scoate la iveală un chip radios.

Mi-am reluat lucrul la docuri. Am dat bărci spre închiriere, am umplut cutiile de momeală ale oamenilor cu peștișori argintii, am pregătit grătare, am deschis sticle de suc și bere cu un zâmbet mecanic și mișcările unui om care parcă visează. Descopeream, ca întotdeauna, cât de buni pot fi oamenii când cineva pierde o persoană apropiată. Dar după un timp aproape că mi-am dorit să mă ascund de condoleanțele lor bine intenționate, de strângerile lor de mână și de bătăile pe spate. Am învățat că jalea e o emoție intimă și devoratoare și, odată ce a ales să se cuibărească în tine, nu se împarte ușor cu ceilalți.

Și poate că nici eu nu îmi doream să o împărtășesc. După ce anchetatorii de la biroul șerifului au pus cearșafurile însângerate în pungi

de plastic și au scos gloanțele mari de la capetele patului și din pereți, am încuiat ușa ca și cum aș fi sigilat un mausoleu al durerii, pe care l-aș fi putut aduce la viață cu o simplă cheie întoarsă în broască. Când am văzut-o pe soția lui Batist îndreptându-se spre casă cu perii și găleți ca să curețe petele de sânge de pe lemnul ciuruit, am ieșit în goană din magazinul de momeli, am țipat la ea în franceză cu tonul înalt pe care un alb îl folosește ca să se adreseze un femei de culoare și am privit-o cum se întoarce spre camioneta ei, rănită și confuză.

În acea noapte am fost trezit de lipăitul unor tălpi goale pe podeaua din lemn și de un mâner de ușă care se întorcea. M-am ridicat de pe canapeaua unde adormisem cu televizorul aprins și am zărit-o pe Alafair stând în picioare lângă ușa dormitorului încuiat. Era îmbrăcată cu pantalonii de pijama și fără bluză, iar în mâini avea punga de plastic în care țineam pâinea veche. Ochii îi erau deschiși, dar fața îi era înnegurată de somn. Am mers spre ea, în lumina lunii care cădea prin ferestrele din față. Ochii ei căprui m-au privit fără nicio expresie.

— Hrănesc rațele cu Annie, a zis.

— Visezi, fetițo, am răspuns.

Am început să trag ușor punga de plastic din mâinile ei. Dar ochii și mâinile îi erau prinse în vis. I-am atins părul și obrazul.

— Hai înapoi în pat.

— Hrănesc rațele cu Annie?

— Le hrănim de dimineată. *En la mañana.*

Am încercat să-i zâmbesc, apoi am ridicat-o în picioare. Și-a pus o mână pe mânerul ușii și a început să-l rotească dintr-o parte în alta.

— *Dónde está?*^[56]

— A plecat, micuțo.

Nu exista nicio soluție. Am ridicat-o în brațe și am dus-o înapoi în camera ei. Am întins-o pe pat, i-am tras cearșaful peste picioare, m-am așezat

lângă ea și i-am mângâiat părul moale. Pieptul ei gol părea așa micuț în lumina lunii care bătea prin fereastră! Apoi i-am văzut gura cum începe să tremure, așa cum se întâmplase și în biserică. Ochii ei au privit într-ai mei, înțelegând deodată lucrul pe care nici eu, nici altcineva n-ar fi avut cum să-l îndrepte: lumea în care se născuse era cu mult mai îngrozitoare decât cea a coșmarurilor ei.

— *Los soldados llegaron en la lluvia y le hicieron daño a Annie?*^[52]

Singurele cuvinte în spaniolă pe care le-am înțeles din întrebarea ei erau „soldați” și „ploaie”. Dar chiar dacă aș fi înțeles pe de-a-ntregul, tot nu i-aș fi putut răspunde. Eram mai pierdut decât ea, prins pentru totdeauna în capcana gândului că atunci când soția mea avusese mai mare nevoie de mine, eu alesesem să stau pe întuneric, lângă un heleșteu cu rațe, rătăcit în trecut și în nevroza mea alcoolică.

M-am întins alături de Alafair și am tras-o lângă mine. I-am simțit umezeala genelor pe față.

•

Apoi într-o după-amiază fierbinte și însorită, la exact o săptămână după ce o îngropasem pe Annie, fără dramatism, cu nori pufoși trecând pe cerul albastru, am scos cu un pocnet dopul unei Jax, am privit spuma alunecând din sticla ca de ambră și căzând cu un pleoscăit pe podeaua de lemn a magazinului de momeli. Am dat-o gata în mai puțin de un minut.

Așezați la o masă, doi pescari cu care eram prieten m-au privit scurt cu o expresie inertă, iar în liniștea încăperii l-am auzit pe Batist frecând de lemn un chibrit și aprinzându-și un trabuc. Când m-am uitat la fața lui, am auzit cum chibritul aruncat de el pe fereastră deschisă fâsâia în apă. Bărbatul și-a întors privirea și s-a uitat în lumina soarelui. Dintre dinții lui rari s-a ridicat o buclă de fum.

Am deschis o pungă dublă de hârtie, am așezat două baxuri de Jax în ea, am golit o găletușă de gheață înăuntru și am luat pachetul sub braț.

— O să merg cu o barcă în josul canalului, am anunțat. Închide magazinul peste câteva ore și ia-o pe Alafair la tine până mă întorc.

Batist nu a răspuns și a continuat să privească lumina care cădea pe nuferii și trestia de pe mal.

— M-ai auzit? am întrebat.

— Fă ce ai de făcut. Nu trebui să-mi spui tu mie cum să am grijă de fetița aia.

Omul s-a îndreptat spre casă, pe veranda căreia Alafair colora o carte, și nu și-a mai întors privirea spre mine.

Am pornit motorul bărcii și am privit cum valul alb-gălbui pe care-l lăsam în urmă se lovea de rădăcinile chiparoșilor de pe mal. De fiecare dată când duceam o sticlă de Jax la gură, lumina dansa ca un foc cafeniu înăuntrul ei. Nu aveam nicio țintă, niciun loc în care să-mi vărs energia care-mi zvâcnea în palmă, niciun plan pentru ziua aceea, pentru tot restul vieții sau măcar pentru următoarele cinci minute. Oricum, la ce erau bune planurile? Un incendiu de pădure, o inundație care îngropa sub nămol un oraș din Kentucky, fulgerul care cădea pe un câmp umed și-l doboră pe fermier la pământ – toate astea nu urmau niște planuri. Ele se întâmplau, iar lumea mergea mai departe. De ce trebuia ca Dave Robicheaux să impună ordinea și organizarea în viața lui? O vreme, îți pierzi controlul și ești complet dus, mi-am zis. Armata americană înțelegea cu siguranță ideea. Declari punct de tragere liberă o zonă dificilă din punct de vedere geografic și politic, apoi te trezești printre cenușa plutitoare și mirosul de napalm, lămurindu-te mult mai bine care a fost esența problemei.

Spre seară, rezervorul de benzină se golise, iar la picioarele mele se afla un maldăr de gheață topită, hârtie maro udă și sticle goale de Jax. Am cârmit barca spre țărm, am aruncat ancora de fier

pe mal și am mers prin lumina amurgului pe un drum de țară, spre un bar de negri din care am cumpărat un alt bax de bere și o sticlă de trei sferturi cu Jim Beam. Apoi am împins barca înapoi în largul canalului și am plutit pe curent printre dărele lăsate de licurici și umbrele știucilor-aligator care înotau aproape de suprafața apei. Am luat o înghițitură din sticla de whisky, am stins-o cu bere și am așteptat. Uneori whiskyul făcea să se deschidă ușa unui cuptor care mă topea ca pe o bucată de celofan. Altă dată mă însoțea zile întregi sub forma euforiei tăcute și a unui soi de control care putea trece drept stare de trezie. Apoi câteodată mă întorceam printre amintiri și vedeam acolo momente pe care mi-aș fi dorit să le ard ca pe niște bucăți de negativ dezintegrându-se printre cărbuni încinși.

Mi-am adus aminte cum m-am dus cu tata la vânătoare de rațe, pe vremea când aveam treisprezece ani. Ne aflam într-un ascunziș, într-o zi rece, mohorâtă și cu vânt, chiar lângă trecătoarea Sabine^[58], unde lacul se vărsa în Golf. Acolo rațele sălbatice și găinușele de baltă zburaseră jos toată dimineața, încă de la răsărit, iar noi le luaserăm în cătarea armei ca pe niște pete răspândite pe tot întinsul cerului. Apoi tata a devenit neglijent, poate pentru că fusese beat cu o noapte înainte, și i-a intrat nămol în butoiașul automatei de calibru doisprezece, iar atunci când pe deasupra au trecut trei găște canadiene, prea sus pentru a fi o țintă bună, el s-a ridicat repede, s-a întors cu arma ridicată într-o parte, deasupra capului meu, și a descărcat-o, împrăștiind cocoloașe de câlți, praf de pușcă, alice pentru păsări și așchii de fier pe toată suprafața apei. Urechile îmi țiuiau de la explozie, iar fața îmi era acoperită de praf de pușcă negru precum piperul. Am citit în privirea lui că-i e rușine și i-am simțit mirosul de bere din răsuflare când mă ștergea cu batista lui umezită. A încercat să glumească,

spunând că așa-i trebuia pentru că nu mersese la slujbă cu o zi în urmă, dar în ochii lui se vedea că ceea ce înțelesese îl tulbura și-l rușina. Era aceeași expresie pe care o avusese când fusese băgat la închisoare pentru că se luase la bătaie într-un bar.

Ne aflam la numai patru sute de metri de tabără; era o cabană așezată pe piloni, pe partea cealaltă a golfului, pe malul unui canal mărginit de iarbă de baltă și trestie. Tata era plecat pentru scurtă vreme ca să aducă gloanțele de calibru șaisprezece. Puteam începe să spintec rațele care zăceau într-o grămăjoară moale, verde cu albastru, pe iarba galbenă așezată în fundul adăpostului. „Plus că se și-ntorc găștele”, a zis.

Dar la întoarcere a trecut cu barca peste un bușean scufundat, iar axul elicelor s-a rupt ca un băț.

L-am așteptat două ore. Cuțitul îmi era plin de sângele viscerelor calde ale rațelor. Vântul bătea dinspre sud, valuri mici se izbeau de adăpost, iar cerul era de culoarea fumului din incinerator. Pe partea dinspre Texas a malului am auzit pocnetul înfundat al armei altui vânător.

În spatele ascunzătorii era legată o pirogă. Am deschis pușcociul meu cu gloanțe de doisprezece, am strâns șirul de rațe folosite ca momeală pe care le așezaserăm în forma literei J, am umplut plasa de pânză pentru vânat cu trupurile țepene și măcelărite ale rațelor, am încărcat totul în pirogă și am împins-o spre canal și întinderea de iarbă.

Dar direcția vântului se schimbase și bătea acum mai tare dinspre nord-est; indiferent cât de puternic vâsleam pe ambele părți ale pirogii, alunecam spre gura trecătorii și spre apele verzi ca ardezia ale Golfului Mexic. Am vâslit până când palmele mi s-au umplut de bășici care apoi s-au spart frecându-se de asperitățile lemnului. Apoi am aruncat ancora, dându-mi seama, atunci când frânghia s-a întins drept în jos, că apa era prea adâncă ca să-i mai poată atinge fundul. Am privit

disperat spre mlaștinile Louisianei, care se îndepărtau tot mai mult de mine.

Spuma valurilor îmi zbura pe față, iar în gură simțeam gustul sărat al apei. Piroga se înclina așa de tare printre valuri că trebuia să mă țin de bord, iar fesele mi se strângeau de frică de fiecare dată când fundul de lemn mi se lovea de noadă. Am încercat să scot apa cu o cutie din aluminiu, am pierdut vâsla și am privit-o cum e dusă de valuri, plutind ca un băț galben. Șirul de momeli, pușca mea și plasa de pânză cu rațe pluteau în apa din barcă; chiparoși scoși din rădăcini și o colibă din lemn întoarsă cu susul în jos se învâртеau pe curenții întunecați, chiar lângă mine, aproape de suprafața apei. Coliba avea un pridvor mic și ieșea deasupra valurilor, în lumina iernatică, ca o gură gigantică scuipând apă.

Am fost găsit în acea după-amiază de nava Departamentului pentru Vânat și Pescuit, la bordul căreia se afla tata. M-au șters de apă și mi-au dat haine călduroase. În bucătărie mi-au pregătit sandvișuri prăjite cu carne conservată și o cană caldă de Ovaltine. Dar tatălui meu nu i-am vorbit până a doua zi, și-atunci doar pentru că somnul restabilise familiaritatea relației noastre, pe care explicația lui despre axul rupt nu avusese darul să o aducă înapoi.

— E din cauză că ai fost singur acolo, a zis. Când cineva te lasă singur, nici nu mai contează de ce. Trebuie să fii furios pe el. Când maică-ta a fugit cu un jucător de *bourée*, nu mi-a păsat că eu am împins-o s-o facă. L-am pus la podea în bar, chiar în fața ei. Când s-a ridicat, l-am dărâmat iar. Mai târziu am aflat că avea un pistol în haină. Putea să mă omoare pe loc. Dar ea nu l-a lăsat, fiindcă știa că o să-mi treacă. D-aia eu nu sunt acum supărat pe tine, pentru că știu că ar trebui să fii dezamăgit. Rău e când te însingurezi tu, de bunăvoie. Să nu faci niciodată așa, Dave, că ești ca

ratonul ăla care-și roade singur piciorul, când e prins în capcană.

Pe când ședeam în barcă, plutind pe canal, privind cerul roșiatic și norii purpurii de la vest și simțind aerul inert și cald ca whiskyul pe care-l duceam la buze, am înțeles ce vrusese tatăl meu să spună.

Un raton poate să roadă mușchii și osul în câteva minute. Eu aveam o noapte întreagă la dispoziție ca să mă detașez. Știam și unde aveam să o fac – într-un bar de negri făcut din cărămidă de la Montgomery Ward, așezat în spatele drumului gălbui și prăfuit dintr-un crâng de stejari, un loc unde oamenii aveau la ei brice de frizerie, amestecau *bourbonul* cu Thunderbird și cântau muzică *zydeco* atât de tare că se zguduia sticla crăpată și prinsă cu bandă adezivă a ferestrelor.

Două zile mai târziu, o negresă pieptoasă, într-o rochie mov, mi-a ridicat capul dintr-o băltoacă de bere. La est, soarele coborâse mult pe cer și strălucea prin fereastră ca o flacără albă.

— Fața ta nu-i mop, dragă, a zis ea, uitându-se în jos la mine cu mâna în șold și cu o țigară aprinsă între degete.

Apoi cealaltă mână i s-a strecurat în buzunarul din spate al pantalonilor mei și mi-a scos portofelul. M-am întins după el lipsit de vlagă, în timp ce ea îl deschidea dintr-o mișcare.

— N-am de gând să fur banii albilor, a zis. Eu aștept să mi-i dați de bunăvoie. Da' ori înșelăm, ori facem afaceri, ori ura și la gară. Iar tu tre' să pleci, drăguțule.

Mi-a așezat portofelul în buzunarul cămășii, și-a strivit țigara în scrumiera din fața mea și a format un număr la telefonul de la bar în timp ce zăceam pe scaun, cu un obraz plin de bere și mintea împânzită de puncte roșii. Zece minute mai târziu, mașina șerifului din districtul St. Martin m-a dus înapoi în golful unde-mi legasem barca și m-a lăsat

acolo amețit și singur, ca o statuie solitară, în iarba umedă de pe mal.

•

În acea după-amiază, după ce am ajuns în cele din urmă la doc, l-am rugat pe Batist să o țină pe Alafair la el până seara și am dormit trei ore pe canapea, sub ventilatorul electric. Apoi m-am trezit, m-am bărbierit, am făcut duș și mi-am zis că puteam să-mi fac ziua un pic mai normală. În schimb, am început să tremur și să sughit și am sfârșit în genunchi în fața chiuvetei.

Am intrat la loc în duș, am stat sub apa rece timp de un sfert de oră, m-am spălat pe dinți, am îmbrăcat o pereche curată de pantaloni lejeri și o cămașă din denim și m-am forțat să mănânc un castron de Grape-Nuts. Chiar dacă ventilatorul bătea spre mine, cămașa îmi era pătată de sudoare.

Am luat-o pe Alafair de la Batist și am dus-o în casa vărului meu, un profesor pensionar din New Iberia. O părăsisem deja pe fetiță timp de două zile, cât fusesem beat, și nu voiam să o mut iar într-o altă casă, dar atât Batist, cât și soția lui munceau și nu o puteau supraveghea tot timpul, iar în acel moment nu eram într-o stare fizică ori emoțională destul de bună ca să am grijă de mine, darămite de altcineva. De asemenea, era posibil ca asasinii să se întoarcă acasă la mine.

L-am rugat pe vărul meu să vadă de Alafair în următoarele două zile, apoi am mers la tribunal să-l întâlnesc pe șerif. Dar când mi-am parcat camioneta eram lac de sudoare, palmele îmi lăsau urme umede pe volan și aveam impresia că venele de la cap erau ca niște bucăți răsucite de frânghie. Am condus până la sala de biliard de pe Main Street, am luat loc în răcoarea barului, sub ventilatoarele cu pale de lemn, și am băut trei *vodka collins*, până ce amăreala whiskyului din ziua trecută mi-a ieșit din piept, iar diapazonul dinăuntru meu s-a oprit din tremurat.

Dar nu făceam decât să pun zălog ziua de azi pentru cea de mâine, iar data viitoare probabil că aveam să amân din nou plata datoriei, și apoi iarăși, până când urma să fiu așa de înglodat în datorii, încât creditul avea să mi se înfățișeze sub forma unui șarpe nesătul care-și poate alege de unde să devoreze un iepure rănit. Dar în acel moment bănuiesc că nu îmi păsa. Annie murise pentru că nu reușisem să las lucrurile așa cum erau. Îmi dădusem demisia de la poliția din New Orleans, ca un cavaler rătăcitor mirosind a *bourbon* în timp ce declară că nu mai poate suporta ipocrizia politică și urâtenia brutală de care începeai să fii dependent și care provenea din modul de aplicare a legii în metropolă. Dar adevărul e că îmi plăcea, că mă incita să cunosc nedreptățile omenești și că disprețuiam plictiseala și predictibilitatea lumii obișnuite la fel de mult pe cât iubea metabolismul meu bizar și alcoolizat adrenalina pericolului și sentimentul de putere asupra unei lumi diabolice care oglindea în mai multe feluri microcosmosul propriului suflet.

Am cumpărat o sticlă de votcă pentru acasă și nu m-am atins de ea până dimineața.

•

Cele două degete de alcool pe care le-am băut la micul dejun mi-au rămas în stomac ca un ghem fierbinte. A trebuit să îmi tot șterg fața cu un prosop timp de o jumătate de oră, până când nu am mai asudat, apoi mi-am periat dinții, am făcut duș, mi-am pus pantalonii largi de culoare crem, cămașa sport în nuanța cărbunelui și cravata cu dungi gri și roșii. O oră mai târziu mă aflu în biroul șerifului, în timp ce acesta asculta nehotărât ce aveam de spus și se uita ciudat la mine.

— Ți-e cald? Te-ai înroșit, a zis.

— Mergi afară. Cred că sunt deja treizeci și cinci de grade.

Bărbatul a încuviințat absent. Și-a scărpinat cu unghia liniile roșii și albastrii de pe obraz și a dat

la o parte o agrafă pentru hârtii aflată pe sugativa de pe masă. Prin ușa de sticlă închisă îi vedeam pe adjuncții lui rezolvându-și hârțogăraia, fiecare la masa lui. Clădirea era nouă și emana mirosul răcoros, neutru și artificial al unui birou modern, imagine pe care încerca, de altfel, să o transmită. Dar angajații arătau tot ca țăranorii neciopliții dintr-o epocă anterioară și își țineau încă scuiptătorile lângă mesele de lucru.

— De unde ai știut că avem un post liber în secție? a întrebat șeriful.

— A apărut în ziar.

— E pentru un grad de detectiv, David, dar optsprezece mii de dolari nici nu se apropie de salariul pe care l-ai avut în New Orleans. Mi se pare că ai regresa.

— Nu am nevoie de foarte mulți bani. Am afacerea cu bărcile și casa mea, fără nicio datorie.

— Sunt vreo câțiva adjuncți care și-ar dori postul ăla. Te-ar urî.

— E problema lor.

Șeriful a deschis sertarul biroului, a aruncat agrafa înăuntru și m-a privit. Liniile moi ale feței lui s-au crispat la gândul care nu-i dăduse pace încă de când îi spusese că vreau postul.

— N-o să-i dau cuiva insigna ca să poată fi călău, a spus.

— N-aș avea nevoie de insignă pentru asta.

— Ba pe dracu'!

— Am fost un polițist bun. N-am tras niciodată în cineva dacă nu am fost provocat.

— Nu trebuie să mă convingi de lucrurile pe care le-ai făcut. Acum vorbim despre prezent. Vrei să-mi spui că poți ancheta moartea soției tale și să rămâi cât de cât obiectiv?

Mi-am trecut limba peste buze. Puteam simți votca vibrându-mi în vene. Încet, încet, încet, ești aproape de țintă, mi-am spus.

— Nu am fost niciodată obiectiv, în nicio anchetă criminalistică, am replicat. Le vezi opera

și îi vânezi pe nenorociți. Apoi, cum spunea fostul meu partener: „Ori îi bagi la mititica, ori îi omori”. Dar eu nu i-am lichidat. Eu i-am băgat la zdup când puteam să-i las pe străzi și să ajung direct la Afaceri Interne. Uite, probabil că ai pe-acolo ceva oameni care te bagă în sperieți uneori. Asta se întâmplă pentru că sunt amatori. Într-o zi o să-și deschidă baruri, sau o să conducă tiruri, sau o să-și bată nevestele. Dar nu sunt polițai adevărați.

Bărbatul a clipit.

— Îți spun că vreunul a opus rezistență sau a căzut când l-au băgat în mașină, am continuat. Se presupune că trebuie să salte vreo prostituată, dar s-ar părea că nu sunt niciodată în stare să o găsească. Îi trimiți într-un cartier de negri și te întrebi dacă nu cumva până la miezul nopții n-o să ardă tot orașul.

— Mai există și un alt gen de problemă. Vine îmbuteliată la sticle.

— Dacă îmi pierd controlul, mă dai afară.

— Toți cei de aici te simpatizează și te respectă, Dave. Nu-mi place să văd un tip întors la vechile metehne pentru că încearcă să zboare cu o încărcătură prea grea.

— Sunt bine.

M-am uitat țintă în ochii lui. Nu-mi făcea plăcere să trag pe sfoară un om bun, dar țineam în mână doar cărți fără valoare.

— Arăți de parcă ai fi stat cam mult în soare, a spus.

— Mă descurc. Uneori câștig, alteori pierd. Dacă vin aici și îți suflu damf de alcool în nas, pune-mă pe liber. Asta e tot ce pot să-ți zic. Unde crezi că sunt acum asasinii ăia?

— Nu știu.

— Trag pe nas niște linii, fac sex și poate că sorb un *julep* la terenul de curse. Țștia simt acum că au un soi de putere la care noi doi nici măcar nu ne-am putea gândi. I-am auzit descriind-o ca pe senzația de euforie dată de heroină.

— De ce îmi spui toate astea?

— Pentru că eu știu cum gândesc. Nu cred că tu ai habar. Și nici ceilalți băieți de pe aici. Știi ce au făcut după ce au omorât-o pe Annie? S-au dus într-un bar. Nu în primul sau într-al doilea pe care l-au văzut, ci într-unul aflat mai încolo, lângă drum, unde s-au simțit în siguranță, unde au putut să bea Jack Daniel's și să fumeze fără să-și vorbească până ce le-a trecut agitația, iar când s-au privit în ochi au început să râdă. Analizează lucrurile dintr-o altă perspectivă. Ce dovezi ai?

— Plumbul pe care l-am scos din pereți, cartușele de pe podea, ranga scăpată pe verandă, a zis.

— Dar nicio amprentă.

— Nu.

— Ceea ce înseamnă că nu ai aproape nimic. Cu excepția mea. Veniseră după mine, nu după Annie. Orice aspect al investigației se va orienta în cele din urmă către acest fapt. O să ajungi să mă interoghezi odată la două zile.

Șeriful a aprins o țigară și a fumat-o stând cu un cot pe sugativa de birou. A privit prin ușa de sticlă la ajutoarele din biroul exterior. Unul dintre ei s-a aplecat pe lângă birou și a scuipat zeamă de tutun într-o scuipătoare.

— Va trebui să mă consult cu alți câțiva oameni, dar nu cred că vor exista probleme, a zis. Dar n-ai să lucrezi doar la cazul ăsta, Dave. Vei avea aceleași sarcini ca restul detectivilor și vei respecta aceleași reguli.

— Bine.

Omul a pufăit din țigară și și-a deschis larg ochii în fum, ca și cum ar fi vrut să să-și alunge din minte niște griji personale, apoi mi-a urmărit cu atenție expresia feței și a spus:

— Cine crezi că a fost?

— Nu știu.

— Mi-ai spus același lucru în ziua de după, iar eu am acceptat. Dar ai avut mult timp să te

gândești în ultimele zece zile. Nu-mi vine să cred că n-ai ajuns la vreo concluzie. N-aș vrea să cred că îmi ascunzi ceva și că e posibil să încerci să acționezi pe cont propriu.

— Le-am dat motive mai multor persoane și grupuri. Barmanul de la Smiling Jack's este genul de derbedeu care ar omorî pe cineva în timp ce bea o bere. Nu doar că l-am băgat cu țeasta într-un ventilator și l-am împuns cu un .45 între ochi, dar l-am și turnat lui Bubba Rocque și a plecat din New Orleans din cauza mea. Pe Eddie Keats l-am trosnit cu un tac în fața curvelor lui, cât despre Bubba Rocque, am fost la el acasă și i-am spus că urma să i se întâmple ceva rău dacă aș afla că el i-a trimis pe Keats și pe haitian după mine. Poate a fost Toot și vreun tip pe care nu-l știu. Poate au fost doi asasini aduși de Bubba Rocque și de Keats din afara statului. Poate e ceva din trecut. Uneori mai ies din penitenciarul Angola și își țin promisiunile.

— Cei din New Orleans cred că barmanul s-a dus în Insule.

— Poate, dar mă îndoiesc. E un șobolan, iar șobolanii se ascund în găuri. Îi e mai teamă de Bubba decât îi e de poliție. Nu cred că o să se plimbe pe vreo insulă, pe undeva. În plus, e un fătălău. Probabil că nu va fugi departe de casă.

— O să fiu sincer cu tine, Dave. Nu știu de unde să încep cazul ăsta. La noi pur și simplu nu se întâmplă așa ceva. Am trimis două ajutoare să-l interogheze pe Keats, iar el a început să se scobească în nas în fața lor și le-a spus că ori îl arestează, ori își iau tălpășița. Unul dintre barmanii lui și una dintre târfe a zis că se afla în bar când a fost ucisă Annie.

— I-au interogat separat pe barman și pe târfă?
Șeriful nu s-a mai uitat la mine.

— Nu știu, a răspuns.

— E în regulă. Putem vorbi iar cu ei.

— M-am dus eu însumi la Bubba Rocque. Nu știu ce să cred despre un tip ca el. Ai putea aprinde un chibrit pe ochii ăia și nu cred că ar clipi. Îmi amintesc că acum treizeci de ani, când era un puști, a ratat o minge la un meci din parc, iar echipa lui a pierdut. După aceea mânca fulgi de gheață cu sirop, iar tatăl lui i-a dat peste mână, i-a răsturnat cornetul și apoi l-a lovit peste ureche. În ochii lui nu se citea mai multă tulburare decât pe niște bănuți din zinc.

— Ce ți-a spus?

— Că era acasă și dormea.

— Ce-a zis nevastă-sa?

— A spus că ea a fost în New Orleans în noaptea aia. Așa că Bubba nu are un alibi.

— Știe că nu are nevoie de unul deocamdată. Bubba e mult mai deștept decât Eddie Keats.

— A zis că-i pare rău pentru Annie. Mă gândesc că poate a fost sincer, Dave.

— Poate.

— Tu crezi că e rău până în măduva oaselor, nu?

— Da.

— Presupun că nu am experiența ta.

Am început să-i spun că orice polițist care ar ceda vreun pic în fața farmecelor lui Bubba Rocque n-are nicio șansă să acumuleze experiență, dar din fericire mi-am ținut gura și l-am întrebat doar când puteam primi insigna.

— În două sau trei zile, a răspuns. Între timp, ia-o ușor. Îi vom prinde pe tipii ăia mai devreme sau mai târziu.

După cum am zis, era un om de treabă, dar punea mai mult suflet în Clubul Rotary decât în îndeplinirea obligațiilor de șerif. Adevărul e că majoritatea infractorilor nu sunt pedepsiți pentru faptele lor. În New York doar doi la sută din totalul infracțiunilor sunt sancționate, iar în Miami, în jur de patru la sută. Dacă vrei să întâlnești un grup de oameni care nu se încred în sistemul nostru juridic și-i sunt ostili, nu-ți pierde timpul cu extremiștii

politici; interviează un număr aleatoriu de victime și vei afla probabil că, prin comparație, ceilalți par niște idealști.

Am dat mâna cu șeriful și am ieșit afară, în lumina cețoasă a după-amiezii călduroase și umede. Pe pășunile de la marginea drumului, vitele erau strânse la umbra fierbinte a stejarilor, iar niște egrete albe ciuguleau prin balega uscată din iarbă. Mi-am lărgit cravata, mi-am șters fruntea pe mânecă și am privit dungile lungi de transpirație de pe material.

Un sfert de oră mai târziu mă aflu într-un bar întunecat și răcoros din sudul orașului, ținând în mână un pahar de *collins* rece, înfășurat în șervet. Dar transpirația tot nu se oprea.

•

Votca e un prieten vechi pentru majoritatea alcoolicilor clandestini. Nu are nici miros, nici culoare, și poate fi amestecată cu aproape orice, fără ca băutorul să fie prins. Dar dezavantajul pentru un consumator de whisky, printre care mă număram și eu, era că se ducea pe gât prea ușor, pe nesimțite, din paharele umplute cu gheață fărâmițată, felii de fructe, sirop și cireșe caramelizate, încât puteam să beau cam o sticlă de trei sferturi înainte să îmi dau seama că amortisem de la rădăcina părului până la călcâie.

— Nu ziceai că trebuie să pleci la patru? a întrebat barmanul.

— Sigur.

Omul și-a aruncat privirea la ceasul luminat de pe peretele de deasupra barului. Am încercat să mă concentrez la limbile și numerele de pe cadran. Mi-am pipăit absent cu palma buzunarul de la pieptul cămășii.

— Bănuiesc că mi-am lăsat ochelarii în camionetă, am zis.

— E trecut de cinci.

— Vrei să-mi chemi un taxi? Te superi dacă îmi las camioneta în parcare voastră un timp?

— Cât timp?

Tipul spăla pahare și nu se uita la mine când vorbea, iar vocea lui avea tonul neutru pe care barmanii îl folosesc pentru a-și reprima disprețul pentru unii clienți.

— Probabil o iau mâine.

Bărbatul nu s-a deranjat să răspundă. A chemat un taxi și s-a apucat din nou să spele pahare în chiuveta de aluminiu.

Taxiul a ajuns peste zece minute. Mi-am terminat băutura și am așezat paharul pe bar.

— O să trimit pe cineva după camionetă, amice, i-am zis barmanului.

M-am întors acasă, mi-am împachetat în valiză două rânduri de schimburi, l-am pus pe Batist să mă ducă la aeroportul din Lafayette și, când se făcuse șase și jumătate, mă aflam într-un avion de pasageri spre Key West, via Miami, iar soarele roșiatic se reflecta sub forma unor pete de foc printre nori.

•

Am sorbit din al doilea pahar de Beam dublu cu sifon și am privit în sus, la cerul albastru-întunecat, la întinderea de apă turcoaz de pe latura de vest a insulei, acolo unde se întâlneau Golful și Atlanticul, și la valurile care alunecau deasupra recifelor de corali de sub apă, spărgându-se de plajele albe ca diamantul. Avionul cu patru motoare s-a înclinat spre sol, s-a rotit larg deasupra apei, apoi s-a îndreptat, pregătindu-se să se apropie de aeroport. Vedeam fâșia de autostradă care unea Key West de Miami, cocotierii de pe marginea plajelor, lagunele pline de bărci cu pânze și iahturi, varecul ridicându-se în curentul de adâncime, valurile explodând în gheizere de spumă la capătul debarcaderelor și apoi, brusc, străzile delimitate de copaci și luminate cu neoane din Key West, sub ultima rază roșiatică a soarelui.

Era un oraș al ficușilor, al strugurilor de mare, al mahonului și arborilor-umbrelă, al cocotierilor și

palmierilor regali, al mușcatelor agățătoare, al iasomiei și al florilor de bougainvillea, cu boboci mai roșii decât sângele. Orașul, construit pe nisip și corali, era înconjurat de apă. Vopseaua clădirilor din lemn era în cele din urmă ștersă, iar pereții deveneau cenușii din cauza aerului sărat. La un moment dat fusese căminul indienilor, al piraților lui Jean Laffitte, al prădătorilor care momeau vase comerciale pe recifuri, astfel încât să poată prăda epavele. Trăiseră aici James Audubon, oameni care făceau contrabandă cu rom, exilați politici cubanezi, pictori, homosexuali, traficanți de droguri și prăpădiți rămași pe străzi și prizoniți, care fuseseră împinși atât de mult spre interiorul Continentului, că acum nu mai aveau unde merge.

Era un oraș cu baruri din șindrilă închise cu plasă, unde se bea bere, cu restaurante în care serveau stridii crude și cu localuri care miroseau a scoici prăjite și a creveți fierți sau pești *lutjanos* prăjiți. Printre pinii de aici găseai poieni unde pescarii își lăsau capcanele pentru homari, depozite din cărămidă și arsenale guvernamentale datând din secolul al nouăsprezecelea, dar și străzi întunecoase pe care vedeai case tip vagon nevopsite, cu obloane din lemn și verande care stăteau să se prăbușească. Turiștii plecaseră acum din cauza caniculei, iar străzile erau aproape pustii în amurg; orașul se scufundase în el însuși. Taximetristul a trebuit să alimenteze în drum spre motel, iar eu am privit pe fereastră la un negru în vârstă care stătea așezat pe niște lăzi în fața unui magazin alimentar, lângă rădăcinile de ficus care făcuseră să se crape trotuarul și să apară mici ridicături de ciment. Am văzut lumina violetă a apusului căzând pe străzile de cărămidă și peste copacii umbriți de deasupra mea. Și atunci, doar pentru o clipă, m-am simțit ca și cum nu aș fi plecat din New Iberia, ca și cum nu m-aș fi afundat și mai adânc în necazuri.

Dar tocmai asta făcusem.

M-am cazat într-un motel aflat în capătul de sud al insulei și am cerut să-mi fie aduse în cameră o sticlă de trei sferturi de Beam și o găleată cu gheață. Mi-am aruncat apă pe față de vreo câteva ori, apoi am făcut duș și m-am îmbrăcat. Pe fereastră vedeam palmierii agitându-se pe plaja pustie și lumina stingându-se la orizont. Apa se făcuse la fel de întunecată ca vinul de Burgundia, iar valurile se ridicau deasupra unui recif care forma un mic port pentru vreo șase nave cu pânze. Am deschis larg jaluzelele de sticlă ca să las briza rece să pătrundă în cameră, apoi am plecat în centrul orașului, pe strada Duval, spre restaurantul prietenului meu, unde Robin lucra ca ospătăriță.

Dar metabolismul meu era aproape pe zero înainte de-a ajunge la capătul străzii Duval. M-am oprit la Sloppy Joe's, am băut ceva la bar și am încercat să-mi analizez gândurile vagi și acțiunile ciudate din timpul zilei. Era adevărat, nu acționasem impulsiv tot timpul. Robin încă mai era persoana cea mai potrivită prin care să ajung la șleahta de capete seci din New Orleans aflate în slujba lui Bubba Rocque, iar eu îmi sunasem prietena pentru a mă asigura că ea lucra la restaurant, dar aș fi putut să-i pun întrebări la telefon sau măcar să încerc, înainte de a mă hotărî să zbor spre Key West.

Ceea ce mă făcea să mă confrunt, cel puțin temporar, cu motivul real pentru care mă aflam acolo; e crunt să fii singur, mai ales când nimic nu merge bine. Mai ales când ești bețiv și începi să-ți distrugi din nou viața în stil mare. Și pentru că cineva pusese *Baby Love* la tonomat.

— De ce nu puneți niște discuri care nu sunt de acum douăzeci de ani? l-am întrebat pe barman.

— Ce?

— Pune muzică nouă. Suntem în 1987.

— Tonomatul e stricat, amice. Mai bine ți-ai lăsa schimbătorul la punctul mort.

Am ieșit din nou în stradă. Fața mi se încălzise de la *bourbon*, dar mi-era răcorită de vântul care sufla în partea din spate a insulei. Stând pe docul de lângă restaurant, am privit valurile care alunecau printre piloni și peștii mici și strălucitori care se mișcau sub apă ca niște luminițe de un verde-fumuriu. Restaurantul era ticsit de clienți, iar barul era un loc bine luminat, ordonat, unde oamenii luau doar două băuturi înainte de cină. Când am intrat, m-am simțit ca un scufundător care iese dintr-un submersibil în strălucirea ostilă și orbitoare.

Amfitrionul m-am privit cu luare-aminte. Îmi aranjasem cravata și încercasem să-mi netezesc încrețiturile hainei din material reiat, dar ar fi trebuit să port ochelari de soare.

— Aveți o rezervare, domnule? a întrebat el.

— Spune-i lui Robin că a venit Dave Robicheaux. O să aștept la bar.

— Poftim?

— Spune-i că a venit Dave, din New Orleans. Uneori numele de familie e mai greu de pronunțat.

— Domnule, cred că ar fi mai bine să o întâlnești după program.

— Ei, probabil că știi să citești bine oamenii. Ți se pare că plec undeva?

Am comandat o băutură la bar, iar cinci minute mai târziu am văzut-o ieșind pe ușă. Purta o rochie neagră și scurtă, cu un șorț alb din dantelă peste ea, iar chipul ei și felul în care mergea, ca și cum s-ar fi aflat încă pe scena unui local, făcea ca toți bărbații de la bar să-i arunce ochade. Îmi zâmbea, dar în privirea ei se citea și mirare.

— Oho, ai făcut drum lung ca să vezi ce mai face o tipă, a zis ea.

— Cum o duci, puștoaico?

— Nu-i rău. S-a dovedit a fi un aranjament convenabil. Hei, nu te ridica.

— Cât mai ai până ieși?

— Trei ore. Vino și stai cu mine în separeu. Ești cam greu de prins.

— Un val de beție a trecut prin New Iberia în dimineța asta.

— Păi vino cu mami încoace și hai să comandăm ceva de mâncare.

— Am mâncat în avion.

— Mda, îmi dau seama, mi-a răspuns.

Ne-am așezat pe o canapea din piele maro, lipită de zidul din spate al barului. Robin a suflat rotocoale mici de fum de țigară.

— Dave, ce faci? a întrebat.

— Ce?

— Păi, *asta*, a zis ea, atingându-mi paharul cu unghia.

— Câteodată îmi limpezesc mintea.

— Te-ai certat cu nevasta sau ceva asemănător?

— O să mai iau un Beam. Vrei o cafea sau o cola?

— Dacă vreau *eu* cafea? Doamne, ești grozav, Dave. Uite, după aglomerația de la cină pot să ies mai repede. Ia cheia de la apartamentul meu și ne vedem acolo cam într-o oră. E chiar după colț.

— Ai ceva băutură?

— Doar niște bere. M-am descurcat bine, Dave. Fără pilule albe, fără udătură înainte de muncă. Nu-mi vine să cred ce bine mă simt dimineța.

— Ia-mă de la Sloppy Joe's.

— De ce vrei să te duci acolo? E plin de studenți drogați care cred că Ernest Hemingway a scris pe zidurile toaletei sau așa ceva.

— Ne vedem într-o oră, puștoaico. Ești o dulce.

— Mda, băieții de la Smiling Jack's îmi ziceau așa mereu. În timp ce încercau să mă pipăie pe sub masă. Cred că te-a trăsniț în cap de dimineță.

Când a venit mai târziu după mine la Sloppy Joe's, eu stăteam de unul singur la o masă din spate. Curentul iscat de un ventilator aflat pe podea îmi ridica un crac al pantalonilor, fluturând manșeta udă a hainei din material reiat care atârna

peste marginea mesei. Marile uși culisante de pe cele două laturi ale clădirii erau larg deschise, iar lumina de neon trimitea străluciri mov pe trotuar. La colț, doi polițiști încercau să trezească un bețivan. Nu-l slăbeau niciun pic. Urma să meargă la răcoare.

— Hai să mergem, domnu' locotenent, a zis Robin.

— Așteaptă până pleacă poliția. Se cam învâрте pământul cu mine. Key West nu prea e genul de oraș în care să o cauți cu lumânarea.

— Nu trebuie decât să mă aplec și să le arăt sânii, iar ei își scot pălăriile. Sunt niște domni. Gata cu băutura, dulceată.

— Trebuie să-ți spun niște lucruri. Despre soția mea. Apoi va trebui să-mi spui tu mai multe despre oamenii ăia din New Orleans.

— Măine dimineață. O să-ți gătească mami niște friptură diseară.

— Au omorât-o.

— Ce?

— Au ciuruit-o cu puștile. Asta au făcut.

S-a holbat la mine cu gura întredeschisă. Am văzut cum i s-au îngălbenit marginile nărilor.

— Vrei să spui că Bubba Rocque ți-a ucis soția? a întrebat.

— Poate a fost el. Poate că nu. E greu să-ți dai seama când vine vorba de bătrânul Bubba.

— Dave, îmi pare rău. Dumnezeu! A avut ceva de-a face cu mine? Doamne, nu-mi vine să cred.

— Nu.

— Ba presupun că da, din moment ce ești aici.

— Vreau doar să verific dacă îți amintești niște lucruri. Și poate că pur și simplu am vrut să te și văd.

— Bănuiesc că de asta ți se aprinseseră călcâiele după mine, când erai singur. Îmi povestești când n-o să mai ai capul țăndări.

Robin s-a uitat prin bar. Ventilatorul i-a ciufulit părul negru.

— Locul ăsta e o mizerie. Tot orașul e o mizerie. E plin de curve ieftine și profitoare venite din New York. De ce m-ai trimis aici?

— Mi-ai zis că îți merge bine.

— Cine se mai simte bine când niște oameni împușcă nevestele altora? Le-ai băgat mâna în gât, nu, Dave? Nu m-ai ascultat.

Nu am răspuns, dar în schimb mi-a prins paharul între degete.

— Las-o baltă. Vaca ta de muls a rămas pe uscat în noaptea asta, a zis, luându-mi paharul din mână și vărsând conținutul pe masă, într-o băltoacă de whisky și gheață.

•

Locuia la primul etaj al unei clădiri vechi din stuc cu două niveluri și cu acoperiș din țiglă roșie, chiar lângă strada Duval. Din cauza unui arbore *banyan* mare, un zid se crăpase, iar curtea mică era năpădită de buruieni și bananieri micuți și netunși. Apartamentul ei avea o bucătărioară, un dormitor separat de restul cu niște perdele înșirate pe inele, o canapea, o masă pentru micul dejun și niște scaune care arătau ca unele cumpărate dintr-un magazin Goodwill^[59].

Robin avea o inimă bună și voia să fie amabilă, dar felul în care gătea reprezenta o adevărată provocare, în special pentru cineva cam amețit de băutură. A ars friptura pe o parte, a prăjit cartofii într-un centimetru de grăsime și a umplut apartamentul cu fum și miros de ceapă arsă. Am încercat să mănânc, dar nu am putut. Îmi atinsesem limita beției. Zimții roșițelor mele erau tociți, toate cablurile mele erau stricate, iar pielea feței îmi era îngroșată și inertă la atingere. Dintr-odată am simțit că am îmbătrânit cu un secol, că cineva mi-a trecut un cuțit de-a lungul sternului și mi-a scos toate organele vitale.

— O să ți se facă rău? a spus ea.

— Nu, trebuie doar să mă duc la culcare.

M-a privit o clipă în lumina becului fără abajur care atârna din tavan. Ochii îi erau verzi și, spre deosebire de celelalte dansatoare de pe Bourbon, nu avusese niciodată nevoie să poarte gene false. A adus două cearșafuri din dulapul aflat în dormitor și le-a întins pe canapea. M-am trântit deasupra, mi-am scos pantofii și mi-am frecat fața cu palma. Începusem deja să mă deshidratez și, când îmi puneam palma în dreptul gurii, îmi simțeam mirosul de alcool ridicându-se ca dintr-o fântână întunecată. A pus la loc pe canapea o pernă.

— Robin! am spus.

— Ce pui la cale, domnu' locotenent?

Ea a privit în jos spre mine, iar lumina îi bătea din spatele capului. Mi-am pus mâna pe încheietura mâinii ei. S-a așezat lângă mine și s-a uitat drept înainte. Stătea cu mâinile împreunate și cu genunchii apropiați, sub uniformă neagră de chelneriță.

— Ești sigură că asta vrei? a spus.

— Da.

— Ai bătut tot drumul până aici doar ca să ți-o tragi? Trebuie să fie cineva disponibil mai aproape de casă.

— Știi că nu asta-i ceea ce simt față de tine.

— Nu, nu știu. Nu știu nimic de genul ăsta, Dave. Dar mi-ești prieten și nu ți-aș întoarce spatele. Numai că nu vreau să minți în privința asta.

A stins lumina și s-a dezbrăcat. Îi simțeam sânii rotunzi și catifelați lipiți de mine și pielea bronzată și fină în întuneric. Și-a pus un picior peste al meu, și-a plimbat mâna pe spatele meu, mi-a sărutat obrazul, i-am simțit respirația lângă ureche și a făcut dragoste cu mine la fel cum ar fi făcut cu un copil emotiv. Dar nu mi-a păsat. Eram uzat, terminat, la fel de mort pe dinăuntru ca în ziua în care băgaseră sicriul lui Annie în criptă. Lumina din stradă făcea să apară umbre pe bananieri și pe copacii *banyan* de-afară. În capul meu se auzeam

ceva care aducea cu mugetul oceanului dintr-o cochilie.

•

În dimineața următoare, lumina începutului de zi cădea cenușie pe străzi, apoi soarele a apărut roșu la orizont, iar frunzele de bananier care atingeau plasa ferestrei erau presărate cu bobite de apă. Am umplut un borcan de un litru cu apă de la robinet, l-am băut până la fund, apoi am vomat în toaletă. Mâinile îmi tremurau, picioarele îmi dărdăiau, iar în spatele ochilor îmi apăreau scântei colorate, ca niște răni. Am stat în chiloți în fața chiuvetei, mi-am aruncat cu apă pe față, m-am spălat pe dinți punând pastă pe deget, apoi am vomat din nou și am intrat într-o serie de spasme stomacale atât de severe, încât în cele din urmă am scuipat salivă roz de sânge pe fundul chiuvetei. Ochii îmi lăcrimau incontrolabil, fața mi-era rece și cuprinsă de spasme; peste o parte a capului simțeam că mă strângea o chingă, de parcă aș fi fost lovit cu o carte groasă, iar respirația îmi urca acră și tremurândă în gât, de fiecare dată când încercam să respir.

Mi-am șters fața de transpirație și apă cu un prosop și m-am îndreptat către lada frigorifică.

— Nu găsești nimic util acolo, dragă, a spus Robin din fața aragazului, unde fierbea ouă moi. Am vărsat berea în dimineața asta, la patru.

— Ai vreun stimulent?

— Ți-am zis că mămica e curată.

Era desculță și purta o pereche de pantaloni scurți negri și o cămașă din denim, descheiată peste sutien.

— Vreo pastilă pentru SPM^[60]. Haide, Robin. Nu sunt un drogat. Sunt doar mahmur.

— N-ar trebui să încerci să păcălești un alt bețiv. De altfel, ți-am luat și portofelul. Ai fost filat, domnu' locotenent.

Urma să fie o dimineață lungă. Și avea dreptate când vorbea despre încercarea de a păcăli un

profesionist. În mod normal, un alcoolic îi poate păcăli pe toți cei din jur, dar nu și pe un alt alcoolic. Și Robin știa fiecare truc pe care aș fi putut să-l folosesc ca să mai fac rost de băutură.

— Du-te și fă un duș, Dave. Micul dejun o să fie gata când ieși. Ți place baconul cu ouă fierte moi?

Am dat drumul la apă fierbinte până la limita suportabilă, mi-am îndreptat fața cu gura deschisă către capul de la duș, mi-am spălat fumul de țigară de la bar din păr și mi-am frecat pielea până când s-a înroșit. Apoi am dat drumul la apă rece la maximum, mi-am sprijinit brațele de pereții de tablă ai cabinei de duș și am rămas așa cât timp am numărat încet până la șaiszeci.

— Baconul e cam crocant, a spus ea după ce m-am îmbrăcat și ne-am așezat amândoi la masă.

Șunca arăta ca niște fâșii rupte dintr-o anvelopă. Fiersese ouăle tari și le zdrobise cu o lingură.

— Nu trebuie să le mănânci, a zis.

— Nu, totul este foarte gustos, Robin.

— Ai multe regrete în dimineața asta? Așa le numesc amicii tăi de la AA, nu?

— Nu, nu regret nimic, am răspuns, dar mi-am întors privirea în altă parte, fără să mă mai uit la ea.

— Eu făceam trotuarul când aveam șaptesprezece ani. Deci ai primit una pe gratis. Scutește-mă de sentimentul tău de vinovăție, Dave.

— Nu vorbi despre tine în felul ăsta.

— Nu-mi plac scenele de rahat din dimineața de după.

— Robin, ascultă-mă. Am venit la tine noaptea trecută pentru că m-am simțit mai singur ca niciodată.

A băut din cafea și și-a așezat ceașca în farfurie.

— Ești un tip dulce, dar am avut prea mult de-a face cu așa ceva. E în regulă.

— De ce nu-ți acorzi niciun merit? Nu știu pe nimeni în lumea asta care să mă primească așa cum ai făcut-o tu noaptea trecută.

A pus vasele în chiuvetă, apoi a venit în spatele meu și m-a sărutat pe păr.

— Treci pur și simplu peste mahmureală, Pătatule. Mami se luptă cu propriii demoni de multă vreme, a spus Robin.

Dar nu era o simplă mahmureală. Scăparea asta îmi stricase un an de cumpătare, iar în anul acela în care avusesem parte de sănătate și de soare și în care ridicasem greutate și făcusem jogging seara, pe distanțe de câțiva kilometri, organismul meu își pierduse complet toleranța pentru alcool. Trăiam ceva care aducea cu vărsarea unui sac de două kilograme de zahăr în rezervorul unei mașini și pornirea motorului la viteză maximă. În scurtă vreme, garniturile și supapele se fac scrum.

— Îmi dai înapoi portofelul? am întrebat.

— Este sub pernă, pe canapea.

L-am găsit și l-am pus în buzunarul de la spate. Apoi m-am încălțat cu mocasinii.

— Te duci la cârciumă? a spus ea.

— E o idee.

— Ești pe cont propriu, atunci. Nu o să te mai ajut să o dai în bară din nou.

— Asta pentru că ești cea mai tare, Robin.

— Păstrează pentru tine dulcegeările. Eu nu am nevoie de ele.

— Ai înțeles complet aiurea, puștoaico. Mă duc să-mi iau un costum de baie și mergem jos, la plajă. Apoi te duc să mâncăm.

— Pare o metodă bună ca să te strecoți într-un bar și să-i câști lui mami în strună în continuare.

— Fără baruri. Promit.

Ochii ei mi-au căutat privirea și i-am văzut fața înseninându-se.

— Pot să fac de mâncare aici. Nu trebuie să-ți cheltui banii, a zis.

I-am zâmbit.

— Mi-ar face mare plăcere să te scot în oraș la prânz.

A fost o dimineață de abținere în care am încercat să planific lucrurile doar pe intervale de câte cinci minute. M-am simțit ca o bucată crăpată de ceramică. În magazinul de haine, mâinile îmi tremurau încă și l-am văzut pe vânzător îndepărtându-se când mi-a simțit respirația. La un stand de mâncare în aer liber de pe plajă am băut un pahar de cafea cu gheață și am înghițit patru aspirine. M-am uitat cu ochii întredeschiși la soarele care-mi strălucea deasupra capului, printre crengile palmierilor. Aș fi fost în stare să înghit o lamă de ras doar ca să simt fiorul unui pahar de Jim Beam în corp.

Șerpilor ieșiseră din coșurile lor, dar speram că vor mânca repede ceva și apoi își vor vedea de drum. I-am dat unui copil cubanez un dolar ca să-mi împrumute masca lui cu tub de scufundări. Apoi m-am strecurat printre valurile calde ale lagunei și am înotat în apele adânci de deasupra recifului de corali. Apa era limpede, asemenea juleului verde, iar la zece metri mai jos puteam vedea corali cu ramuri de foc din recif, bancurile de pești clovn, crabii albaștri alunecând deasupra nisipului, un rechin sanitar, nemișcat ca un buștean în umbra recifului, plante diafane ce se unduiau odată cu mișcarea curentului și arici de mare negri ai căror țepi îți puteau intra în picior. Mi-am ținut respirația și m-am scufundat cât am putut de adânc, ajungând într-un strat de apă rece unde o baracadă cu bot osos și arcuit a privit drept prin masca mea, apoi mi-a trecut glonț pe lângă ureche, ca o săgeată de argint lansată dintr-un arc.

M-am simțit mai bine când am înotat înapoi, mergând pe nisip până în locul unde Robin era întinsă pe un prosop, într-un crâng de cocotieri. În plus, cheltuisem mare parte din zi cufundat în propria nefericire. Era timpul să merg la muncă din nou, deși știam că nu avea să-i placă.

— Polițiștii din New Orleans cred că Jerry este în Insule, am spus.

Și-a desfăcut poșeta, a luat o țigară și a aprins-o. Și-a tras piciorul în față și și-a îndepărtat nisipul de pe genunchi.

— Haide, Robin, am spus.

— Am închis ușa după toți idioții ăia.

— Nu, eu am să închid ușa după ei. Și cum obișnuiam să spunem în Districtul Unu: „O s-o sudez și o să le ard certificatele de naștere”.

— Ești tare glumeț, Dave.

— Unde e?

I-am zâmbit și i-am îndepărtat cu unghia niște fire de nisip de pe genunchi.

— Nu știu. Totuși, uită de Insule. Avea o mulțră în Bimini. ăsta era singurul motiv pentru care se ducea acolo. Apoi s-a drogat odată rău cu *ganja* și i-a scăpat tipei copilul în cap. Pe beton. El a spus că au o închisoare din stâncă de coral acolo, atât de întunecată că ar transforma un negrotei într-un om alb.

— Unde se duce maică-sa când nu e în New Orleans?

— Are niște rude în nordul Louisianei. Veneau la bar și cereau scuiători din polistiren.

— Unde anume în nordul Louisianei?

— De unde să știu eu?

— Vreau să-mi zici tot ce au spus Eddie Keats și haitianul când au fost în apartamentul tău.

Chipul i s-a întunecat și-a întors privirea spre apă, acolo unde niște liceeni își tot aruncau un disc de *frisbee* deasupra valurilor. Dincolo de gura lagunei, pelicanii se scufundau într-un petic de apă albastră, la fel de întunecată precum cerneala.

— Tu crezi că mintea mea e magnetofon? m-a întrebat. Crezi că înregistram ce spuneau ăia când îmi striveau degetul într-o ușă? Ai idee ce simte o femeie când își pun mâinile pe ea?

Tot nu se uita la mine, dar îi vedeam pelicula strălucitoare de pe ochi.

— Oricum, ce-ți pasă ție de ceea ce spun ei? mi-a zis. Niciodată n-are rost. Sunt niște cretini care

au ajuns până în clasa a noua și încearcă să se comporte ca niște șmecheri de la televizor. Așa cum spune întotdeauna Jerry: „Nu-s doar o sculă bleagă”. Vai, ce afirmație modestă! Pun pariu că a fost în apartamentul nupțial în fiecare noapte de la Angola.

Am așteptat să continue. A mai scos o țigară și a ținut capătul fumegând în jos, de parcă ar fi tras dintr-un joint.

— Negroteiu a vrut să-mi taie fața, a adăugat Robin. Keats și cum i-o mai fi zicând i-a spus: „Omul nu vrea să-i aruncăm bucățelele bune de halit. Tu îi lași doar o amintire pe mână sau pe picior și fac pariu că o să o poarte și la biserică. Până la urmă, Robin e fată de treabă.” Și cioara i-a răspuns: „Mereu spui numai rahaturi”. Cum-l-l cheamă a crezut că este amuzant. Așa că a început să râdă, și-a aprins o Picayune și-a zis: „Cel puțin nu trăiesc într-o mahala, ca să stau lângă o vrăjitoare moartă.” Ce zici de conversația asta inteligentă? Să-i ascuți pe tipii ăia vorbind între ei este ca și cum ai bea dintr-o scuițătoare.

— Repetă ce-ai zis despre vrăjitoare.

— Tipul trăiește într-o mahala, pe lângă o vrăjitoare. Ori e o vrăjitoare moartă, sau ceva pe-acolo. N-ai ce să înțelegi din asta. Tipii ăștia își cumpără mintea de la fier vechi. De ce ar lucra cineva pentru Bubba Rocque? Toți ajung să facă pârnaie pentru el. Am auzit că atunci când ies din Angola, el nu-i mai angajează nici ca spălători de toalete. E un tip de mare clasă.

I-am luat mâna și i-am strâns-o. Părea mică și cafenie într-a mea. S-a uitat la mine din umbra caldă, iar buzele ei s-au desfăcut ușor, astfel că am putut să-i văd dinții albi.

— Trebuie să mă întorc în după-amiaza asta.

— Mare veste!

— Fără drăgălășenii, puștoaico. Vrei să mergi cu mine în New Iberia?

— Dacă te mustră conștiința, du-te la biserică.

— Am o afacere cu momeli și aș avea nevoie de ajutor. Am și o fetiță care stă cu mine.

— Nu-i stilul meu să trăiesc jos, pe canal, Pătatule. Întoarce-te aici când ești serios.

— Mereu crezi că te păcălesc.

— Nu, ești doar un tip care își impune reguli imposibile. De-aia ești așa dat peste cap. Vrei să-i faci fetei cinste c-o masă?

Uneori ești nevoit să lași pe cineva de capul lui. Așa se întâmpla acum.

În largul oceanului, un pelican s-a ridicat de pe un val verde și a zburat pe deasupra, ținând în cioc un pește din care picura sânge.

7.

În dimineața următoare, când m-am trezit înapoi în New Iberia, am auzit gaițe albastre și mierle în nucii mei pecan. Mi-am pus pantalonii scurți și tenișii, apoi am alergat până la pod în lumina albăstruie a începutului de zi. Am băut cafea cu muncitorul de la podul mobil, apoi am parcurs în forță drumul înapoi spre casă. Am făcut un duș și m-am îmbrăcat, am mâncat la micul dejun căpșuni și cereale Grape-Nuts pe masa de picnic aflată în curtea din spate și am privit briza unduind frunzele delicate ale arborelui de mătase. Trecuseră peste treizeci de ore de când nu mai băusem. Tot mai eram slăbit și încă mai aveam impresia că terminațiile nervoase îmi erau atinse de chibrituri aprinse, dar simțeam cum strânsoarea colților de tigru slăbește.

Am condus până în Lafayette și am vorbit cu doi preoți care lucraseră cu pilotul avionului prăbușit în Trecătoarea de Sud-Vest. Ceea ce mi-au spus ei era previzibil: părintele Melancon, preotul înecat, fusese un om special. El se ocupase de lucrătorii de la ferme care emigraseră în Texas și Florida, fusese bătut cu mânerile de la topoare de huliganii companiilor de la periferia orașului Florida și stătuse la zdup trei luni în Brownsville pentru că tăiasse anvelopele de la duba șerifului, încărcată cu greviști arestați. Apoi a trecut la lucruri serioase: a intrat cu forța într-o fabrică General Electric și a distrus conul unei rachete nucleare. Următoarea oprire: penitenciarul federal din Danbury, pentru trei ani.

Am fost întotdeauna fascinat de încercarea guvernului de a controla protestele cu substrat politic ale clericilor din țara asta. De obicei, procuratura încerca să îi prezinte ca pe niște idealști naivi, niște tonți care au rătăcit calea spre amvoanele și mănăstirile lor și, când nu mergea

așa, erau puși laolaltă cu perversii, ciudații și cazurile extreme, fiindcă acum doar ăștia mai stau mult la pârnaie. Însă odată intrați la zdup găseau o cale să-și răspândească mesajul printre toți condamnații.

Dar preoților din Lafayette nu le-au spus nimic numele lui Johnny Dartez și al lui Victor Romero. Mi-au zis doar că părintele Melancon fusese un om de încredere care avea prieteni neobișnuiți și că uneori prietenii săi neobișnuiți veneau cu el când transporta cu feribotul săteni refugiați din El Salvador și Guatemala.

— Romero este un tip scund, brunet, cu bucle care îi atârnă pe față. Poartă o beretă, am spus.

Unul dintre preoți și-a bătut obrazul cu degetul.

— Vă amintiți de el?

— Nu purta barbă, dar restul este așa cum spui tu. A fost acolo acum o lună cu părintele Melancon. A spus că este din New Orleans, dar că are rude în Guatemala.

— Știți unde se află acum?

— Nu, îmi pare rău.

— Dacă mai vine pe aici, sunați-l pe Minos Dautrieve de la DEA sau pe mine, la numărul ăsta.

Am scris numele lui Minos și numărul meu de acasă pe o bucată de hârtie și i-am dat-o.

— Omul ăsta are necazuri? a întrebat preotul.

— Nu sunt sigur, părinte. Cândva era traficant de droguri și dealer stradal. Acum ar putea fi informator la Naturalizare și Imigrare. Nu știu dacă urcă sau coboară pe scara statusului său moral.

M-am întors în New Iberia, trecând prin Breaux Bridge ca să mă pot opri la Mulate's pentru prânz. Am mâncat crabi cu carapace moale prăjiți în ulei, salată de creveți și un mic bol de *étouffée* cu franzelă și ceai cu gheață. Mulate's era un local de familie acum. Doar barul lung de mahon și ringul de dans lustruit îmi aduceau aminte de clubul de noapte și jocurile de noroc care erau aici când

eram în facultate. Ultimii douăzeci și cinci de ani schimbaseră foarte mult sudul Louisianei, în mare parte în bine. Legile segregării dispăruseră; puștii nu se mai duceau sâmbătă seara să bată cioroi; Ku Klux Klan nu mai ardea cruci prin tot districtul Plaquemines; demagogi precum judecătorul Leader Perez deveniseră istorie. Dar mai dispăruse ceva: ambianța păgână blândă, prezentă chiar în mijlocul unei culturi catolice franceze. A, încă mai erau multe scursuri în jur – și multe droguri, acolo unde nu fuseseră deloc înainte –, dar cursele de cai și jocurile de noroc automate, cu luminile lor pâlpâitoare și rândurile de cireșe, prune și clopoței aurii, fuseseră scoase din restaurante și fuseseră înlocuite cu jocuri video; sălile de biliard și barurile pentru muncitori cu jocuri *bourée* erau mai puține; crâșmele ilegale pentru mulatri, unde negrii și *cajunii* cu pielea întunecată își lăsau identitatea rasială la ușă, erau acum frecventate de turiști albi care aduceau casetofoane ca să înregistreze muzica *zydeco*. Vechile localuri care închiriau camere cu ora – Margaret's din Opelousas, Column Hotel din Lafayette, căsuțele de pe Railroad Avenue, din New Iberia – fuseseră închise.

Mi-ar plăcea să dau vina pe băieții de la Rotary și de la Kiwanis. Dar nu e corect. Deveniserăm o nație de oameni din clasa de mijloc, atâta tot.

Însă un anacronism local rămăsese în continuare agățat de trecut și înflorise în prezent, iar acesta era Bubba Rocque. Puștiul care ar fi mâncat un bec pentru un dolar, care ți-ar fi aranjat o întâlnire cu o spălătoreasă mulatră pentru doi dolari și care ar fi aruncat pe gratis o pisică în fața unei mașini se modernizase. Bănuiesc că a trebuit să cedeze o parte din acțiunile lui mafiei din New Orleans, că îl conduseseră uneori din umbră și că în cele din urmă aveau probabil să-i înghită pe de-a-ntregul operațiunea, dar între timp el se ocupa cu traficul de droguri și avea o activitate înfloritoare când

venea vorba de proxenetism, ca un roi de muște la miere.

Dar el să-i fi trimis pe cei doi criminali cu puști de vânătoare la mine acasă? Aveam sentimentul că în plasă urmau să cadă mai multe persoane înainte să pot afla. Bubba nu lăsa urme.

•

În după-amiaza aceea, numirea mea ca detectiv în cadrul departamentului șerifului a fost aprobată. Am primit o legitimație cu poză și o insignă aurită, puse în interiorul unui portofel din piele moale, un pachet cu informații tipărite despre politicile departamentului și beneficiile angajatului, pe care l-am aruncat mai târziu fără să-l citesc, și un revolver Smith & Wesson de calibru .38 cu brunare uzată și două creștături pe mâner. Trebuia să mă prezint la post în biroul șerifului, în dimineata următoare, la ora opt.

Am luat-o pe Alafair de la vărul meu care stătea în New Iberia, am cumpărat cornete de înghețată pentru amândoi și m-am jucat cu ea la leagănele din parc. Era o fetiță frumoasă când norul amintirilor violente și al întrebărilor rămase fără răspuns dispărea din ochii ei. Când îi făceam vânt cu leagănul, împingând-o până sus, acolo unde începeau crengile stejarului, chipul i se încălzea și i se lumina de emoție, iar pielea îi era atât de bronzată încât părea să dispară în umbra copacului; apoi, în lumina soarelui, zbura pe lângă mine într-un vuiet de țipete ascuțite, iar picioarele ei goale și prăfuite doar gâdilau pământul.

Ne-am întors acasă și am făcut sandvișuri tradiționale cu somn pentru cină, apoi am luat-o pe drum în jos cu mașina și am angajat pe post de bonă o femeie mulatră în vârstă pe care o știam de când eram copil. În noaptea aceea mi-am făcut valiza. M-am trezit devreme în dimineata următoare, din cauza ploii care cădea pe nucii pecan și bătea darabana pe balcon. Alafair și bona încă mai dormeau. Am montat un cârlig cu

agățătoare pe tocul și pe ușa camerei lui Annie și pe ale dormitorului meu, am închis ferestrele, am tras draperiile și am blocat ușa. De ce? Nu pot răspunde. Poate că e o profanare să speli sângele celor pe care îi iubești. Poate pentru că a pune o piatră funerară pe un mormânt este un act atavic și egoist. (Așa cum făceau odinioară oamenii primitivi, ne coborâm morții și amintirile despre ei la loc sigur, în pământ.) Poate din cauză că singurul monument potrivit pentru cei care au parte de o moarte violentă este amintirea dureroasă pe care o lasă în urmă.

Am încărcat revolverul de calibru .38 cu cinci gloanțe, am tras cocoșul în locașul gol și am pus arma în valiză. Am băut o ceașcă de cafea cu lapte cald la masa din bucătărie, mi-am desfăcut în bucăți arma automată de .45, am uns-o, am alezat țeava cu o perie, am reasamblat-o și am băgat un set complet de cartușe înapoi în încărcător. Apoi am deschis o cutie de gloanțe expandabile și le-am băgat pe rând cu degetul mare într-un al doilea încărcător. Le simțeam grele și rotunde în mână și le auzeam clar pocnetul sub influența tensiunii arcului de încărcare. Când erau evacuate, puteau să facă găuri de mărimea unei mingi de crochet într-o ușă de stejar, să distrugă interiorul unui automobil, să producă o rană asemenea unei găuri de cheie pe care niciun doctor nu ar mai fi putut să o vindece.

O reflecție sumbră? Da, așa cred. Armeleucid. Țsta e rolul lor. Nu mă dezlănțuisem niciodată de-a binelea. Ceilalți avuseseră întotdeauna grijă să reacționeze rapid. Eram sigur că și cu următoarea ocazie vor proceda la fel.

L-am sunat pe șerif la biroul lui. Nu se afla acolo. Am lăsat un mesaj că sunt în drum spre New Orleans și că o să-l văd peste o zi sau două. Am intrat și m-am uitat la Alafair care dormea cu degetul în gură, în fața ventilatorului de la fereastră, apoi mi-am luat valiza, mi-am aruncat haina de ploaie peste cap și am luat-o la fugă spre

camionetă, printre bălțile cu noroi și copacii din care picura apa.

Ieșise soarele, dar încă ploua când am ajuns în New Orleans, la ora unsprezece. Mi-am parcat camioneta pe Basin și am mers în vechiul Cimitir St. Louis Numărul Unu, cu ploaia caldă lovindu-mi borul pălăriei. Erau șiruri întregi de cripte din cărămidă vopsită în alb. Mormintele de la nivelul de jos se lăsaseră prea mult în pământ, astfel încât nu puteai citi cuvintele în franceză de pe lespezile de marmură uzate și crăpate care acopereau sicriile. Peste tot erau împrăștiate borcane de sticlă și cutii ruginite de conserve, pline cu flori ofilite. Mulți dintre cei aflați acolo muriseră în timpul unei epidemii de febră galbenă din secolul al nouăsprezecelea, când cadavrele erau adunate în căruțe și puse grămadă, ca lemnele de foc, fiind apoi stropite cu var și înmormântate de către deținuți în lanțuri, cărora le era permis să se îmbete înainte de a-și începe munca. Unele dintre cripte fuseseră sparte de jefuitori. Bucăți de os, haine mucegăite și lemn putrezit ieșeau la iveală din pământ. În nopțile ploioase sau reci, bețivii se târau înăuntru și dormeau ghemuiți, strângând la piept sticle de vin contrafăcut.

Cei mai cunoscuți și avuți locuitori ai New Orleansului erau aici: guvernatori spanioli și francezi, aristocrați uciși în dueluri sau în lupta împotriva britanicilor de la Chalmette, negustori de sclavi și căpitani de corăbii care conduseseră blocada yankee a orașului. Am găsit chiar și mormântul lui Dominique You, un om cu avere care luptase ca soldat în războaiele napoleoniene și devenise ofițer de rang înalt în artileria lui Jean Laffitte. Dar eu eram interesat de un singur mormânt în acea zi, și nici atunci când l-am găsit nu am fost sigur ca Marie Laveau era înăuntru (unii spuneau că fusese îngropată într-o criptă veche, la câteva alei mai încolo, în Cimitirul St. Louis Numărul Doi).

Pe la jumătatea secolului al nouăsprezecelea, femeia era cunoscută drept „regina voodoo din New Orleans”. Era numită vrăjitoare, practicantă a magiei negre din Insule, mulatră oportunistă. Însă în ciuda acestor lucruri, avusese mulți adepți și bănuiam că exista cel puțin un om din acel cartier care să adune pământ de pe mormântul ei și să-l pună într-un săculeț de flanel roșu, profetind viitorul prin scuturarea unor oase de porc deasupra criptei ei sau urcându-se pe ruina de alături, într-o noapte cu lună.

Nu aveam un plan real și probabil că ar fi fost o chestiune de noroc dacă l-aș fi prins pe Toot în acel cartier dărăpănat din apropierea cimitirului. De fapt, eram în afara jurisdicției mele și nici măcar nu aveam autoritatea de a mă afla acolo. Dar în cazul în care aș fi urmat procedura oficială, aș fi fost încă în New Iberia, iar niște polițiști din patrula de stradă din New Orleans ar fi pus câteva întrebări prin cartier dacă ar fi avut timp și, când asta nu ar fi mers, un ofițer din schimbul de noapte, cu un teanc de mandate nerezolvate legate cu benzi de cauciuc, puse pe scaunul din mașina lui, ar fi adăugat numele lui Toot pe lista suspectilor căutați de poliție în zona aceea, iar rezultatul ar fi fost egal cu zero.

Majoritatea infractorilor sunt proști. Se furișează în case de cinci sute de mii de dolari din Garden District, încarcă vreo câteva zeci de sticle de gin, whisky, vermut și cocktailuri *collins* într-o față de masă irlandeză de două mii de dolari și mai târziu beau alcoolul și aruncă fața de masă.

Dar cred că cel mai mult mă temeam ca localnicii să nu-l sperie pe Toot, iar el să părăsească zona, sau poate chiar să-l prindă și apoi să-i dea drumul înainte să-l putem aduce înapoi în New Iberia. Se mai întâmplă. Într-un oraș, nu doar infractorii sunt proști.

Când eram detectiv la Omucideri, pe strada Basin, am prins un criminal în serie din Georgia

care făcuse o mulțime de crime prin tot Sudul. Lucra într-un bâlci, avea treizeci și cinci de ani, era blond, cu aspect neîngrijit, cu o statură care inspira teamă și purta cercei de aur în formă de cruci. Făcuse trei clase primare și semnătura lui era ca a unui copil. Și-a înfundat toaleta cu o pătură și a inundat secția de maximă securitate a închisorii pentru că nu s-a putut uita la televizor alături de ceilalți, în zona principală comună. Dar în ciuda acestor lucruri, a fost în stare să convingă doi detectivi de la Omucideri că putea să le arate unde era îngropată o tânără, lângă debarcaderul din districtul Plaquemines. În loc să-i lege lanțuri în talie și de picioare, i-au pus cătușe la mâini și l-au dus cu mașina până la o mlaștină. Dar tipul ascunsese o agrafă de hârtie în gură. A răsucit încuietoarea cătușelor, a smuls Magnumul de calibru .357 din tocul de umăr al șoferului și le-a împrăștiat creierii celor doi detectivi pe tot parbrizul. Nu a mai fost prins din nou. La Pocatello, în Idaho, a căzut pe el cabina unei roți de bâlci.

Toată ziua am bătut străzile cartierului, pe jos sau cu mașina, de la Canal până la bulevardul Esplanade. Am vorbit cu negri, *chicanos* și albi la costum de pe la standurile de lustruit pantofi, din barurile deschise de la șapte dimineța și din băcăniile de la colț de stradă care miroseau a mațe de porc și a crap afumat. Ieri fusesem un om de afaceri dintr-un oraș mic. Astăzi eram polițist și avusesem parte de primirea de care se bucură în general polițiștii ajunși într-un cartier sărac. M-au luat fie drept recuperator de creanțe, fie drept garant, vânzător de asigurări de viață sau intermediar plătit de vreun proprietar, fie drept domnul Charlie^[61], cu insigna lui (este ciudat cum noi, albi, ne mirăm de atitudinea minorităților față de noi și trimitem cei mai nepotriviți emisari printre ei).

Odată am avut impresia că sunt pe-aproape. Un fost boxer care ținea un bar și avea o etichetă auto cu drapelul Confederației prinsă în mijlocul ușii de la intrare și-a scos capătul umed al trabucului din gură, s-a uitat la mine cu o față diformă din cauza cicatricilor și a spus:

— Haitian? Vorbești de un negrotei prostovan din Insule, așa-i?

— Așa-i.

— Sunt o grămadă de canibali de-ăștia în North Villere. Mănâncă toți câinii din cartier. Au prins până și peștișorii aurii din iazul parcului. Nu rămâne la cină. Ai putea ajunge în oală.

Curtea casei galbene cu un etaj și cu structură de lemn către care m-a îndrumat era năpădită de buruieni umede, crescute peste măsură, și plină de piese de la mașini de spălat și automobile. Am intrat pe alee și am încercat să mă uit prin ferestrele din spate, dar draperiile erau trase ca să nu treacă soarele sfârșitului de după-amiază. Auzeam plânsul unui copil. Saci de gunoi mirosind a pește putred erau așezați grămadă pe treptele din spate, iar scutecele care atârnavă pe frânghia de rufe erau gri și zdrențuite, fiind spălate cu mâna. Am dat ocol fațadei și am bătut la ușă.

Un negru mic de statură și speriat, cu o față ca un măr copt, s-a apropiat până la un metru de perdea și s-a uitat la mine din întuneric.

— Unde este Toot? am spus.

El a clătinat din cap ca și cum nu ar fi înțeles.

— Toot, am repetat.

Omul își ținea palmele deschise și le mișca înainte și înapoi. Prin beznă i se vedeau ochii roșii. Pe podea, doi copii colorau o carte. O femeie cu șolduri late și cu un copil așezat pe umăr mă urmărea din ușa bucătăriei.

— *Vous connaissez un homme qui s'appelle Toot?*^[62] am întrebat.

Bărbatul mi-a răspuns într-un amestec neinteligibil de franceză, engleză și probabil vreun

dialect african. Era și el îngrozit.

— Nu sunt de la Imigrări, am zis. *Comprenez? Pas Immigration.*^[63]

Dar indiferent ce spuneam, nu reușeam să-l conving. N-am putut să-l fac să-și depășească frica sau să-mi înțeleagă cuvintele. Apoi am complicat lucrurile când am întrebat din nou de Toot și am folosit termenul de *tonton macoute*. Ochii i s-au deschis larg și a înghițit de parcă ar fi avut o pietricică în gât.

Dar nu mai exista nicio speranță. Bravo, Robicheaux, mi-am zis. Acum bieții oameni aveau să rămână speriați zile întregi, cutremurându-se de fiecare dată când o mașină încetinea în fața casei. Nu-și vor da seama niciodată cine am fost și vor presupune pur și simplu că am reprezentat doar preludiul valului de lucruri oribile care aveau să vină. Apoi mi-a trecut altceva prin minte. Ofițerii de poliție și oficialii de la Imigrări nu le dădeau bani imigranților ilegali.

Am scos o bancnotă de cinci dolari din portofel, am îndoit-o pe lung și am strecurat-o pe lângă marginea ușii de plasă zăvorâte.

— E pentru copilul tău, am spus. *Pour vot' enfant.*

Bărbatul s-a holbat la mine stupefiat. Când am privit din nou la ușa de plasă, stând în camionetă, am văzut că amândoi se uitau la mine.

Am cumpărat o bucată de brânză, o jumătate de kilogram de șuncă feliată, o ceapă, o franzelă și un litru de lapte de la un supermarket Negro, am parcat lângă cimitir și mi-am luat masa de seară în timp ce ploaia începea să cadă prin amurgul violet. Pe Basin, deasupra unui bar, am văzut o reclamă de neon la berea Jax.

Când nu dibuiești un individ ca Toot în vizuina lui, îl cauți în locurile în care își satisface dorințele. Celor mai mulți bărbați violenți le plac femeile. Perverșii le iau cu japca; ucigașii plătiți le folosesc atât ca răsplată pentru realizările lor, cât și

ca mărturie a puterii pe care o au. Cunoșteam aproape toate barurile de negri și mulatri și toate localurile care închiriau camere cu ora din New Orleans. Avea să fie o noapte lungă.

•

Dimineața, când a răsărit soarele, eram extenuat. Ploaia se oprise pe la trei noaptea, iar bălțile din stradă se uscau în lumina fierbinte a soarelui și puteai să simți umiditatea și căldura ridicându-se din beton precum aburul.

M-am spălat pe dinți și m-am bărbierit în baia unei benzinării. Aveam ochii roșii pe margine, iar fața-mi era brăzdată de oboseală. Fusesem printr-o duzină de baruri cu negrotei depravați în noaptea aceea, mi se făcuseră avansuri, fusesem amenințat și chiar ignorat, dar nimeni nu cunoștea un haitian pe nume Toot.

Am băut cafea și am mâncat clătite la Café du Monde, apoi mi-am încercat încă o dată norocul în cartierul din apropierea cimitirului. Acum, chipul meu devenise atât de cunoscut în Iberville și în St. Louis, încât proprietarii farmaciilor și magazinelor alimentare și barmanii se uitau în direcția opusă când mă vedeau venind. Soarele era alb pe cer; colocazia, filodendronul și bananierii care creșteau de-a lungul aleilor dosnice erau plini de stropi de apă; aerul avea un iz fecund și umed, de seră. La prânz eram pe punctul de a mă da bătut.

Apoi am văzut două mașini de poliție cu luminile aprinse, parcate în fața unei clădiri de stuc, la o stradă mai sus de North Villere, unde era casa galbenă a omului speriat. O ambulanță era parcată pe alea care ducea la scara de la apartamentul de deasupra garajului. Mi-am lăsat camioneta lângă curbă și m-am dus cu legitimația deschisă în mână spre cei doi polițiști de pe alee. Unul scria pe un *clipboard* și încerca să ignore transpirația care i se scurgea prin panglica de la pălărie.

— Ce aveți aici? am spus.

— Un tip mort în cadă, a răspuns.
— Din ce cauză?
— Să fiu al dracu' dacă știu. E acolo de două-trei zile. Și fără aer condiționat.
— Care e rasa lui?
— Nu știu. Nu am intrat acolo. Verifică dacă vrei. Ia-ți batista cu tine.

Pe la jumătatea scărilor, m-a lovit mirosul. Era fetid, acru și dulce în același timp, cu iz puternic de sare și de putreziciune, dezgustător și greu ca respirația unui șobolan, pătrunzător și învăluitor ca duhoarea de excremente. M-am înecat și a trebuit să-mi îndes pumnul peste gură.

Doi paramedici cu mănuși de cauciuc așteptau răbdători lângă o targă, în livingul mic, în timp ce detectivul făcea fotografii cu bliț în baie. Aveau fețele crispate și tușeau mereu. Un detectiv supraponderal în haine civile, cu fața roșie și umflată, stătea în ușă, astfel că nu vedeam bine cada. Cămașa lui albă era atât de udă de sudoare încât puteai să-i vezi pielea prin țesătură. S-a întors și s-a uitat la mine nedumerit. Am crezut că s-ar putea să-l știu de când lucram în Districtul Unu, dar nu-l cunoșteam. Mi-am întors insigna în palmă.

— Sunt Dave Robicheaux, de la biroul șerifului din Iberia, am spus. Cine e individul?

— Nu știm încă. Proprietarul e în vacanță, iar în apartament nu e niciun obiect pe care să apară vreun nume. Un încasator a urcat pe scări în dimineața asta și și-a vărsat mațele peste balustradă. A umplut toată tufa de trandafiri. Iar asta dă o tușă finală mirosului. Tu ce cauți?

— Avem un mandat pentru un haitian.

— Ești invitatul meu, a zis și s-a dat la o parte.

Am intrat în baie cu batista lipită de nas și de gură. Cada era una veche din fier, brăzdată de rugină și așezată pe picioare metalice scurte, în forma unor gheare de animal. Picioarele și

gambele negre și goale ale unui om ieșeau afară la capătul celălalt al căzii.

— Ori era un tâmpit căruia îi plăcea să țină radioul pe chiuvetă, ori l-a aruncat cineva lângă el, a spus detectivul. În orice caz, l-a prăjit.

Apa se evaporase din cadă, iar în jurul scurgerii se uscaseră dăre murdare de nisip. M-am uitat la mâinile puternice care acum erau înțepenite ca niște gheare, la mușchii de pe pieptul mare, flasci din cauza descompunerii, la ochii întredeschiși care păreau concentrați pe un ultim gând intim, la gura roz, căscată larg și încă înțepenită într-un strigăt.

— Trebuie să fi fost vreun nenorocit. A reușit chiar să zgârie vopseaua de pe margini, a spus detectivul. Acolo, uită-te la chestia albă de sub unghiile lui. Îl cunoști?

— Numele lui e Toot. A lucrat cu Eddie Keats. Poate că a lucrat și pentru Bubba Rocque.

— A, da? a zis el. Păi atunci e unul dintre cei mai drăguți tipi cărora li se putea întâmpla așa ceva. Cum e s-o încasezi în felul ăsta... Odată, în Algiers, am avut un caz asemănător. O femeie îl asculta pe tămăduitorul ei spiritual în timp ce spăla vase. Iar tămăduitorul le-a spus tuturor să-și pună mâinile pe radio ca să fie vindecați, și așa a zburat din dresuri. Ce știi despre tipul ăsta?

— Ultraj, vătămare corporală, suspiciune de crimă.

Detectivul a trecut pe lângă noi cu aparatul foto. Omul a făcut semn cu degetul spre cei doi paramedici.

— În regulă, băgați-l în sac și luați-l de aici, a spus.

Bărbatul s-a întors din nou spre mine.

— Vor trebui să ardă duhoarea din locul ăsta cu un aruncător de flăcări. Ai obținut tot ce voiai?

— Te superi dacă mă mai uit pe-ací un minut?

— Dă-i bătaie. Eu o să te aștept afară.

M-am sprijinit de colțul dulapului. În spatele cămășilor cu desen tropical, al pantalonilor albi și al vestelor de mătase înflorate am găsit o pușcă de vânătoare de calibrul .12. Am tras piedica. Fusesse curățată și unsă, iar pulberea din orificiul de încărcare fusesse ștearsă cu o cârpă. Apoi am desfăcut mecanismul până am ajuns chiar la sistemul acționat de pompă și am văzut că limitatorul de capacitate era scos pentru ca magazia să poată cuprinde cinci cartușe în loc de trei. Pe podea se afla o cutie pe jumătate goală de muniție pentru pușcă, având cartușe cu alicie 00, de la același producător ca acelea care acoperiseră podeaua dormitorului meu și al lui Annie. Am răsucit un glonț în palmă și apoi l-am pus înapoi în cutie.

Coborând scara care ducea în curte, detectivul și-a aprins o țigară. Norii de ploaie de după-amiază acoperiseră soarele, iar omul își ștergea transpirația de pe sprâncene cu dosul palmei și își deschidea larg ochii în briza care începuse dintr-odată să bată dinspre sud.

— Mi-ar face plăcere să vii în district și să întocmești un raport despre omul tău, a spus.

— În regulă.

— Pe cine se presupune că a ucis tipul ăsta?

— Pe soția mea.

S-a oprit în mijlocul curții. Un palmier uscat foșnea deasupra capului său. S-a uitat la mine cu gura deschisă. Vântul i-a suflat scrumul de țigară pe cravată.

•

M-am hotărât să mă mai opresc undeva înainte de a mă îndrepta către New Iberia. Din cauză că îmi făceam griji pentru Alafair, îi evitasem cât mai mult pe cei de la Serviciul de Imigrări și Naturalizare. Dar așa cum mi-a spus un om de serviciu negru când eram la liceu, la baseball nu-l lași niciodată pe *batter* să vadă că ți-e frică de el. Când își depărtează picioarele în careul lui și îți

aruncă o ocheadă răutăcioasă pe sub șapcă, de parcă îți măsoară gâtul din priviri, tu scuipi pe minge și îi ștergi literele de pe ea. În felul ăsta are să-și schimbe atitudinea în privința relației voastre.

Dar domnul Monroe avea să mă surprindă. Mi-am parcat camioneta la umbra largă a unui stejar, mai departe de Loyola, și am mers înapoi în lumina soarelui fierbinte, la biroul SIN. Masa lui de lucru se afla la parter, printre multe altele, iar când și-a ridicat privirea dintr-un dosar pe care-l ținea în mână și s-a uitat la mine, pielea din jurul urechilor i s-a întins peste craniu. Părul lui negru, pieptănat peste creștetul capului, avea o ușoară strălucire în lumina fluorescentă. I-am văzut gâtul cum i se mișca pe sub papion, înghițind în sec.

— Sunt aici în misiune oficială, am spus scoțând ușor insigna din buzunarul lateral al pantalonilor. Acum sunt detectiv pentru biroul șerifului din Iberia. Te superi dacă iau loc?

N-a răspuns. Și-a scos o țigară din pachetul de pe birou și a aprins-o. Avea privirea ațintită drept înainte. M-am așezat pe scaunul cu spătar drept de lângă biroul lui și i-am privit profilul. Lângă registrul de pe birou, într-o ramă de argint se zărea o poză cu el, soția lui și trei copii. O vază transparentă cu doi trandafiri era așezată lângă fotografie.

— Ce vrei? a întrebat.

— Anchetez o crimă.

Își ținea țigara la gură între două degete și o fuma fără a și-o depărta cu adevărat de buze. Avea o privire dureros de fixă.

— Cred că voi aveți la mână un individ care mă interesează pe mine, am zis.

În sfârșit, Monroe s-a uitat la mine. Fața lui era la fel de netedă ca hârtia.

— Domnule Robicheaux, îmi pare rău, a spus.

— Îți pare rău pentru ce?

— Pentru... soția ta. Chiar îmi pare rău.

— De unde știi de soția mea?

— Din secțiunea cu știri locale a ziarului *Picayune*.

— Unde este Victor Romero?

— Nu-l cunosc pe acest om.

— Ascultă, este vorba de anchetarea unei crime. Sunt ofițer de poliție. Nu mă prosti.

Detectivul și-a coborât țigara spre registrul de pe birou și a dat fumul afară. Acum era clar că oamenii de la celelalte birouri trăgeau cu urechea.

— Trebuie să înțelegi ceva. La serviciu, fac muncă de teren cu imigranți ilegali. Eu verific cărțile verzi. Mă asigur că oamenii au permise de muncă. Fac asta de șapte ani.

— Nu-mi pasă ce faci. Spune-mi despre Victor Romero.

— Nu pot să-ți spun nimic.

— Ai grijă ce vorbești, domnule Monroe. Ești pe cale să comiți infracțiunea de obstrucționare a justiției.

Degetele i-au ajuns la tâmplă. I-am văzut buza de jos tremurând.

— Trebuie să mă crezi, a zis. Îmi pare foarte rău pentru ceea ce ți s-a întâmplat. Nu știu cum să exprim asta în cuvinte.

Am ezitat înainte de a vorbi din nou.

— Când cineva e mort, regretul e ca și cum ți-ai lua-o la mână într-o pungă de hârtie, am răspuns. Cred că trebuie să înveți asta; poate mergi la tribunal și îl asculți pe unul dintre tipii aflați în drum spre Angola. Mă urmărești? Pentru că asta cred eu că ați făcut voi: i-ați plantat pe Johnny Dartez și Victor Romero în interiorul organizației refugiaților și, drept rezultat, patru oameni au murit în Trecătoarea de Sud-Vest. Cred că o bombă a doborât avionul. Cred, de asemenea, că Romero a avut ceva de-a face cu asta. Și mai cred că are legătură cu Bubba Rocque, iar Bubba poate că e responsabil și de uciderea soției mele. Dacă tu îl protejezi pe tipul ăsta, o să te bag la răcoare.

Acum îi puteam auzi respirația în lumină, capul îi lucea de grăsime și transpirație. A clipit.

— Nu-mi pasă cine aude și poți să interpretezi cum vrei, a replicat. M-am dedicat profesiei de funcționar public. Nu sunt eu cel care dă direcțiile politice și ia decizii. Încerc să-i împiedic pe imigranții ilegali să le ia slujbele americanilor. Asta-i tot ce fac aici.

— Te-au băgat în jocul lor. Le iei banii, le iei comenzile, dar o să și cazi odată cu ei.

— Nu sunt o persoană elocventă. Am încercat să-ți expun sentimentele mele, dar tu nu vrei să accepți. Nu te învinovățesc. Doar că îmi pare rău. Nu mai am altceva de adăugat, domnule Robicheaux.

— Unde este superiorul dumitale?

— E plecat la Washington.

M-am uitat la poza cu familia lui.

— Sicriul soției mele a trebuit să fie ținut închis la înmormântare, am spus. Gândește-te un minut la asta. De asemenea, spune-i superiorului tău că o să-l găsesc pe traficantul ăla de heroină. Când o voi face, am de gând să storc tot de la el. Bine-ar fi să nu-i iasă pe gură numele niciunuia dintre voi.

Când am ieșit pe ușă, singurul sunet care se mai auzea era pocnetul sistemului telex.

Când am ajuns acasă era seară, iar Alafair și bona luaseră deja masa. Eram obosit și prea agitat ca să dorm, așa că am încălzit niște *dirty rice*, raci decorticați și turtă de mălai, am înfășurat totul într-o folie și am băgat mâncarea în rucsacul meu de pânză, lângă setul cazon de tacâmuri și recipiente, și am luat-o în jos pe drum, în lumina apusului înflăcărat, către un loc de pe malul canalului unde tata, fratele meu mai mic și cu mine săpam după gloanțe Minié când eram eu copil.

Pe la 1830, acolo fusese construită casa proprietarului unei plantații cu trestie de zahăr, dar al doilea etaj fusese incendiat de soldații Generalului Bank în 1863, iar acoperișul și

tâmplăria din lemn de chiparos înnegrit se prăbușiseră în interiorul zidurilor de cărămidă. De-a lungul anilor, drumul de acces se umpluse cu puieți de pin și arbuști. Lespezile de piatră de la șeminee fuseseră luate de vandalii care căutau monede de aur, iar pietrele de mormânt de pe locul de veci al familiei fuseseră culcate la pământ. Mormintele însele mai erau vizibile doar datorită culorii verde-închis și a stratului de ciuperci crescut peste ele.

Flori de barba-împăratului și tufe de trandafiri sălbatici creșteau de-a lungul unui mic pârau care curgea printr-un fâgaș, la marginea unei poieni, trecând pe lângă o cisternă ruginită aflată lângă o latură a casei și cuptorul unui fierar, redus acum la o pată ruginie pe pământul umed. Briza dinspre brațul râului era încă suficient de puternică încât să împingă țânțarii înapoi în copaci. M-am așezat pe un ciot de chiparos uscat, în lumina ultimelor raze roșiatice, și am mâncat cina din gamelele pe care mi le adusesem. Apa era limpede, avea culoarea cuprului și curgea peste pietre, iar eu vedeam o plătică mică ascunzându-se sub mușchiul legănat de curent. Printre exact aceleași aluviuni, tatăl meu, fratele meu și cu mine scoseseam afară o găleată de gloanțe Minié, o canistră, niște proiectile de tun, bucăți de lanț și de potcoave, trase de tunul Uniunii din ariergarda confederată. Am folosit greble ca să curățăm tulpinile plantelor și straturile de frunze moarte de pe pereții fâgașului, iar gloanțele Minié ieșeau din argila nisipoasă ca niște dinți albi. Erau conice la un capăt, cu o adâncitură și trei inele canelate la celălalt capăt, și întotdeauna le simțeai grele, netede și rotunde în palmă.

În naivitatea noastră, nu ne gândeam la ele ca la niște obiecte capabile să desprindă mușchiul de pe os, să sfâșie tendoane și vene subțiri, să rupă maxilarul și limba. A trebuit să devin un fel de nou colonist și să călătoresc peste mări ca să aflu un

lucru atât de simplu. A trebuit să simt glonțul unei puști atinse de degetele negre și lungi ale unui om a cărui misiune era să iște nefericire și s-o surprindă pe film Polaroid.

Mi-am pus deoparte gamelele, am rupt petalele unui trandafir roz și le-am privit cum alunecă în jos, purtate de curentul rapid printre ferigi și scoase apoi la lumina soarelui. Aveam mai multe pe cap decât voiam. Este adevărat, nu băusem; durerea fizică a ultimei beții dispăruse, iar tigrul părea să fie în cușca sa; dar urma să înfrunt multe zile care aveau să vină, iar perspectiva pe termen lung asupra vieții mele din trecut avea chiar ea un mod de a mă îmbăta din nou. Mâine la prânz urma să merg la o ședință AA și să-mi mărturisesc recidiva în fața grupului, un lucru deloc ușor de făcut. Reușisem încă odată să mă distrug și să-mi distrug și acea Instanță Superioară, dar trădasem și încrederea prietenilor mei.

Mi-am scuturat setul de campanie lovindu-l de butucul de chiparos și l-am pus deoparte în rucsac. Am crezut că aud o portieră deschizându-se și închizându-se pe drum, dar nu i-am prea dat atenție. Umbrele erau acum întinse peste poiană, iar din copaci și arbuști se ridicau nori de țânțari. Mi-am trecut bretelele rucsacului peste umăr și am mers printre puieții de pini, spre ultima strălucire roșie a soarelui de deasupra drumului principal.

Printre trunchiurile copacilor am văzut conturul întunecat al unui om stând lângă o Toyota maro parcată pe drum. Stătea pe partea cealaltă a mașinii, uitându-se la mine cu fața umbrită, nemișcată, de parcă urina lângă roată. O clipă, nu l-am mai putut zări deloc din cauza unui stejar cu ramuri întinse peste tot, apoi copacii s-au rărit și l-am văzut dintr-odată legănând în dreptul umărului o pușcă acționată manual. Avea cureaua de piele deja înfășurată în jurul antebrațului stâng. Am văzut lentilele lunetei licărind la fel de întunecat ca lumina focului într-un pahar de whisky, i-am văzut

pieptul și coatele aplecate peste acoperișul înclinat al mașinii cu grația agilă a unui țințaș rapid de infanterie cu privire imobilă, care trimite glonțul undeva între stern și gât.

Am sărit într-o parte și m-am rostogolit printre arbuști tocmai când pușca a scos un vuiet și un glonț a spulberat frunzele de pe câteva crengi, făcând țandări o parte a trunchiului de pin, de parcă ar fi fost atins ușor cu o drujbă. L-am auzit cum trăgea splintul, am auzit chiar sunetul cartușului gol, dar de-acum fugeam în zigzag prin pădure. Crengile de pin îmi biciuiau fața, covorul de frunze moarte scotea un sunet asurzitor sub picioarele mele, aveam bretelele de pânză ale rucsacului strânse în mâna stângă, iar când a doua împușcătură a rupt un arbust tânăr, suierând și ricoșând din cărămizile ruinelor de pe plantație, m-am aruncat pe burtă, am smuls clapeta rucsacului, am lărgit cureaua de piele și am apucat în palmă patul pistolului automat de calibru .45.

Cred că știa că acum mă întorsesem împotriva lui. L-am auzit mișcând splintul, dar am mai auzit și țeava armei lovind capota sau parbrizul mașinii și pe el, încercând probabil să îndese prea repede un glonț în încărcător. Mă ridicasem și alergam din nou, de data asta oblic față de drum, ca să ies din pădure în spatele mașinii lui.

Copacii erau deși aici, iar bărbatul a tras mai degrabă la auzul zgomotului produs de mine decât la vederea siluetei mele. Glonțul a trecut printr-un măraciniș aflat la vreo cinci metri în spatele meu.

M-am târât printre arbuști și am ieșit la marginea luminată a pădurii, chiar în momentul în care el arunca pușca peste mașină. Era un bărbat scund și brunet, purtând blugi, încălțăminte sport și un tricou mov, iar părul negru îi atârna în bucle. Dar alergam atât de repede și fără să-mi trag răsuflarea, încât am alunecat și am căzut cu genunchii pe peretele șanțului de drenaj și aproape că mi-am umplut țeava pistolului de calibru .45 cu

noroi. El a accelerat la maximum, a apăsă repede pe ambreiaj și a făcut să țâșnească apa dintr-o baltă cu noroi. Am căzut în față, sprijinit pe coate, brațele mi s-au întins, am prins în palma stângă patul armei și am început să trag.

Zgomotul era asurzitor. Am tras prima rafală în bara lui de protecție, i-am făcut două găuri în portbagaj, am nimerit o dată în aer, apoi am spart geamul din spate al mașinii cu așa o forță, încât părea că a fost distrus de o bătă de baseball. M-am ridicat în genunchi și am continuat să trag, iar reculul îmi ridica brațul din ce în ce mai sus, cu fiecare foc. Mașina i-a derapat la curbă, s-a izbit de un trunchi de stejar înainte ca el să îndrepte roțile din față, iar eu am văzut cum ultima rafală îi făcea praf luminile din spate, într-un ghem de fire și cioburi de plastic roșu. Dar nu i-am lovit rezervorul sau cauciucurile și nici nu i-am atins motorul. L-am auzit forțând cutia de viteze până când aproape că a scrâșnit, în timp ce dispărea în spatele unei plantații inundate aflate pe marginea drumului.

8.

După ce l-am descris pe atacator și Toyota lui de la telefonul de pe doc, m-am întors pe drum cu o lanternă ca să găsesc cartușele care-i săriseră din pușcă. Două camioane încărcate cu pietriș trecuseră pe drum și călcaseră pe cartușul unui glonț de .30-06, făcându-l una cu pământul și îngropându-le pe celelalte până la jumătate în noroi. Dar le-am scos pe toate cu instrumentul ascuțit al briceagului meu elvețian și le-am pus într-o pungă de plastic. Erau umede, pline de noroi și erodate, pentru că fuseseră călcate de anvelopele camionului, dar poți întotdeauna să recuperezi o amprentă de pe un cartuș uzat, căzut de la o pușcă cu acționare manuală, pentru că de obicei cel care trage apasă fiecare încărcătură în jos cu degetul și lasă o urmă frumoasă pe întreaga suprafață de alamă.

În dimineața următoare am ascultat calm în timp ce șeriful îmi împărtășea părerea lui cu privire la plecarea mea la New Orleans timp de două zile, fără autorizație. Fața îi era roșie, avea cravata lărgită și vorbea cu mâinile împreunate pe birou pentru a-și ascunde furia. Nu puteam să-l învinovățesc pentru reacția lui, iar faptul că nu i-am răspuns l-a făcut să se simtă și mai frustrat. În cele din urmă a încetat, s-a așezat mai bine pe scaun și s-a uitat la mine de parcă ar fi renunțat la tot ce spusese mai devreme.

— Lasă la o parte tot rahatul legat de procedură. Ce mă deranjează este sentimentul că te-ai folosit de mine, mi-a spus.

— Am sunat înainte de a pleca. Nu erai la birou, am zis.

— Nu este suficient.

Nici de data asta nu i-am răspuns. Punga plină de cartușe se afla pe biroul lui.

— Spune adevărul. Ce ai fi făcut dacă l-ai fi găsit pe haitian în viață? a întrebat.

— L-aș fi arestat.

— Aș vrea să cred asta.

M-am uitat pe fereastră la magnolia verde învăluită în ceața dimineții.

— Îmi pare rău pentru ceea ce am făcut. Nu se va întâmpla din nou, am zis.

— Dacă se mai întâmplă, nu va trebui să-ți dai demisia. O să-ți iau insigna eu însumi.

M-am uitat o clipă la magnolie și la un colibri care se învârtea pe deasupra unei flori albe.

— Dacă obțin o amprentă de pe acele cartușe, vreau să o trimit în New Orleans, am spus.

— De ce?

— Detectivul a cules amprente de pe radioul care era în cadă, lângă haitian. Poate are legătură cu atacatorul nostru.

— Cine să aibă?

— Cine știe? Vreau ca New Orleansul să ne trimită o copie după dosarul lui Victor Romero și amprentele lui.

— Crezi că el a fost atacatorul?

— Poate.

— Care este motivul?

— La dracu' dacă știu.

— Dave, nu crezi că încerci să legi prea multe lucruri unele de altele? Vreau să spun că intenționezi să-i prinzi pe ucigașii soției tale. Dar ai doar un set de suspecti la care poți ajunge și pe care poți pune mâna, prin urmare poate că te-ai hotărât să găsești niște conexiuni care nu există. Așa cum ai spus, ai trimis mulți oameni la Angola.

— Un fost condamnat care te ucide vrea să-ți vezi fața și să te bucuri de câteva amintiri cu el. Tipul care a tras în mine noaptea trecută a făcut-o pentru bani. Eu nu-l cunosc.

— Păi poate apare mașina tipului. Nu știu cum a scos-o din circumscripția noastră cu toate găurile alea în ea.

— A furat-o, iar acum e în râu sau prin vreun garaj. N-o vom găsi. Cel puțin nu chiar acum.

— Ești un adevărat optimist, nu-i așa?

Mi-am petrecut ziua făcând investigațiile de rutină ale unui detectiv dintr-o circumscripție rurală și nu mi-a făcut nicio plăcere. Din cine știe ce motiv – probabil de teamă că voi fugi din nou –, șeriful mi-a dat un asistent în uniformă pe nume Cecil Aguillard, un metis enorm și încet la minte. Era un amestec de *cajun*, negru și indian Chitimacha; pielea îi era de culoarea cărămizii arse, avea ochi verzi-turcoaz mici și o față așa de plată că puteai să frângi stinghia unui butoi apăsând-o peste ea fără să-i schimbi expresia. Tipul a condus cu o sută zece kilometri pe oră, cu o singură mână, a scuipat tutun Red Man pe fereastră și a apăsat pedalele cu o asemenea greutate și forță încât a scos cauciucul de pe metal.

Am anchetat o înjunghiere dintr-un bar de negri, molestarea unei fetițe retardate de către unchiul ei, un caz de incendiere în care un om dăduse foc propriului restaurant pentru că prietenii lui beți nu mai plecau de la petrecere în dimineața următoare și, în final, spre sfârșitul după-amiezii, jaful armat de la un magazin alimentar de pe strada Abbeville. Proprietarul era un bărbat negru, un văr de-ai lui Cecil Aguillard. Hoțul îi furase nouăzeci și cinci de dolari, îl dusesese până la camera frigorifică, îl lovise peste ochi cu țeava pistolului și îl închisese înăuntru. Când l-am interogat, omul încă tremura de frig, iar ochiul îi era umflat, ca o pungă violacee. A putut să spună doar că hoțul era alb, că fugise cu o mașină mică, maro, cu o plăcuță de înmatriculare dintr-un alt stat. Când intrase avea o căciulă pe cap, apoi își trăsese brusc un ciorap de nailon peste față, transformându-și trăsăturile într-o masă informă de piele și păr.

— Mai e ceva. A luat o sticlă de rachiu de caise și o grămadă de Tootsie Roll, a spus negrul. I-am zis: „Ditamai omu’ înarmat, sugă bomboane de

ciocolată Tootsie Roll”. Așa că m-a pocnit în față. Am nevoie de banii ăia să-i plătesc fiică-mii colegiul, în Lafayette. Nu-i ieftin deloc. O să mi-i aduci înapoi?

Am scris pe *clipboard* fără să-i răspund.

— Ei, o să mi-i aduci înapoi?

— Uneori e greu de spus.

Desigur, știam prea bine cum stăteau lucrurile. De fapt, îmi închipuiam că în clipa aia omul nostru ajunsese deja în Lake Charles sau în Baton Rouge. Dar momentul favorabil și șansa le surâd tuturor, chiar și rataților.

Prin stație am auzit un ajutor de șerif dintr-o mașină de patrulă făcând o verificare pentru o Chevette de culoare închisă din 1981, înmatriculată în Florida. Oprise Chevette-ul pe strada Jeanerette pentru că șoferul aruncase cu o sticlă de băutură într-un semn de circulație. Am sunat la dispecerat și am cerut să-i spună ajutorului să-l rețină pe șofer până veneam noi acolo.

Cecil a parcurs drumul de șaisprezece kilometri în mai puțin de opt minute. Chevette-ul era tras pe dreapta în parcare plină de cochilii de stridii a unei săli de dans aflate într-o clădire dărăpănată din șindrilă, cu fațada retrasă de la drum. Era cinci după-amiaza, soarele se ridica portocaliu peste norii de ploaie îngrămădiți în vest, iar lângă intrarea barului erau parcate o cisternă, niște betoniere și niște camionete. Un bărbat foarte bronzat, în blugi albaștri și fără cămașă pe el, s-a aplecat cu un braț sprijinit de ușa deschisă a Chevette-ului, scuipând dezgustător printre picioare. Pe spate avea tatuat un păianjen albastru, agățat într-o pânză care se întindea peste ambii lui omoplați.

— Cu ce l-ai prins? l-am întrebat pe ajutorul care îl reținuse pentru noi.

— Cu nimic. A aruncat gunoi. Spune că muncește șapte zile din șapte, departe de coastă.

— Unde a spart sticla?

— Acolo, în spate. A lovit-o de semnul de cale ferată.

— O să-l preluăm noi de aici. Mulțumim.

Ajutorul de șerif a clătinat din cap și a plecat cu mașina lui.

— Scutură-l puțin pe tipul ăsta, Cecil. Mă întorc într-un minut, am spus.

Am mers înapoi la trecerea de cale ferată, unde un semn de oprire vechi era fixat în pământ lângă un strat de pietriș. Panourile de lemn erau pătate cu un lichid închis la culoare. Am adunat bucăți de sticlă de prin pietriș și dintre buruienile înnegrite de funingine până am găsit două bucăți de culoarea chihlimbarului, prinse laolaltă cu o etichetă de la un rachiu de caise.

Am pornit înapoi spre parcare cu cele două bucăți de sticlă udă în buzunarul cămășii. Cecil îl pusese pe bărbatul tatuat să stea lipit de aripa Chevette-ului și îi întorcea pe dos buzunarele. Bărbatul tatuat și-a întors capul înapoi, a spus ceva și a încercat să se ridice în picioare, dar Cecil l-a prins de curea și l-a ridicat în aer, izbindu-l cu capul de capotă. Din cauza șocului, bărbatul s-a albit la față. Niște mitocani care lucrau pe câmpurile de foraj, purtând căști din metal și pantaloni de doc pătați cu noroi, s-au oprit la intrarea barului și au venit spre noi.

— Nu ar trebui să zdrobim marfa, Cecil, am spus.

— Vrei să știi ce mi-a zis?

— Liniștește-te. Omul nostru aici de față nu ne va mai face probleme. E deja băgat în lături până la genunchi.

M-am întors către muncitorii petroliști, cărora cu siguranță nu le plăcea ideea ca un metis să lovească un alb.

— E o petrecere privată, domnilor, am spus. Citiți povestea în ziarul de mâine. Doar nu vreți să vă apară numele în știrea de azi, nu? Ați prins aluzia mea?

S-au prefăcut că se uită ursuz la mine, dar o bere rece li se părea mult mai interesantă decât o noapte la închisoarea regională.

Omul tatuat se sprijinea din nou cu brațele de aripa din față. Pe obrazul cu care se lovise de capotă avea firicele de murdărie, iar în ochi îi juca o scânteie de furie. Avea un păr blond și netuns, cu firul la fel de gros și uscat ca paiele vechi. Două ambalaje de Tootsie Roll zăceau pe podeaua mașinii lui. M-am uitat sub scaune. Nu era nimic acolo.

— Vrei să ne deschizi portbagajul? am spus.

— Deschide-l singur, a replicat.

— Te-am întrebat dacă vrei să faci asta. Nu ești obligat s-o faci. Însă e mai bine decât să mergi la închisoare. Bineînțeles, asta nu înseamnă neapărat că mergi la închisoare. Am crezut că vrei să fii un tip de treabă și să ne ajuți.

— Pentru că nu mă ai cu nimic la mână.

— Ai dreptate. Se numește „bănuială”. Ai fost la Raiford? Îmi place opera de artă de pe spatele tău, am spus.

— Vrei să te uiți în nenorocita mea de mașină? Nu-mi pasă. Servește-te, a spus.

A scos cheile din contact, a deschis portbagajul și a desfăcut locașul pentru roata de rezervă. Nu se afla nimic înăuntru, cu excepția unei anvelope și a unui cric.

— Pune-i cătușele și du-l în spatele grătarului, i-am zis lui Cecil.

Cecil i-a tras mâinile la spate, a strâns cu zgomot cătușele la încheieturi și l-a condus înapoi la mașina noastră, de parcă ar fi fost o pasăre rănită. L-a încuiat în spatele plasei de sârmă care separa locurile din spate de cele din față și a așteptat să mă urc pe locul pasagerului. Când a văzut că nu vin, s-a întors după mine. Stăteam lângă Chevette.

— Care-i treaba? El e vinovatul, nu? a spus.

— Da.

— Să-l ducem la secție.

— Avem o problemă, Cecil. Nu are nicio armă, nicio căciulă, niciun ciorap de nailon. Iar vârul tău nu va putea să-l identifice.

— Te-am văzut ridicând sticla aia. Te-am văzut uitându-te la hârtia de Tootsie Roll.

— Așa este. Dar cei de la procuratură ne vor spune să-l eliberăm. Nu avem suficiente dovezi, prietene.

— Ba pe dracu'. Tu ia-ți o bere. Întoarce-te în zece minute. O să-ți dea ciorapul ăla, crede-mă.

— Câți bani avea în portofel?

— Vreo sută.

— Cred că există un alt mod de a rezolva problema, Cecil. Stai aici un minut.

M-am dus înapoi la mașina noastră. Era foarte cald înăuntru, iar bărbatul încătușat transpira din greu. Încerca să gonească un țânțar care i se așezase pe față, suflând spre el.

— Partenerul meu vrea să te aresteze, am zis.

— Și?

— E o șmecherie aici. Nu-mi place de tine. Ceea ce înseamnă că nu-mi place să te protejez.

— Ce tot spui, omule?

— Eu am ieșit din tură la ora cinci. O să mă duc să-mi iau un sandviș cu creveți și un Dr Pepper și o să-l las să te preia. Înțelegeți cam cum stă treaba?

Și-a scuturat părul umed din ochi și a încercat să pară indiferent, dar nu-și ascundea bine frica.

— Am impresia că undeva, între locul ăsta și închisoare, o să-ți amintești unde ai lăsat acea armă și ciorapul, am spus. Însă de-acum înainte ai de-a face doar cu el. Și, oricum, eu nu mă încred în zvonuri.

— Ce? Despre ce zvonuri vorbești?

— Că a dus un suspect în pădure și i-a scos ochiul cu o spiță de la bicicletă. Eu nu cred așa ceva.

L-am văzut înghițind în sec. Transpirația i se scurgea din păr.

— Hei, ai văzut *Comoara din Sierra Madre*? am întrebat. E o scenă extraordinară acolo, când un bandit mexican îi spune lui Humphrey Bogart: „Îmi place ceasul tău. Cred că-mi dai ceasul tău”. Poate l-ai văzut la spectacolul de seară, la Raiford.

— Nu intru în jocul tău de rahat.

— Hai, că poți. Tu te prefaci că ești Humphrey Bogart. Mergi cu mașina înapoi la magazin și-i dai proprietarului suta de dolari și ceasul Gucci pe care îl porți. O să-ți însenineze ziua. Îți garantez.

Țânțarul îi stătea pe vârful nasului.

— Uite că vine Cecil. Anunță-l ce-ai hotărât, am spus.

•

În acea seară, în timp ce conduceam către casă de-a lungul brațului de râu, printre copaci cădea o lumină blândă. Uneori, în timpul verii, cerul din sudul Louisianei prindea culoarea lavandei, cu dungii de nori roz în vest, asemenea aripilor de flamingo pictate deasupra orizontului; în acea seară aerul era dulce, avea miros de pepene verde și căpșuni de la parcela cultivată a cuiva și era înmiresmat de parfumul hortensiilor și al iasomiei care înfloreau noaptea și care acopereau complet gardul de lemn al vecinului meu. Pe canal, plăticile făceau cercuri prin apă asemenea picăturilor de ploaie.

Înainte să intru pe aleea mea am trecut pe lângă o mașină roșie, MG Cabrio, aflată pe marginea drumului. Făcuse pană. Apoi am văzut-o pe soția lui Bubba Rocque stând pe treptele din fața casei, cu un termos argintiu la sold și cu un pahar de plastic în mână. Purta sandale mexicane din pai, pantaloni scurți bej și o bluză decoltată de culoare albă, cu păsări tropicale albastre și maro pe ea. În părul negru își prinsese cu o agrafă un hibiscus galben. Mi-a zâmbit în timp ce mă îndreptam spre ea, cu haina pe umăr. Am remarcat iarăși coloritul roșiatic ciudat din ochii ei căprui.

— Am avut pană. Poți să mă duci până la mătușa mea, pe West Main? m-a întrebat.

— Sigur. Sau pot să-ți schimb cauciucul.

— Nici cauciucul de rezervă nu e umflat.

Femeia a băut din pahar. Avea gura roșie și umedă și mi-a zâmbit din nou.

— Ce cauți pe aici, doamnă Rocque?

— Mă cheamă Claudette, Dave. Verișoara mea stă mai încolo, la capătul străzii. Vin în New Iberia cam o dată pe lună să-mi văd rudele.

— Înțeleg.

— Te încurc?

— Nu. Revin într-un minut.

Nu am invitat-o în casă. M-am dus înăuntru să văd ce face Alafair și i-am spus bonei să înceapă să servească cina, fiindcă eu aveam să mă întorc în scurt timp.

— Ajută o doamnă să se ridice. Sunt puțin amețită în seara asta, a zis Claudette Rocque, întinzându-și mâna către mine.

Am tras de ea ca s-o pot ridica. Simțeam că râsuflarea îi miroase a gin și țigări.

— Îmi pare rău pentru soția ta, a spus.

— Mulțumesc.

— Este un lucru îngrozitor.

I-am ținut ușa de la camionetă deschisă și nu i-am răspuns.

Se așezase într-o rână, cu spatele la ușa din partea cealaltă și cu picioarele ușor depărtate; îmi cerceta chipul. O, Doamne, m-am gândit. Am ieșit cu mașina din umbra nucilor pecan și m-am întors pe drumul paralel cu râul.

— Nu pari în apele tale, a spus.

— A fost o zi lungă.

— Ți-e frică de Bubba?

— Nu mă gândesc la el, am mințit.

— Nu cred că ți-e frică de prea multe.

— Respect potențialul soțului tău. Îmi cer scuze că nu te-am invitat înăuntru. Casa e vreaște.

— Nu te lași încolțit ușor, nu-i așa?

— Așa după cum am spus, a fost o zi lungă, doamnă Rocque.

Ea s-a prefăcut îmbufnată, strâmbându-și exagerat gura.

— Și nu ai de gând să te adresezi unei fete căsătorite pe numele ei mic. Ce ofițer corect ești! Vrei un *gin rickey*?

— Nu, mulțumesc.

— O să mă simt jignită. Ți-a spus cineva lucruri rele despre mine?

Am urmărit un uliu plutind cu aripile desfăcute de-a lungul canalului.

— Ți-a spus cineva că am fost la Sf. Gabriel? a spus.

Apoi a zâmbit, s-a întins și mi-a atins cu unghia pielea gâtului, deasupra gulerului.

— Sau poate ți-au spus că nu sunt fată pe de-a-ntregul.

Puteam să-i simt ochii plimbându-i-se pe obrazul meu.

— L-am intimidat pe ofițer. Cred că l-am făcut chiar să roșească, a spus.

— Ce-ar fi să o lași mai moale, doamnă Rocque?

— Atunci vrei să bei ceva cu mine?

— Ce părere aveți, care ar fi șansele să faceți o pană chiar pe aleea mea?

M-a privit pe deasupra paharului ridicat, iar ochii ei rotunzi ca de păpușă străluceau.

— Ce mai detectiv! a spus. Își chinuie mintea întrebându-se ce pune la cale doamna cea rea.

S-a frecat cu spatele de ușă și și-a lipit coapsele de scaunul camionetei.

— Poate că doamna este interesată de tine. Tu ești interesat de mine?

— Nu vreau să-mi bat joc de Bubba, doamnă Rocque.

— O, vai, ce direct!

— Tu trăiești cu el. Știi ce fel de om este. Dacă aș fi în locul tău, m-aș gândi puțin la ceea ce fac.

— Ești nepoliticos, domnule Robicheaux.

— Interpretează cum vrei. Soțul tău are fulgere negre în creier. Te joci cu mândria lui, îl faci de râs în lume, așa că s-ar putea să-l vezi iarăși pe copilul care și-a împins în râpă vărul schilod, în scaun cu roțile.

— Am niște vești pentru tine, domnule, a spus.

Vocea ei nu mai părea timidă, iar pigmentul roșu din ochii ei căprui căpătase nuanțe mai luminoase.

— Am făcut trei ani într-un loc unde lesbienele masculinizate îți spuneau să nu vii la duș în timpul nopții dacă nu vrei să-ți pierzi puritatea. Bubba nu a fost niciodată la pârnaie. Nu cred că ar putea. Cred că ar rezista vreo trei zile până când ar trebui să-l închidă într-o cutie, să-i pună niște mânere și să-l care afară, în mijlocul unui câmp gol.

Am intrat pe pod. Anvelopele au zăngănit pe grilajul de metal. L-am văzut pe omul care făcea de serviciu la pod aruncând o privire spre Claudette Rocque și apoi spre mine, cu o expresie întrebătoare pe față.

— Și să-ți mai zic ceva, domnule, a spus ea. Bubba are câteva curve pe care le ține pregătite în New Orleans. Nu ar trebui să aduc vorba despre ele. Eu sunt doar fata lui *cajun* drăguță, care ar trebui să-i curețe casa și să-i spele treningurile. Îmi sunteți tare dragi, băieți. Vă put izmenele.

În amurgul din ce în ce mai răcoros am trecut pe lângă un rând de barăci dărăpănate de-ale negrilor, cu verande care atârnavă într-o rână, pe lângă un bar, pe lângă un grup care făcea grătar sub crengile întinse ale unui stejar și pe lângă o băcănie veche de cărămidă având în vitrină o reclamă luminoasă la bere Dixie.

— O să te las în parcare taxiurilor, am spus. Ai bani de cursă?

— Bubba și cu mine suntem proprietari de taxiuri. Nu circul cu ele.

— Atunci e o noapte plăcută pentru o plimbare.

— Ești un rahat, a spus.

— Tu ai vrut așa.

— Da, ai dreptate. Am crezut că pot face ceva pentru tine. Mare greșeală. Ești unul dintre ratații ăia de treabă cu normă întreagă. Știi de ce ai nevoie ca să fii un ratat de treabă? De antrenament.

Pe Main Est a arătat cu mâna undeva în față, în amurg.

— Lasă-mă la bar.

Apoi a scurs termosul până la ultima picătură și l-a aruncat cu naturalețe pe fereastră, în stradă. Obiectul s-a rostogolit pe beton. Un grup de oameni care fumau trabucuri și beau bere la doză în fața barului s-au întors și s-au uitat spre noi.

— Aveam de gând să-ți ofer o sută de mii de dolari pe an ca să te ocupi de întreprinderea de împachetare și conservare a peștelui din Morgan City, a spus. Gândește-te la asta când te întorci la afacerea ta cu râme.

Am încetinit camioneta în fața barului. Reclama luminoasă la bere făcea interiorul mașinii să pară roșu. Bărbații aflați afară, la intrarea barului, încetaseră să mai vorbească și se uitau la noi.

— În plus, nu vreau să pleci de aici crezând că ai avut control asupra lucrurilor care s-au întâmplat în seara asta, a spus și s-a ridicat în genunchi, punându-și mâinile în jurul gâtului meu și sărutându-mă umed pe obraz. Ai ratat cel mai tare futai pe care o să-l ai vreodată, doblecel. Ce-ar fi să ți-o freci prin buzunar la ședințele de la AA? E în ton cu personalitatea ta.

Dar eram prea obosit ca să-mi mai pese dacă ea câștigase bătălia acelei zile sau nu. Era o noapte cu nori negri care se rostogoleau deasupra golfului, în timp ce fulgerele albe săreau peste cupola cerului întunecat și vast de deasupra mea. Tigrul începea să se învârtă împrejurul cuștii lui. Aproape că puteam să-i aud labele groase căptușite cu piele alergând pe plasa de sârmă, să-i văd ochii portocalii în beznă, să-i miros excrementele și să-i simt răsuflarea duhnind a carne putrezită.

Nu aveam niciodată o explicație pentru momente de felul ăsta, care năvăleau peste mine. Un psiholog ar numi asta depresie. Un nihilist ar numi-o perspectivă filosofică. Dar indiferent ce o fi fost, nu aveam altceva de făcut decât să accept încă o noapte de insomnie. Am luat camioneta și am mers cu Batist și cu Alafair la un cinema în aer liber din Lafayette, am așezat șezlongurile peste cochiliile de stridii, am mâncat hot dog, am băut limonadă și ne-am uitat la două filme Walt Disney, dar nu am putut scăpa din genunea întunecată în care simțeam că-mi coboară sufletul.

În strălucirea care venea dinspre ecran am privit chipul inocent a lui Alafair, care se uita în sus, și m-am gândit la victimele lăcomiei, violenței și nebuniei politice din întreaga lume. Nu am crezut niciodată că suferința este ceva întâmplător sau că reprezintă o trăsătură inevitabilă a condiției umane. Cred că este o consecință directă a lăcomiei corporatiste, a manipulărilor egoiste ale politicianilor care poartă războaie fără a participa ei înșiși la ele și, ceea ce este cel mai rău, a indiferenței acelorora dintre noi care se pricep cel mai bine.

Am văzut multe astfel de victime, le-am văzut scoase dintr-un sat pe care noi l-am distrus, spălate cu apă din bidoane după ce fuseseră arse cu napalm și exhumate din mormintele de pe malul râului, unde fuseseră îngropate de vii.

Dar oricât de rele ar fi fost amintirile mele indochineze, o imagine dintr-o fotografie pe care o văzusem pe când eram copil părea să rezume cel mai bine reveria macabră în care căzusem. Era făcută de un fotograf nazist la Bergen-Belsen și înfățișa o mamă evreică ducându-și în brațe copilul, în timp ce cobora pe o rampă care ducea spre camera de gazare, ținând un alt băiețel de mână și cu o fetiță de vreo nouă ani mergând în urma ei. Fetița purta o haină scurtă din pânză, asemenea celor ale copiilor din clasele primare.

Lumina din poză era proastă, fețele familiei erau umbrite și neclare, dar, din cine știe ce motiv, ciorapul alb a fetiței, care i se coborâse peste călcâi, ieșea în evidență din întunecime, de parcă ar fi fost lovit cu un fulger de lumină gri. Imaginea ciorapului tras în jos peste călcâi în acel coridor rece mi-a rămas mereu în minte. N-aș putea spune de ce. Dar simt același lucru când re trăiesc moartea lui Annie sau când îmi aduc aminte de povestea lui Alafair cu satul ei indian, ori când revăd filmul acela vechi din Vietnam. Mă închid încă o dată în acea cutie neagră din care nu-mi pot imagina că voi ieși.

În schimb, îmi amintesc uneori un pasaj din Psalmi. Nu am niciun fel de perspectivă teologică, etosul meu religios este tocit, dar acele rânduri par să sugereze un răspuns pe care rațiunea mea nu poate să-l dea, și anume că nevinovații care suferă pentru noi, restul, sunt unși de Dumnezeu și iubiți de el într-un mod special; candela închinată vieții lor i-a făcut prizonieri ai raiului.

•

În timpul nopții a plouat, iar de dimineată soarele a răsărit blând și rozaliu prin ceața ce se ridica din copacii de pe canal. Am ieșit și m-am dus până la drum, am luat ziarul din cutia poștală și l-am citit pe verandă, bând o ceașcă de cafea.

A sunat telefonul. M-am dus înăuntru și am răspuns.

— Ce te tot plimbi cu lesbiana?

— Dunkenstein? am întrebat.

— Corect. Ce faci cu lesbiana?

— Nu-i treaba ta.

— Tot ce fac ea și Bubba e treaba noastră.

— De unde ai știut că am fost cu Claudette Rocque?

— Avem mijloacele noastre.

— Nu am fost urmăriți.

— Poate nu ai observat.

— Nu am fost urmăriți.

— Așa, și?

— Le ascuți telefonul?

A tăcut.

— Ce încerci să-mi spui, Dunkenstein? am întrebat.

— Că am impresia că ești nebun.

— I-a spus cuiva la telefon că am dus-o cu mașina până în New Iberia?

— I-a spus soțului ei. L-a sunat de la bar. Unii și-ar putea închipui că ești un prostovan de tot rahatul, Robicheaux.

M-am uitat la ceața care adăsta printre nucii pecan. Frunzele erau întunecate și umede de rouă.

— Acum câteva minute mă bucuram de o ceașcă de cafea și de ziarul de dimineață, am spus. Și acum cred că o să-mi termin ziarul și o să uit conversația asta.

— Sun de la micul magazin alimentar de lângă pod. O să ajung la tine în vreo zece minute.

— Trebuie să subliniez că atunci am să mă aflu pe drum către serviciu.

— Ba n-ai să fii. Am sunat deja la tine la birou și le-am spus că vei întârzia. Calmează-te.

Câteva minute mai târziu îl priveam conducându-și mașina oficială pe aleea din fața casei. A închis ușa mașinii și a ocolit bălțile cu noroi din curte. Mocasinii lui erau lustruiți, pantalonii călcați militărește, la dungă, iar fața lui albă și chipeșă strălucea, proaspăt bărbierită. Își purta cureaua lustruită de culoare maro ridicată în sus pe talie, ceea ce-l făcea să pară mai înalt decât era.

— Mai ai o ceașcă de cafea? a întrebat.

— Ce vrei, Minos?

I-am ținut ușa din plasă deschisă, dar îmi imaginez că fața și tonul meu nu erau ospitaliere. A pășit înăuntru și s-a uitat la cartea de colorat a lui Alafair, aflată pe podea.

— Poate nu vreau nimic. Poate vreau să te ajut, a răspuns. De ce nu încerci să nu mai fi așa de

sensibil tot timpul? De fiecare dată când vorbesc cu tine, ești supărat în legătură cu ceva.

— Ești în casa mea. Vorbești pe timpul meu. În plus, nu mi-ai oferit niciun ajutor. Termină cu prostiile.

— În regulă, plângerea ta e îndreptățită. Ți-am spus că ne vom ocupa de treaba asta. Nu ne-am ocupat. Așa se întâmplă uneori. Știi și tu. Vrei să mă zboare?

— Haide în bucătărie. O să fac niște cereale Grape Nuts cu căpșuni. Vrei și tu?

— Sună bine.

I-am turnat o ceașcă de cafea cu lapte fierbinte la masa din bucătărie. În curtea din spate, lumina era albastră.

— Nu am vorbit cu tine la înmormântare. Nu mă pricep la condoleanțe. Dar voiam să-ți spun că îmi pare rău, a zis.

— Nu te-am văzut acolo.

— Nu m-am dus la cimitir. M-am gândit că e doar pentru familie. Cred că ești un tip cinstit.

Am umplut două boluri cu cereale Grape-Nuts, căpșuni și banane feliate și le-am așezat pe masă. A dus o lingură plină la gură. Laptele i se scurgea de pe buze. Lumina de deasupra capului i se reflecta pe scalpul care ieșea la iveală prin tunsoarea scurtă.

— Așa e corect, frate, a spus.

— De ce întârzii eu la muncă în dimineața asta?

M-am așezat la masă cu el.

— Unul dintre cartușele alea avea o amprentă frumoasă pe ea. Ghici cu cine a corelat-o secția de poliție din New Orleans?

— Tu să-mi spui, Minos.

— Victor Romero e cel care trage în tine, prietene. În plus, sunt surprins că nu te-a atins. Era un lunetist de elită în Vietnam. Am auzit că ai tras în mașina lui de i-ai făcut-o varză.

— De unde știi că New Orleansul a aflat cui îi aparține amprenta? Eu nici n-am auzit așa ceva.

— Primisem o plângere împotriva lui cu mult timp înaintea ăleia depuse de tine. Primăria cooperează cu noi de fiecare dată când apare numele lui.

— Vreau să-mi spui ceva, fără abureli. Crezi că e posibil ca guvernul să fie implicat?

— Fii serios.

— Vrei să repet?

— Ești un polițist bun. Nu te lăsa dus de fanteziile conspiraționiste. Nu mai sunt la modă, a replicat.

— M-am dus la Imigrări, în New Orleans. Tipul ăla, Monroe, are ceva pe conștiință.

— Ce ți-a spus?

Ochii lui mă urmăreau cu interes.

— E unul dintre tipii ăia care vrea să se simtă împăcat cu propriul cuget. Nu l-am lăsat.

— Vrei să spui că tu crezi cu adevărat că cineva din guvern – de la Imigrări – îți vrea pielea?

— Nu știu, dar indiferent cum ai pune problema, acum au nasurile mânjite cu rahat.

— Uite ce-i, guvernul nu-și elimină propriii cetățeni. Deviezi într-o mulțime de nimicuri care nu vor duce nicăieri.

— Da? Ia ascultă. Ce fel de americani crezi că sunt ăia pe care-i folosește guvernul în America Centrală? Cercetași? Tipi ca tine?

— Nu-i cazul aici.

— Victor Romero este în mod sigur aici.

A oftat.

— În regulă, poate suntem în stare să-i facem să le pară rău pentru fapta lor, a spus.

— Când ai auzit ultima dată de polițiști care să se toarne unul pe celălalt? Ești foarte haios, Minos. Termină-ți cerealele.

— Ești mereu un om preocupat de relațiile publice, mi-a răspuns.

•

În acea după-amiază, pe strada inundată de razele fierbinți ale soarelui, Cecil Aguillard și cu

mine ne-am parcat mașina în fața unei agenții de pariuri aflată pe Main, în New Iberia. Niște studenți din Lafayette smulseseră un aparat de prezervative de pe peretele din toaleta bărbaților și plecaseră cu el pe ușa din spate.

— Nu au balonașe în Lafayette? De ce să le fure pe ale mele? a spus Tee Neg, proprietarul.

Bărbatul stătea în spatele barului, întinzându-și spre mine mâna cu trei degete lipsă. Au pornit ventilatoarele cu pale de lemn din tavan și am simțit mirosul de cârnați și *gumbo* din bucătărie. Câțiva bărbați în vârstă beau bere la halbă și jucau *bourée* la mesele cu fetru din spate.

— Asta-i învață acolo, la facultate? Ce mă fac dacă vine aici vreunul să-mi ceară un cauciuc?

— Spune-i să rămână holtei, am replicat.

Tee Neg rămăsese cu gura căscată de mirare, jignit.

— *Mais* eu nu vorbesc așa. Ce-i cu tine de-i spui așa ceva lui Tee Neg? Cred că ai înnebunit, Dave.

Am ieșit afară din localul rece în razele fierbinți ale soarelui, pentru a-l găsi pe Cecil, care plecase alături ca să obțină o descriere a mașinii studenților. Tocmai atunci a ieșit din trafic un Oldsmobile de culoare crem, cu geamuri fumurii. Șoferul nu a încercat să parcheze; pur și simplu a oprit mașina într-un unghi oarecare față de curbă, a lăsat schimbătorul la punctul mort, a deschis ușa în forță și a pășit în stradă, lăsând motorul pornit. Își dăduse pe păr cu ceară și avea pielea atât de bronzată, încât era la fel de întunecată ca a unui mulatru. Purta pantaloni scumpi de culoare gri, mocasini cu ciucuri și o cămașă polo roz; dar șoldurile lui înguste, umerii lați și abdomenul ca fierul îi făceau hainele să pară ceva fără rost pe corpul lui. Ochii lui gri-albăstrui și depărtați erau rotunzi și nu trădau nicio expresie, dar pielea feței îi era atât de întinsă, încât sub tâmplă i se strânseseră noduri de linii subțiri și albe.

— Ce se întâmplă, Bubba? am spus.

Pumnul său a lovit din lateral, m-a izbit drept în bărbie și m-a trântit înapoi prin ușa deschisă a localului. *Clipboard*-ul a căzut cu zgomot pe podea, iar eu am încercat să mă sprijin de perete, dar l-am văzut repezindu-se la mine dinspre peticul strălucitor de lumină. Am încasat două lovituri într-o parte a capului, m-am aplecat ca să mă feresc, i-am simțit mirosul de parfum și transpirație și i-am auzit răsuflarea șuierând printre dinți când a ratat o lovitură. Uitasem cât de puternic putea să lovească Bubba. Se ridica pe vârfuri de fiecare dată când dădea câte un pumn. Coapsele și fesele lui musculoase se strângeau precum fierul, lipite de pantaloni. Nu se apăra deloc; doar ataca, țintind la ochi și la nas cu un elan extraordinar, încât știai că, odată ce erai rănit, nu s-ar fi oprit până nu ți-ar fi măcelărit fața ca pe o fleică de porc crudă.

Dar încă mai puteam ajunge la el, așa că i-am tras una în ochi cu stânga și i-am văzut capul ridicându-i-se din cauza șocului, apoi l-am izbit hotărât în maxilar cu un croșeu de dreapta. Bubba s-a clătinat, dând înapoi, și a dărâmat o scuiptoare de alamă care s-a rostogolit, lăsând dâre umede pe podea. Avea un cerc roșu în jurul ochiului, iar pe obraz i se vedeau urmele articulațiilor mele. A scuiptat pe podea și și-a ridicat pantalonii până la buric cu degetul mare.

— Dacă asta este cea mai bună lovitură a ta, ești mort, a spus.

Dintr-odată, Cecil a apărut pe ușă cu gura plină de Red Man. Bastonul și cătușele îi zăngăneau la centura pistolului. L-a prins pe Bubba de la spate, înțepenindu-i mâinile de-a lungul corpului, și l-a aruncat cu capul înainte pe o masă pentru *bourée* înconjurată de scaune.

Bubba s-a ridicat în picioare. Pantalonii îi erau pătați cu zeamă de tutun. L-am văzut pe Cecil scoțându-și bastonul din inelul de plastic și apucându-l strâns de mâner.

— Ești laș acum, Dave? a spus Bubba.
— Ce-ai zice dacă ți-aș sparge fața? a replicat Cecil.
— Ți-ai făcut de cap cu Claudette. Să nu mă minți, nenorocitul. Ține-l pe Bruno în lanț, și o să-ți sting felinarele.
— Ești un prost, Bubba.
— Ei, și ce dacă nu m-am dus la facultate ca tine? Vrei să o terminăm sau nu?
— Ești arestat. Întoarce-te și pune mâinile pe masă.
— Du-te dracu'! O să-ți bag insigna de polițai în fund.

Cecil a pornit spre el, dar l-am ținut eu locului. L-am prins pe Bubba de brațul pe care-l simțeam la fel de tare ca un par de cedru în mâna mea și l-am răsucit către masă.

Vanitatea, vanitatea...

Și-a întors spre mine torsul, de parcă era împins de un izvor sub presiune, iar pumnul i s-a ridicat spre fața mea ca un balon. Ochii aproape că i se încrucișaseră de forța pe care o pusese în lovitură. Dar Bubba s-a dezechilibrat, iar eu m-am tras într-o parte, simțindu-i nodurile degetelor cum îmi ating vârful urechii, apoi mi-am împins cât am putut de tare pumnul drept în gura lui. Saliva i-a zburat de pe buze, ochii i s-au deschis dintr-odată larg, iar nările albe i s-au dilatat de durere și uimire. L-am ținut din nou cu dreapta, deasupra ochiului, apoi am schimbat ținta sub gardă, în coaste, chiar mai jos de inimă. S-a îndoit de șale, a căzut pe bar și a trebuit să se țină de ornamentul de mahon ca să nu cadă jos.

Rămăsesem fără suflare și îmi simțeam fața amorțită și umflată acolo unde mă lovise. Mi-am scos cătușele de la spatele curelei. I-am închis repede o cătușă pe încheietură, apoi i-am tras și celălalt braț la spate și am prins și cea de-a doua cătușă. L-am așezat pe un scaun în timp ce stătea

cu capul aplecat în față și scuipa un fir de salivă însângerată printre genunchi.

— Vrei să mergi la spital? am întrebat.

El rânjea, cu o lumină nebună în ochi. Pe dinți avea o pată roșie ca rujul.

— *Brasse ma chu*, Dave! a spus.

— Ai de gând să mă înjuri pentru că ai pierdut o luptă? am întrebat. Ai mai multă clasă de-atât, Bubba. Vrei să mergi la spital sau nu?

— Hei, Tee Neg, i-a zis proprietarului. Dă la toată lumea un rînd. Pune-l în contul meu.

— Nu ai un cont, a replicat Tee Neg. Și nici nu capeți unul.

Cecil l-a condus pe Bubba la mașină și l-a închis în spatele panoului de sârmă. În ceara de pe păr i se lipiseră bucățele verzi de rumeguș de pe podeaua localului. Văzut prin fereastra mașinii, arăta ca un animal în cușcă. Cecil a pornit motorul.

— Mergi prin parc un minut, am spus.

— Pentru ce? a întrebat Cecil.

— Nu ne grăbim. E o zi frumoasă. Hai să ne luăm un cornet cu gheață și mentă.

Am traversat podul mobil peste canalul Teche. Apa era maro și umflată, iar libelulele zburau deasupra nuferilor, în lumina soarelui. Pe lângă maluri vedeam spinările împlătoșate ale zărganilor întorcându-se în umbra chiparoșilor. Am condus pe străzile mărginite de stejari, intrând în parc, am trecut de piscină și ne-am oprit în spatele tribunei de baseball. I-am dat lui Cecil două bancnote de câte un dolar.

— Ce-ai zice să ne iei trei cornete? am propus.

— Dave, omul ăla merită să meargă la închisoare, nu să mănânce înghețată în parc, a spus.

— E ceva personal între mine și Bubba, Cecil. O să-ți cer să ții cont de treaba asta.

— Este un proxenet. Nu merită s-o lași moale cu el.

— Poate că nu, partenere. Dar eu l-am prins.

I-am făcut cu ochiul și i-am zâmbit. Lui Cecil nu i-a plăcut, dar s-a îndepărtat printre copaci, spre chioșcul de lângă piscină. Mă uitam cum niște copii săreau de pe trambuline în apa albastră, luminată de soare.

— Chiar crezi că îmi fac de cap cu soția ta? l-am întrebat pe Bubba prin plasa de sârmă.

— Tu cum dracu' o numești?

— Șterge-te la gură de rahat și răspunde-mi direct.

— Știe cum să obțină ce vrea de la un tip.

— Vorbești de soția ta.

— Și? Este și ea om.

— Tu nu știi când ești jucat pe degete? Ar trebui să fii un om inteligent.

— Deci te-ai gândit la asta când a fost la tine în camionetă, nu? a întrebat el și a zâmbit.

Dinții îi erau încă roz de la sânge. Avea brațele încătușate la spate, iar pieptul îi părea la fel de rotund și tare ca un butoi mic.

— Îi place să-și mai arate comorile din când în când. Toate fac așa. Asta nu înseamnă că trebuie să-ți și desfaci pantalonii. Hei, spune-mi adevărul, te-am cam scuturat cu prima lovitură, nu-i așa?

— O să-ți spun ceva, Bubba. Și nu vreau să interpretezi greșit. Du-te la un psihiatru. Ești un om bogat, îți poți permite. O să înțelegi oamenii mai bine, o să afli anumite lucruri despre tine.

— Pun pariu că îmi plătesc grădinarul mult mai bine decât câștigi tu. Asta-ți spune ceva?

— Nu ești un bun ascultător. Nu ai fost niciodată. De aceea într-o zi o să ai parte de o căzătură serioasă.

Am ieșit din mașină și i-am deschis ușa.

— Ce faci? a spus.

— Ieși afară.

Mi-am pus o mână sub brațul lui și l-am ajutat să se ridice.

— Întoarce-te, am spus.

— Care-i șpilul?

— Niciun șpil. Te eliberez.

Am desfăcut cătușele. El și-a frecat încheieturile cu mâinile. În umbră, pupilele ochilor săi gri-albăstrui se holbau la mine ca niște tăciuni arși.

— Mi-am dat seama că lucrurile întâmplare la Tee Neg au fost ceva personal. Așa că de data asta pleci. Dacă mai vii la mine, ajungi la pârnaie.

— Mie-mi pare că-l imiți pe Dick Tracy⁽⁶⁴⁾.

— Nu știu de ce, dar sunt aproape sigur că ești un om fără viitor.

— Da?

— O să te mănânce de viu.

— Cine sunt ăștia de care vorbești?

— Federalii, noi ori cei de teapa ta. O să se întâmple într-o zi când o să te aștepți mai puțin. La fel ca atunci când Eddie Keats i-a dat foc uneia dintre curvele tale. Ea se gândea probabil la o vacanță în Insule când i-a ciocănit la ușă cu un zâmbet pe față.

— Au mai fost polițiști care mi-au servit teatrul ăsta înainte. Tot timpul vine de la același tip de oameni. Nu au niciun caz, nicio dovadă, niciun martor, așa că fac mult zgomot cu gândul că sperie pe toată lumea. Dar știi care e de fapt problema lor? Poartă costume J.C. Higgins, conduc mașini proaste și stau în cutii de chibrituri, lângă aeroport. Apoi văd un tip care are tot ce vor ei și nu pot să aibă, pentru că majoritatea sunt atât de proști încât ar da-o în bară și într-un vis umed, așa că li se pune pata pe tipul ăsta și vorbesc numai mizerii despre cineva ca să-i strice ploile. Așa că o să-ți spun ce le-am spus și lor. O să mă țin pe-aproape ca să beau o bere și să mă piș pe mormântul vostru.

A luat o lamă de gumă din buzunar, i-a îndepărtat hârtia, a aruncat-o pe jos și a băgat guma în gură, privindu-mă în ochi.

— Ai terminat cu mine? a întrebat.

— Da.

— Apropo, m-am îmbătat noaptea trecută, așa că nu-ți cumpăra deocamdată niciun trofeu de box.

— Am renunțat să mai țin scorul cu mult timp în urmă. Așa se întâmplă când te maturizezi.

— Da? Spune-ți asta data viitoare când te mai uiți la contul tău din bancă. Îți sunt dator pentru că m-ai eliberat. Cumpără-ți ceva drăguț și trimite-mi nota. Ne mai vedem.

— Nu interpreta greșit gestul. Dacă aflu că ai vreo legătură cu moartea nevastă-mii, să te ajute Dumnezeu, Bubba!

Și-a mestecat guma, s-a uitat la piscină de parcă se pregătea să răspundă, dar a plecat printre stejari. Tălpile mocasinilor trosneau pe stratul de frunze moarte, uscate. Apoi Bubba s-a oprit și s-a întors.

— Hei, Dave, când vreau să rezolv o problemă, oamenii ajung să-mi vadă fața asta. Gândește-te bine.

A mers mai departe, apoi s-a întors din nou, având pete de lumină și umbră în părul țepos și pe fața bronzată.

— Mai ții minte când ne jucam cu mingea pe aici și strigam unul la altul: „Care-i treaba cu acadeaua?”, a spus zâmbind și apucându-și falusul prin pantaloni. Alea vremuri, prietene.

•

Am cumpărat o pungă mică de gheață, am luat-o cu mine înapoi la birou și am lăsat-o să se topească într-o găleată curată din plastic. La fiecare cincisprezece minute înmuiam un prosop în apă rece și îl țineam lipit de față, numărând până la șaiszeci. Nu era cel mai plăcut mod de a petrece o după-amiază, dar era mai bine decât să mă fi trezit a doua zi cu fața arătând ca o prună storcită.

Apoi chiar înainte de terminarea programului, când ședeam la masa mea din biroul mic, în timp ce soarele târziu cădea peste câmpurile cu trestie de zahăr de peste drum, m-am uitat încă o dată la dosarul despre Victor Romero pe care ni-l trimisese poliția din New Orleans. În pozele din

față și din profil, pletele negre îi atârnavă pe frunte și peste urechi. Ca în toate fotografiile de poliție, contrastul dintre alb și negru era puternic. Părul îi lucea de parcă fusese dat cu ulei; pielea avea culoarea osului; obraji și bărbia nebărbierite îi păreau date cu funingine.

N-avea o carieră de infractor nemaipomenită. Romero fusese arestat de patru ori pentru diferite infracțiuni, inclusiv pentru implicare în prostituție; își petrecuse o sută optzeci de zile la închisoarea regională pentru posesia unor de instrumente de efracție; avea un mandat de arestare cu circumstanțe agravante pentru că nu se prezentase la secție în urma unei acuzații de conducere sub influența alcoolului. Dar, contrar credinței populare, o foaie de raport spune destul de puține despre un suspect. Aceasta înregistrează doar delictele pentru care a fost acuzat, nu și alte sute pe care este posibil să le fi comis. De asemenea, nu oferă nicio explicație pentru ceea ce este în mintea unui om ca Victor Romero. Ochii lui nu aveau niciun fel de expresie în fotografii. Putea la fel de bine să fi așteptat un autobuz în momentul când se declanșase obiectivul camerei. Acesta fusese omul care o ucisese pe Annie cu o pușcă, care trăsesese fără ezitare cu niște gloanțe uriașe, în timp ce ea țipa și încerca să-și ascundă fața în spatele brațelor? Era el alcătuit din aceleași particule, mușchi și măduvă ca mine? Sau creierul lui fierbinte fusese scos dintr-un cuptor, iar părțile acestuia unite cu ciocanul, sub o ploaie de scânteii, pe nicovala diavolului?

•

În dimineața următoare, apelul a venit de la biroul șerifului din districtul St. Martin. Un bărbat negru, pescuind în piroga sa pe lângă debarcaderul Henderson, se uitase în apă și văzuse un automobil scufundat. Un scafandru de la poliție tocmai coborâse până la el. Automobilul era o Toyota maro, iar șoferul se afla încă înăuntru. Legistul din

circumscripție și un camion de remorcare erau pe drum, venind dinspre St. Martinville.

L-am sunat pe Minos la DEA, în Lafayette, și i-am spus că vin acolo.

— Sunt impresionat, a spus. Procedați profesionist, cooperați. Cine a spus că sunteți niște idioți nătângi?

— Tacă-ți fleanca, Minos.

Douăzeci de minute mai târziu, Cecil și cu mine eram la dig, pe marginea mlaștinii Atchafalaya. Se făcuse deja cald, soarele licărea pe vasta întindere de apă, iar insulele de sălcii păreau nemișcate și verzi în arșiță. Cei care pescuiau până spre sfârșitul dimineții încercau să prindă plătică și biban între pilonii platformei petroliere – ițiți peste tot prin golfuri – sau la umbra digului lung de beton care se întindea pe tot cuprinsul mlaștinii. Vulturii-curcan pluteau sus, pe cerul alb, duși de curentul ascendent. Printre nuferii și papura care creșteau de-a lungul malului se simțea miros de pește mort. Mai departe, dincolo de bancul de nisip, capetele negre ale șerpilor de apă ieșeau la suprafață ca niște crenguțe nemișcate.

Când mașina pornise din vârful digului, pământul era ud. Urmele cauciucurilor alunecau pieziș prin iarba și florile de piciorul-cocoșului, intrau adânc într-o porțiune mocirloasă și dispăreau într-o adâncitură de dincolo de balta cu apă adâncă. Șoferul camionului de remorcare, un bărbat transpirat, cu pieptul mare și bombat, în blugi Levis și fără cămașă, a dat cârligul și cablul scafandrului de la poliție. Acesta din urmă stătea într-un loc cu apă mai puțin adâncă, îmbrăcat într-un costum de baie galben-aprins, cu masca și tubul de respirat prinse pe față. În lumina soarelui care se unduia pe apă puteam distinge conturul întunecat al Toyotei.

Minos și-a parcat mașina și a mers în jos pe dig, în timp ce șoferul de la tractări auto a apăsât

manivela, iar cablul a scrâșnit încordat pe șasiul Toyotei.

— Ce crezi că s-a întâmplat? a spus Minos.

— M-ai prins.

— Se poate să fi băgat unul în el, până la urmă?

— Cine știe? Chiar de-ar fi așa, de ce să fi condus până aici?

— Poate s-a dus să moară. Chiar și un rahat ca el știe probabil că e un lucru pe care-l faci de unul singur.

Minos a observat că-i priveam pieziș chipul. Și-a mușcat o pieleță ruptă de la deget, a scuipat-o cu vârful limbii și a privit la cablul autocamionului care tremura deasupra apei.

— Îmi pare rău, a spus.

Un nor de nisip galben s-a extins rapid sub apă și, dintr-odată, partea din spate a mașinii a țâșnit în lumina soarelui dintr-o încâlceală de nuferi, papură și trestie dezrădăcinată. Șoferul camionului de remorcare a tras mașina de pe marginea apei și a săltat-o înapoi pe mal, în timp ce prin luneta spartă apa se năpustea ca dintr-o gură plină de colți. Două ajutoare de șerif din zona St. Martin au deschis ușile din lateral, iar un potop de apă, nămol, mușchi, vegetație îngălbenită și țipari a năvălit pe pământ. Peștii lungi și grași, cu solzi argintii și strălucitori și cu branhiile roșii, se zvârcoleau și loveau florile de piciorul-cocoșului ca un ghem de șerpi. Bărbatul de pe locul din față căzuse într-o parte, astfel încât capul îi ieșise pe ușa pasagerului. Țeasta îi era străbătută de vene moarte și acoperită cu noroi și lipitori. Minos a încercat să se uite peste umărul meu în timp ce priveam în jos la mort.

— Dumnezeule mare, juma de față i-a fost mâncată! a spus.

— Da.

— Ei, poate că Victor voia să fie una cu ținutul canalului.

— Nu este Victor Romero, am zis. Este Eddie Keats.

9.

Un ajutor de șerif l-a apucat de încheieturi, trăgându-l pe iarbă, apoi și-a șters mâinile pe pantaloni și a găsit o bucată de ziar printre buruieni. A înfășurat hârtia în jurul brațului lui Keats și l-a smucit afară, pe pământ. Apa se revărsa din cizmele de piele întoarsă ale lui Keats, iar cămașa îi era descheiată și ridicată deasupra pieptului. În partea dreaptă a cutiei toracice i se căsca o gaură umflată și neagră, de dimensiunea degetului meu mare, cu pielea din jur arsă, iar sub subsuoara stângă avea o rană de ieșire a glonțului. Ajutorul de șerif a împins cu pantoful în brațul lui Keats pentru a expune mai bine rana.

— Arată de parcă l-a scobit cineva cu o lingură, nu-i așa? a spus.

Legistul i-a pus la treabă pe cei doi paramedici care stătuseră în spatele ambulanței parcate în partea de sus a digului. Oamenii au tras targa din ambulanță și au pornit cu ea în josul pantei. Un sac negru pentru cadavre era împăturit sub una dintre curelele de pânză.

— Cât timp a stat în apă? l-am întrebat pe legist.

— Două-trei zile, a spus.

Era un om chel, gras, masiv, cu unul dintre buzunarele cămășii plin de trabucuri. Fesele lui arătau ca pepenii verzi. Și-a strâns pleoapele din cauza strălucirii soarelui care se reflecta în apă.

— Se albesc și putrezesc destul de repede pe vremea asta. Încă nu s-a terciuit, dar era pe cale. Îl cunoașteți cu toții?

— Era un ștergător de podele al mafiei, am răspuns.

— Un ce?

— Un asasin plătit. Varietate ieftină și de proastă calitate, a zis Minos.

— Ei bine, cineva sigur i-a purtat sâmbetele, a spus legistul.

— Despre ce armă este vorba? a întrebat Minos.

— Va trebui să facem presupuneri, pentru că nu există niciun glonț. Poate doar niște fragmente, dar nu ne vor ajuta prea mult. La o primă privire, eu aș elimina ipoteza unei puști. Focul de armă i-a ars pielea, deci aceasta a fost lipită de trupul lui. Dar unghiul de tragere a fost ridicat, ceea ce ar însemna că ucigașul ar fi trebuit să țină arma mai jos și să încetinească glonțul, iar asta nu prea are sens. Deci aș spune că a fost omorât cu un pistol, unul mare, poate un Magnum .44 sau .45, încărcat cu gloanțe explozive sau expandabile. Trebuie să-și fi închipuit că cineva i-a îndesat o grenadă de mână pe gât. Cu toții păreți nedumeriți.

— Așa s-ar zice, a spus Minos.

— Care este problema? a întrebat legistul.

— În mașină nu e tipul care trebuie, am răspuns.

— Mie-mi pare a fi tipul potrivit. Mulțumește-te cu ce ai, a zis legistul. Vrei să te uiți prin buzunarele lui înainte să-l băgăm în sac?

— O să vin mai târziu la St. Martinville, am spus. De asemenea, aș vrea o copie a raportului de autopsie.

— La dracu' vino și participă. O să-l dezmembrez în zece minute.

Ochii îi străluceau, iar la colțurile gurii i-a mijit un zâmbet.

— Relaxează-te. Uneori îmi place să vă iau la mișto. O să-ți pregătesc o copie în seara asta.

Paramedicii au desfăcut sacul și l-au ridicat pe Eddie Keats, băgându-l înăuntru. Un țipar i-a căzut dintr-un crac al pantalonilor și s-a rostogolit în buruieni, de parcă ar fi avut spinarea ruptă. Câteva minute mai târziu, Minos și cu mine priveam cum ambulanța, mașina legistului și cele două automobile ale șerifului districtului St. Martin dispăreau în josul cheiului. Șoferul camionului avea probleme cu manivela. Și el, și Cecil încercau să o repare. Un vânt fierbinte sufla peste mlaștină, tulburând apa și culcând la pământ florile de

piciorul-cocoșului din jur. Simțeam mirosul bancurilor de plăci care se hrăneau cu țânțari la umbra insulelor de sălcii. Minos a coborât până la Toyota și a frecat cu degetul una dintre găurile mele de .45 din portbagaj. Spărtura era netedă și argintie în jurul marginilor, de parcă ar fi fost tăiată cu perforatorul unui mecanic.

— Ești sigur că Eddie Keats nu se afla în mașină când Romero a început să tragă spre tine? a întrebat.

— Doar dacă nu cumva se ascundea pe podea.

— Atunci cum a ajuns în Toyota și ce ar fi avut de câștigat cel care l-ar fi ucis și apoi l-ar fi abandonat împreună cu mașina, într-un loc unde cu siguranță i-am fi găsit?

— Nu știu.

— Spune-mi ce crezi.

— Ți-am zis, nu știu.

— Haide, câți oameni aveau motive să-i facă felul?

— Cam jumătate de planetă.

— Pe aici, câți oameni?

— Unde încerci să ajungi?

— Nu sunt sigur. Știu doar că îl vreau pe Bubba Rocque, iar oamenii care m-ar putea ajuta să-l închid sunt găsiți morți. Asta mă enervează.

— Probabil că l-a enervat mult mai rău pe Keats.

— Nu cred că e o mișcare inteligentă.

— O să-ți dezvălui un mare secret, Minos. La Omucideri nu este al fel ca la Narcotice. Clientela ta încalcă legea pentru un singur motiv: banii. Dar oamenii se omoară între ei pentru tot felul de motive, și uneori motivele nu sunt unele logice. În special când vorbești despre Keats și gașca lui.

— Tot timpul îmi dai impresia că le spui altor oameni doar ceea ce crezi tu că ar trebui să știe. Cum se face că am întotdeauna impresia asta despre tine?

— Cercetează-mă.

— Am de asemenea senzația că nu-ți pasă de felul în care sunt eliminați tipii ăștia, atâta timp cât sunt tăiați de pe listă.

Am mers până la ușa deschisă din dreapta, mi-am rezemat brațul deasupra și m-am uitat încă o dată înăuntrul Toyotei. Nu se vedea nimic important: cioburi de sticlă pe podea, două găuri de ieșire a glonțului în pânza scaunului pentru pasager, țândări de plumb înfipite în bord, o urmă lungă în tapițeria tavanului. Un miros umed și cald se ridica din materialul textil.

— Cred că Romero a condus Toyota până aici pentru a se descotorosi de ea, am spus. Presupun că Eddie Keats trebuia să se întâlnească cu el într-o altă mașină. Apoi, dintr-un motiv oarecare, Romero l-a eliminat. Poate a fost doar o ceartă între cei doi. Poate Keats trebuia să-l cotonogască și nu a mers cum trebuie.

— De ce ar fi vrut Keats să-l cotonogască pe Romero?

— De unde dracu' să știu eu? Uite, nici măcar nu ar trebui să vorbim despre Romero. Trebuia închis când a fost arestat prima oară. De ce nu pui mai multă presiune pe colegii tăi?

— Poate că am pus deja. Poate că nici ei nu sunt mulțumiți de situație. Uneori, nemernicii ăștia scapă din lesă. Odată am pus un dealer în programul de protecție a martorilor și ne-a răsplătit împușcând un vânzător de la un magazin de băuturi. Așa se întâmplă uneori.

— Nu vă compătimesc. Haide, Cecil. Pe curând, Minos.

Cecil și cu mine am luat-o în josul debarcaderului, pe lângă chioșcurile de închiriat bărci, magazinele cu momeli, localurile cu bere și cabanele pentru pescari așezate pe stâlpi. În apă, fâșiile de mușchi de pe chiparoșii morți se ridicau și coborau în bătaia vântului. Într-o cafenea de negri din Breaux Bridge i-am cumpărat lui Cecil o porție de somn, apoi am mers înapoi spre New

Iberia în timp ce căldura făcea valuri pe drumul din fața noastră.

Mi-am petrecut următoarele două ore făcând muncă de birou, dar nu mă puteam concentra asupra dosarelor răspândite pe masă. N-am fost niciodată bun la treburile birocratice, în principal pentru că am simțit întotdeauna că nu prea au de-a face cu îndatoririle de serviciu și că au fost create pentru oameni specializați în alergatul pe loc. Și, asemenea majorității oamenilor de vârstă a doua care văd că se apropie de capătul frânghiei, am ajuns să detest să-mi pierd timpul sau să-mi fie furat, fiindcă asta mi se părea mai grav decât orice furt de bunuri sau bani. Mi-am turnat o ceașcă de cafea și m-am uitat afară, la copacii luminați de soare. Am sunat acasă ca să văd ce face Alafair, apoi l-am sunat pe Batist la doc. M-am dus la baie când nu aveam neapărată nevoie. Apoi m-am uitat încă o dată la tabelul neterminat cu distanțele parcurse, la raportul meu de activitate, pe ore, la rapoartele cu arestări ale unor indivizi de prin zonă care ieșiseră deja pe cauțiune și care aveau să fie eliberați înainte să apară în fața instanței. Am deschis cel mai mare sertar al biroului și mi-am aruncat toate hârtiile în el, am închis ușor sertarul cu piciorul, am părăsit biroul și m-am dus acasă tocmai la timp ca să văd taxiul care-o lăsa pe Robin Gaddis, cu tot cu valiza ei, la mine pe verandă.

Purta pantofi de piele cu tocuri cui, blugi Levis și o bluză largă care arăta de parcă ar fi fost atinsă cu tușe de acuarelă roz și gri. Am oprit motorul camionetei și m-am dus spre ea, pășind printre frunzele uscate de pecan din curte. A zâmbit și și-a aprins o țigară, suflând fumul sus. Am încercat să par relaxat și să mă fac plăcut, dar ochii îi străluceau și fața îi era încordată de teamă.

— Oho, aici ești chiar printre pelicani și aligatori, a zis ea. Ți se învârt șerpi și nutrii și toate chestiile alea primprejurul casei?

— Ce mai faci, Robin?

— Întreabă-mă după ce o să fiu sigură că am ajuns iar cu picioarele pe pământ. Am zburat cu una dintre companiile alea aeriene mizerabile, unde pilotul are o barbă de trei zile și duhnește a usturoi și băutură ieftină. Cădeam așa de repede prin golurile de aer, că nu se mai auzeau motoarele, în difuzoare au pus tot timpul muzică *mambo*, iar din fața avionului venea miros de marijuana.

Am luat-o de mână, apoi m-am simțit la fel de ciudat ca ea. Am cuprins-o ușor cu brațele pe după umeri și am sărutat-o pe gât. Părul îi era cald și avea picături fine de transpirație pe ceafă. Și-a lipit abdomenul de mine și mi-am simțit ventrele vibrând și mușchii spatelui încordându-se.

— Cred că azi nu e ziua pentru îmbrățișări de urs Cro-Magnon, a spus ea. Este în regulă, Pătutule. Nu-ți face griji. Sunt o gagică de treabă. Și nu-ți face griji nici pentru ce trebuie să-mi spui. Mami s-a aranjat cu mult timp în urmă. Mi-a venit pur și simplu să iau un zbor de treizeci și nouă de dolari cu Kamikaze Airlines și n-am putut să rezist.

— Ce s-a întâmplat cu Key West?

— Am făcut o schimbare și n-a mers.

— Ce schimbare?

Și-a luat privirea de la mine și s-a uitat afară, în umbra fierbinte a nucilor pecan.

— N-am mai suportat să servesc gogoși din porumb ăloră care se înghesuiau la Howdy Doody, în Des Moines. Am întâlnit un tip care are o discotecă pe partea cealaltă a insulei. Ar fi trebuit să fie un local de mare clasă, plin de oameni care lasă bacșiș mare. Doar că ce crezi? Am aflat că era plin de poponari și că noaptea tipul și barmanul-șef îi trăgeau pe sfoară pe tipii ăia. Intră un turist, unu' care nu a mărturisit încă nimănui că e gay, care are probabil o soție și copii în Meridian, și când e incredibil de beat și încearcă să-l apuce de buci pe

vreun puști, îi folosesc MasterCardul ca să achite vreo cinci-șase sticle de șampanie de un litru și jumătate, la treizeci de dolari bucata, și-i falsifică mai târziu semnătura. Când primește factura, o lună mai târziu, în Meridian, el n-o să facă scandal fie pentru că nu-și amintește ce a făcut, fie pentru că nu vrea să se afle că a trecut pe la Mancători de Bărbați SRL. Așa că într-o noapte, chiar după închidere, le-am spus proprietarului și barmanului că sunt niște pungași. Proprietarul stătea pe scaun lângă mine. Cu un zâmbet amabil pe față, de parcă tocmai coborâsem din camionul cu vite, mi-a pipăit piciorul de sus până jos. Tot timpul se uita în ochii mei pentru că știa că mami nu are bani, că mami nu are alt loc de muncă, că mami nu are niciun prieten. Doar că eu beam atunci o ceașcă de cafea suficient de fierbinte să ia vopseaua de pe o navă de război și i-am turnat-o fix peste stridiute. Am auzit a doua zi că mergea de parcă ar fi avut o cursă de șoareci agățată de echipament. Dar am o sută douăzeci de dolari, Pătatule, – a zis ea plescăind din limbă și dându-și părul pe spate, – și niciun salariu compensatoriu, pentru că tipul și barmanul la oficiul de ocupare a forței de muncă au spus că am fost concediată pentru că nu băgam în casa de marcat banii pentru băuturi și îi făceam pe clienți la buzunare.

Am mângâiat-o pe ceafă și i-am luat valiza.

— Avem o casă mare. Uneori se încălzește foarte tare în timpul zilei, dar noaptea e răcoare. Cred că o să-ți placă, am spus deschizându-i ușa cu plasă. Și am nevoie de cineva care să mă ajute la doc.

Iar în gând mi-am spus: „O, Doamne!”

— Te referi la vânzarea de râme și chestii de-astea? a întrebat.

— Sigur.

— Oho, viermi. Nici vorbă, Pătatule.

— Și mai am și-o bonă și o fetiță care locuiesc cu mine. Dar avem o cameră în spate, pe care nu o

folosim. O să pun un pat pliant în ea și un ventilator la fereastră.

— Aha.

— Eu dorm afară, pe canapea, Robin.

— Aha, înțeleg.

— Insomnii și tot rahatul. Mă uit mereu la show-ul de la miezul nopții până când adorm.

Am observat cum privirea i s-a mutat către încuietoarea și zăvorul de la ușa dormitorului meu.

— Pare un loc minunat. Ai crescut aici?

— Da.

S-a așezat pe canapea. Am văzut oboseala făcându-și loc pe chipul ei. Și-a stins țigara într-o bombonieră goală de pe masa de cafea.

— Tu nu fumezi, nu? Probabil îți împrut aerul din casă, a zis ea.

— Nu-ți face griji.

— Dave, știu că-ți complic existența. Nu asta intenționez. O fată este pusă uneori la zid. Știi, fie veneam la tine, fie mă întorceam în circuitul T-and-A. Pur și simplu nu mai pot suporta.

M-am așezat lângă ea și am cuprins-o cu brațul pe după umeri. Am simțit cum se opune la început, apoi și-a rezemat capul sub bărbia mea. I-am atins obrazul și gura cu degetele și i-am sărutat fruntea. Am încercat să-mi spun că o să-i fiu doar prieten și nu fostul iubit a cărui inimă putea fi pusă pe jar așa de ușor de respirația ei tăcută și regulată pe pieptul meu.

Dar istoria vieții mele era una de promisiuni și decizii ratate. Alafair, bona, Robin și cu mine am mâncat fasole roșie, orez și cârnați la masa din bucătărie, în timp ce afară tuna, vântul scutura copacii, lovindu-i de casă, iar rafalele de ploaie huruiau pe acoperiș și se scurgeau de pe streșină. Apoi cerul s-a limpezit și luna a apărut deasupra câmpurilor umede, iar briza a început să miroasă a pământ, a flori și trestie de zahăr. Robin a intrat în camera de zi după miezul nopții. Lumina lunii cădea în pătrate de fildeș pe podea, iar conturul

picioarelor ei lungi și al umerilor și brațelor ei goale părea să emane o lumină rece. Fata s-a așezat pe canapea, s-a aplecat deasupra mea și m-a sărutat pe gură. Îi simțeam mirosul parfumului și al pudrei de bebeluș de pe gât. Și-a pus degetele pe fața mea, mi le-a trecut prin păr și mi-a netezit plasturele alb de deasupra urechii, de parcă ar fi descoperit pentru prima dată ceva ciudat la mine. Purta un neglijeu scurt, sânii întăriți îi erau lipiți de nailon, iar când mi-am trecut mâinile peste formele ei și de-a lungul spatelui, pielea-i era așa de fierbinte la atingere, de parcă ar fi stat în soare toată ziua. Am tras-o cât era de lungă către mine și i-am simțit coapsele deschizându-se și mâna trăgându-mă înăuntru ei. Apoi m-am pierdut în căldura ei femeiască, în sunetul gurii ei la urechea mea, în încordarea gambelor ei strânse între ale mele și, în cele din urmă, în propria mărturisire a dependenței și neputinței de a-mi face ordine în viață. La un moment dat mi s-a părut că aud o mașină pe drum. Am simțit cum îmi dau drumul înăuntru, de parcă aș fi fost trezit violent din somn, dar ea s-a ridicat pe coate deasupra mea, mi-a privit în liniște fața cu ochii ei întunecați și m-a sărutat pe gură în timp ce cu mâna m-a împins din nou înăuntru, ca și cum dragostea ei era de-ajuns ca să risipească umbrele din ungherele inimii mele întunecate.

•

Telefonul m-a trezit la patru dimineața. Am răspuns din bucătărie și am închis ușa către hol ca să nu trezesc restul casei. Luna era încă pe cer, iar lumina blândă de culoarea fildeșului cădea pe arborele de mătase și pe mesele de picnic din lemn de sequoia aflate în curtea din spate.

— Am găsit un bar cu o formație adevărată de *zydeco*, a spus Minos. Îți amintești de Clifton Chenier^[65]? Tipii ăștia cântă exact cum cânta Clifton Chenier.

Se auzea un tonomat, apoi discul s-a oprit și am auzit clinchetul unor sticle.

— Unde ești?

— Ți-am spus. Într-un bar, în Opelousas.

— E cam târziu pentru *zydeco*, Minos.

— Am ceva să-ți povestesc. La dracu', am o grămadă. Știi că am fost agent secret în Vietnam?

— Nu.

— Ei bine, nu e mare lucru. Dar uneori aveam probleme pe care regulamentele nu le acopereau. Era un civil francez care ne făcea multe necazuri.

— Ești cu mașina?

— Sigur.

— Las-o în parcare. Ia un taxi până la motel. Nu te duce înapoi în Lafayette. Mă înțelege?

— Ascultă, civilul francez avea legături cu VietCongul din Saigon. Avea curve și niște oameni la bazele noastre, iarăștia îi furnizau informații și e posibil să fi fost implicat în torturarea până la moarte a unui agent de-ai noștri. Dar nu o puteam dovedi și, pentru că avea un pașaport francez, era problematic să te ocupi de el.

— Nu mă interesează să discut cu tine despre Vietnam.

— Între timp, maiorul părea un cretin care nu era în stare să facă față. Așa că am chemat un sergent care ne mai făcuse câteva servicii din când în când, cum a fost atunci când s-a strecurat în timpul nopții într-un oraș ca să-i taie cuiva gâtul de la o ureche la cealaltă, cu un brici de bărbier. Avea să-l omoare pe francez cu o armă cu infraroșii, să-l împuște de la vreo cincizeci de metri și să se întoarcă să bea bere la clubul subofițerilor, înainte ca ăia să fi apucat să-i șteargă creierii tipului de pe tapet. Dar ce crezi? A greșit nenorocita de casă. Un om de afaceri olandez mânca melci cu bețișoarele, iar destoinicul nostru sergent i-a împrăștiat creierii pe bluza nevestii-sii.

— Am un sfat pentru tine, Minos. Dă dracului Vietnamul. Elimină-l din viața ta.

— Eu nu vorbesc de Vietnam. Eu vorbesc de mine și de tine, prietene. Este ca o chestie scrisă de F. Scott Fitzgerald. Suntem în slujba unei vaste întreprinderi ipocrite și vulgare.

— Uite, ia-ți ceva de mâncare și vin acolo.

— Sunt niște oameni din guvern care vor să facă un târg cu Romero.

— Ce?

— Știe foarte multe rahaturi despre o mulțime de oameni. Este valoros pentru noi. Sau cel puțin pentru cineva anume.

Mi-am simțit mâna încleștându-se pe receptor. Scaunul de lemn pe care stăteam mi se părea tare sub apăsarea spatelui și a coapselor mele goale.

— Este adevărat? am spus. Oamenii tăi vorbesc cu Romero? Știi unde este?

— Nu mai zice „oamenii mei”. A trimis vorbă altor agenți federali din New Orleans. Nu știu unde este, dar spune că va veni dacă i se oferă o învoială corectă. Știi ce le-am spus?

Îmi auzeam răsuflarea prin găurile din receptor.

— Le-am spus: „Încheiați dracului toate învoielile pe care le vrea. Robicheaux nu se va prinde în joc”. Trebuie să mărturisesc că m-am simțit destul de bine.

— În ce bar ești?

— Lasă-mă pe mine... Însă am avut dreptate, nu? N-ai să negociezi?

— Vreau să vorbesc mâine cu tine.

— Ei, pe dracu', nu. N-o să-ți spun mai multe decât ai auzit. Dar în momentul ăsta vreau să-mi dai un răspuns cinstit și clar. Nu trebuie să recunoști nimic. Spune-mi că mă înșel. Ai găsit Toyota, l-ai prins pe Keats, l-ai dus la debarcader și i-ai pus pușca de .45 între coaste și i-ai zburat plămânii pe gură, corect?

— Greșit.

— Haide, Robicheaux. Ai apărut la locuința din New Orleans a haitianului chiar după venirea polițiștilor. Care sunt șansele ca tu să ajungi din

întâmplare într-o asemenea situație? Apoi un alt tip pe care tu îl urăști cu adevărat – cineva căruia i-ai zdrobit nasul cu un tac de biliard – e găsit mort lângă digul Henderson. Keats era din Brooklyn. Nu știa nimic despre zona respectivă. Dar tu ai pescuit în mlaștina aia toată viața. Dacă de cazul ăsta nu s-ar fi ocupat doar o grămadă de polițiști *cajun*, ai fi fost la închisoare până acum.

— Ia două pilule de vitamina B și patru aspirine înainte de culcare, am spus. Măine n-ai să alergi un kilometru și jumătate în patru minute, dar măcar n-o să ai coșmaruri.

— Bat câmpii, nu-i așa?

— Te-ai prins. O să închid acum. Sper să nu-ți faci prea multe probleme. Pentru un om al guvernului, ești un tip de treabă, Dunkenstein.

Încă mai vorbea când am pus receptorul înapoi în furcă. Afară, pe câmp, se auzea chemarea păsărilor de noapte.

•

În ziua aceea, după serviciu, le-am scos pe Robin și pe Alafair la Cypremort Point, la cină. Am mâncat creveți fierți și crabi pe terasa acoperită a unui restaurant dărăpănat de lângă golf. În amurgul violet, suprafața apei părea netedă și cenușie, vălurită din loc în loc de o briză ușoară, precum încrețiturile de pe pojghița vopselei. Spre vest, în depărtare, insulele de rogoz erau înconjurată de ultima sclipire roșie a soarelui aflat la orizont. În spatele nostru se vedea drumul lung, cu două benzi, care mergea în jos spre Point, printre chiparoșii uscați și acoperiți acum de umbre, pe lângă barăcile de pescuit construite pe stâlpi deasupra pădurilor inundate, pe lângă pirogile legate de pilonii cabanei, covorul de nuferi de pe canale și stârcii ridicându-se cu aripile întinse spre cerul de lavandă, precum un poem șoptit.

Ventilatoarele electrice mari din restaurant vibrau din cauza propriei energii; mesele de lemn

erau pline de carapace de crab; insectele se loveau de plasă pe măsură ce lumina se stinge pe cer, iar cineva pusese *La Jolie Blonde* la tonomat. Părul brunet al lui Robin se mișca în briză și ochii ei erau luminoși și fericiți. În colțul gurii avea o pată de sos picant. Cu tot trecutul ei împovărat, era o fată bună la suflet și se agățase de afecțiunea mea într-un mod ciudat. De femei te îndrăgostești din diferite motive, presupun. Uneori, sunt pur și simplu frumoase și tu nu îți poți controla dorința mai mult decât ți-ai putea controla visele. Și mai sunt altele care-și fac drum către sufletul tău, care sunt blânde, loiale și iubitoare într-un fel în care era sau ar fi trebuit să fie mama ta. Apoi este fata ciudată care intră în mod neașteptat de pe un drum lăturalnic în centrul vieții tale, cea care nu seamănă deloc cu prezența caldă și neclară care de-atâta vreme ți-a stat alături, la granița blândă a somnului. În schimb, hainele ei sunt mereu nepotrivite, rujul ei nu se asortează, își ține poșeta ca pe un scut, iar ochii îi sunt mari și strălucitori, de parcă Furiile ar fi chemat-o din culisele scenei.

Robin și cu mine făcuserăm o înțelegere. Eu urma să concediez bona și ea avea să mă ajute să am grijă de Alafair și să muncească la magazinul de momeli. Mi-a promis că nu mai bea și nu se mai droghează, iar eu am crezut-o, deși nu știam cât timp putea să se țină de hotărârea asta. Nu înțeleg alcoolismul și nu pot să spun sigur ce e un alcoolic. Am cunoscut niște oameni care au renunțat din proprie voință, apoi au ajuns să se prostitueze și să se frământă în mizeria psihologică și metabolică ce i-a determinat în cele din urmă să rupă ușa și să vină la AA în genunchi. Am cunoscut alții care într-o zi au încetat pur și simplu să mai bea și și-au trăit viețile într-o zonă cenușie, neutră, ca oamenii care își retează toate marginile ascuțite ale sufletelor, până când par să funcționeze cu energia spirituală a unei molii. Singura concluzie la care am ajuns vreodată în

legătură cu alcoolicii era că eu făceam parte dintre ei. Ceea ce făceau alții cu alcoolul nu se putea aplica și la mine, atâta timp cât nu-l presau pe Dave Robicheaux care era, până la urmă, o victimă de bunăvoie.

Ne-am întors cu mașina prin coridorul lung de chiparoși morți, cu licurici care luminau în întuneric. Am închiriat un aparat video și un film Walt Disney de la magazinul de casete din New Iberia. Mai târziu, Batist a venit pe la noi cu niște cârnați proaspeți pe care i-am încălzit în cuptor. Am făcut limonadă cu gheață spartă și frunze de mentă și ne-am uitat la film în camera de zi, sub ventilatorul cu pale de lemn. Când m-am ridicat să umplu din nou carafa, m-am uitat la lumina pâlpâitoare a ecranului care cădea pe fețele lui Robin, Alafair și Batist și am avut sentimentul ciudat că aparțineam unei familii, senzație pe care nu o mai trăisem de la moartea lui Annie.

•

A doua zi m-am dus acasă pentru masa de prânz. Când a sunat telefonul, mâncam un sandwich cu șuncă și ceapă la masa din bucătărie. Era o zi frumoasă și însorită, deasupra copacilor cerul era de un albastru clar, iar prin fereastra din spate o vedeam pe Alafair jucându-se în grădina din spate cu una dintre pisicile mele cu blană în trei culori. Purta tenișii roz pe care scria STÂNGUL și DREPTUL, o pereche de blugi trei sferturi și un tricou galben cu Donald Duck, pe care i-l cumpărase Annie. Fetița legăna sfoara unui zmeu în fața labelor agitate ale pisicii. Am mestecat șunca și pâinea și am dus alene la ureche receptorul telefonului. Huruitul monoton al unei conexiuni interurbane se auzea ca vântul sudând într-o scoică.

— Ești Robicheaux?

— Da. Cine-i acolo?

— Polițistul, da?

Vocea suna de parcă ar fi fost filtrată prin nisip umed.

— Așa este. Vrei să-mi spui cine ești?

— Sunt Victor Romero. Am mulți oameni pe capul meu și aud lucruri care nu-mi plac. Majoritatea se leagă de numele tău.

Simțeam bucata de sandviș rigidă și inertă între maxilare. Am dat farfuria deoparte și am simțit cum mă înțepenesc pe scaun.

— Mai ești acolo? a întrebat.

Am auzit un zgomot ciudat, apoi niște șuierături în fundal.

— Da.

— Toți vor să pună gheara pe mine, de parcă aș fi responsabil de toate crimele din Louisiana. Au lansat pe stradă zvonul că e posibil să merg la închisoare pentru treizeci de ani. Se zice că aș fi omorât niște oameni într-un avion, că s-ar putea să mă dea pe mâna poliției locale și să mă prăjească în Angola. Deci toată lumea din New Orleans știe că polițiștii au prins drag de mine și că nu mă atinge nimeni, pentru că aș fi ca duhoarea rahatului, iar ei nu vor să-și murdărească mâinile. Mă ascuți?

— Da.

— Deci le-am spus că voi face o înțelegere. Ei îi vor pe pungașii ăia mari, iar cu mine o lasă mai moale. Le-am zis că mă prezint dacă îmi dau doar trei ani. Nu mai mult de trei, atât. Dar ce aud eu? Aud că există un copoi pe nume Robicheaux, că este un mare dur și că nu-i arde de joacă. Deci mă freci la icre, omule.

Îmi simțeam inima bătând, simțeam sângele pulsându-mi în ceafă și în tâmpile.

— Vrei să ne întâlnim undeva să vorbim? am întrebat.

— Cred că nu ești întreg la minte.

Apoi am auzit din nou zgomotul acela, urmat de șuierături.

— Vreau să vorbești cu labagiii ăia de la DEA, a zis. Vreau să le spui că nu faci plângere doar pentru că ai crezut că a tras ceva în tine. Lasă-mă dracului în pace. Eu primesc un mesaj de la un tip și poate că o să-ți dau ceva de care ai nevoie.

— Nu cred că ai cu ce negocia, Romero. Cred că ești un traficant mărunț de care s-a plictisit toată lumea. Ce-ar fi să scrii tot rahatul ăsta pe o carte poștală, iar eu o să-l citesc când nu o să am altceva mai bun de făcut.

— A, da?

Nu am răspuns. El a rămas tăcut o clipă, apoi a vorbit din nou.

— Vrei să știi cine a pus la cale lovitura pentru nevastă-ta?

Acum respiram adânc, iar înăuntrul pieptului îmi tremurau niște corzi. Am înghițit și am încercat să-mi păstrez un ton cât mai neutru.

— Astea sunt doar baliverne. Dacă ai ceva cu care să faci schimb, spune odată sau nu mă mai deranja, am replicat.

— Crezi că spun baliverne, nu-i așa? Ia ascultă aici, nenorocitul. Aveai un ventilator în fereastra dormitorului. Aveai un telefon pe hol, dar cineva ți l-a smuls din perete. Și în timp ce-o rezolvau pe doamna, tu te ascundeai afară, în beznă.

Mi-am simțit mâna alunecând în sus și în jos pe coapsa încordată. A trebuit să-mi umezesc buzele înainte de a vorbi din nou. Ar fi trebuit să tac, să nu zic nimic, dar nu mă mai puteam controla.

— O să te găsesc, am răspuns cu voce răgușită.

— Găsește-mă, dar nu o să afli nimic. Eu am înțeles asta de la început. Dacă vrei restul poveștii, vino cu o propunere care să nu mă bage în belea. Ai conștiința încărcată, iar eu nu am de gând să fiu arestat din cauza asta.

— Ascultă...

— Nu, eu vorbesc, tu ascultă. Întâlnește-te cu niște căcănari de la Biroul Federal și hotărăște ce vrei să faci. Stabilești un număr potrivit, și mă

refer la maxim trei ani într-o închisoare de minimă securitate, apoi dai un anunț în *Times Picayune* care să spună: „Victor, situația ta a fost aprobată”. Eu văd anunțul ăla, și poate că un avocat o să sune la DEA să stabilească o întâlnire.

— Eddie Keats a încercat să te distrugă. O să te elimine, așa cum au făcut cu haitianul. Începi să rămâi fără ascunzători.

— Mă pupi în fund! Am mâncat gândaci și șopârle treizeci și opt de zile și m-am întors cu unsprezece urechi pe un băț. O să cumpăr ziarul duminică dimineată. După aia, nici gând. Curăță-ți singur rahatul.

Înainte să închidă, mi s-a părut că aud clopotul unui tramvai.

Mi-am petrecut restul după-amiezii încercând să-mi amintesc vocea lui Romero. O mai auzisem înainte, învăluită de bubuitura unui tunet, pe veranda mea? Nu eram sigur. Dar gândul că avusesem o conversație despre o înțelegere pentru micșorarea pedepsei cu unul dintre ucigașii lui Annie se răsuca în mintea mea ca un deget obscen.

•

M-am trezit după miezul nopții, cu capul amorțit, ca atunci când stai de unul singur în bătaia unui vânt rece. M-am așezat fără zgomot pe canapea, cu picioarele desculțe sprijinite într-un pătrat luminos de pe podea, strângându-mi și desfăcându-mi pumnii ca și cum îmi vedeam mâinile pentru prima dată. Apoi am descuiat dormitorul meu și al lui Annie și m-am așezat în întuneric pe marginea saltelei.

Lenjeria pătată de sânge fusese luată într-o pungă din vinilin pentru probe, dar salteaua și rama patului erau pline de găuri prin care îmi puteam băga degetele, ca și cum aş fi explorat rănile Mântuitorului. Petele maronii care acopereau rama patului și tapetul floral ar fi putut fi stropii săriți dintr-o pensulă. Am atins peretele

cu mâna și am simțit marginile rigide și sfâșiate ale găurilor prin care gloanțele pătrunseseră în lemn. Lumina lunii strălucea printre ramurile nukului pecan de afară și crea un oval de lumină în poala mea. Mă simțeam la fel de izolat de parcă aș fi stat pe fundul unei fântâni secate și răcoroase, în timp ce fâșii de nori argintii traversau un cer întunecat.

M-am gândit la tatăl meu, dorindu-mi să-l am lângă mine. Nu știa să scrie sau să citească și nu ieșise niciodată din statul Louisiana, dar sufletul lui avea o capacitate intuitivă de a ne înțelege viețile – viziunea proprie a *cajunilor* asupra lumii, pe care nicio carte de filosofie nu ar fi putut să o explice. Bea prea mult și se lua la bătaie cu doi sau trei tipi în același timp în vreun bar, cu entuziasmul unui băiat care joacă baseball, dar ascundea o inimă blândă, un puternic simț al binelui și-al răului și o capacitate tragică de a înțelege cruzimea și violența cu care lumea îi tratează uneori pe inocenți.

Îmi povestise despre o crimă la care asistase când era tânăr. În mintea tatălui meu, moartea victimei fusese emblematică pentru întregul comportament nedrept și brutal de care sunt capabili oamenii atunci când sunt în grup, deși, la drept vorbind, victima nu fusese o persoană nevinovată.

Era în iarna anului 1935, iar un criminal care jefuise bănci împreună cu John Dillinger și Homer Van Meter fusese dat afară dintr-un bordel din Opelousas care funcționa de pe vremea Războiului Civil. Poliția l-a urmărit până în districtul Iberia, iar când mașina i-a alunecat într-un șanț, a ajuns pe o miriște înghețată unde fusese trestie de zahăr. Împreună cu un negru, tata scotea cioturi din pământ cu ajutorul unui măgar și le ardea în grămezi mari când hoțul a trecut pe lângă ei în fugă, îndreptându-se spre hambarul vechi de lângă moara noastră de vânt. Tata a spus că purta o

cămașă albă cu butoni și un papion, n-avea haină și strângea în mână o pălărie de paie, ca și cum ar fi fost ultimul lucru care-i mai rămăsese pe lume.

Un polițist a tras un foc din stradă, unul dintre picioarele hoțului a cedat, iar el s-a prăbușit în mijlocul miriștii. Polițiștii purtau cu toții costume și pălării de fetru. Au traversat câmpul înșiruiți unul în spatele celuilalt, de parcă ar fi vânat prepelițe. S-au așezat în semicerc în jurul bărbatului rănit, în timp ce el zăcea la pământ, implorând să fie lăsat în viață. Taică-meu a spus că atunci când au început să tragă cu revolverele și armele automate, cămașa bărbatului s-a umplut cu o explozie de flori purpurii.

Flori roșii care s-au făcut maronii și care se pot impregna în lemnul ce se exfoliază sub atingerea degetelor mele. Pentru că au țintuit-o de rama patului și de peretele ăsta, iar țipetele, și frica, și agonia ei au pătruns adânc în lemnul ăsta și au transformat scândurile de chiparos într-un crucifix.

Am simțit o mână pe umăr. Mi-am ridicat privirea spre Robin; trupul și chipul ei păreau neobișnuit de palide în lumina lunii care pătrundea în cameră. Și-a trecut ușor mâna peste brațul meu și m-a ridicat cu blândețe de pe marginea patului.

— Nu-ți face bine să stai aici, Pătatule, a spus încet. Mă duc la bucătărie să pregătesc niște lapte cald.

— Sigur. Tot mai sună?

— Poftim?

— Telefonul. L-am auzit sunând.

— Nu. N-a sunat... Dave, hai să ieșim de aici.

— Deci nu a sunat? Când aveam delirium tremens, mă sunau oameni morți. Pe-atunci, lucrurile o luaseră razna.

•

În dimineața aia m-am întors în New Orleans ca să-l caut pe Victor Romero. Așa cum am mai spus, fișa lui de cazier nu-mi era de mare ajutor și nu mă

îndoiam că era un tip mult mai inteligent și mai periculos decât reieșea de-acolo. Dar era de asemenea evident că avea aceleași vicii și preocupări sordide și că privea lumea din aceeași perspectivă ca majoritatea oamenilor de genul lui. Am vorbit cu oameni ai străzii din Cartier, cu barmani, cu niște dansatoare care se prostituau, cu taximetriști care lucrau la ore târzii și erau pești pentru fete, cu niște escroci negri, cu niște comis-voiajori de pe Bourbon, cu unul care vindea lucruri furate în Algiers, cu un drogat în ultimul hal care își injecta coapsele cu o pipetă înfășurată într-o bancnotă de un dolar. Dacă recunoșteau că-l știau pe Romero, spuneau ba că îl credeau mort, ba că plecase din țară sau că se afla în custodia FBI-ului. În fiecare caz, a fost ca și cum aș fi stat de vorbă cu un loc gol de parcare.

Dar uneori tăcerea însăși e o mărturisire. Eram convins că Romero se afla încă în New Orleans – auzisem soneria tramvaiului în fundal atunci când sunase – și, dacă era în oraș, probabil că cineva îl ascundea sau îl ajuta, pentru că nu era nici pește, nici dealer. Am mers la sediul Districtului Unu, la marginea Cartierului, și am stat de vorbă cu doi detectivi de la Brigada de Moravuri. Mi-au spus că încercaseră deja să-l găsească pe Romero prin intermediul rudelor lui, dar ele nu existau. Tatăl lui fusese culegător de fructe și dispăruse în Florida prin 1960, iar mama lui murise în spitalul de psihiatrie Mandeville. Nu avea frați sau surori.

— Dar iubite?

— În afară de curve, mai e doar mâna lui, a spus unul dintre detectivi.

Am condus înapoi spre New Iberia după-miaza târziu, pe ploaie. Soarele strălucea în timp ce ploua, iar lumina lui juca pe suprafața galbenă a mlaștinii Atchafalaya. Am oprit la Breaux Bridge și am parcat pe digul Henderson. Am stat acolo, înconjurat de florile de piciorul-cocoșului și albăstrele, și am privit ploaia ușoară căzând peste

canale și chiparoșii inundați. Digul era plin de uriașe lăcuste negre și galbene care săreau prin iarbă, cu spinările lor lucioase strălucind în lumina umedă. Când eram copil, fratele meu și cu mine le prindeam sub pălăriile de paie și le agățam la apus în niște cârlige de pescuit, între două platforme petroliere abandonate, iar dimineața firul atârna atât de greu sub greutatea pisicilor de mare, încât trebuia să tragem amândoi ca să îl ridicăm deasupra apei.

Începusem să mă satur să fiu iarăși polițist. Dacă-ți ții sufletul suficient de mult lângă o piatră de polizor, într-o zi o să te trezești cu mâinile goale. Cu gândul ăsta în minte, am lăsat-o pe Alafair cu Batist în acea seară și am mers cu Robin la curse, la Evangeline Downs, în Lafayette. Am mâncat creveți și friptură la club, ne-am întors apoi la tribuna în aer liber și am stat pe niște locuri de lângă linia de finis. Era o seară plăcută, iar fulgerele licăreau la orizont. Iarba încă umedă de la ploaia de după-amiază fusese greblată de curând, iar în jurul lămpilor cu arc electric de deasupra noastră străluceau halouri cauzate de umezeala din aer. Robin purta o rochie de vară albă, din bumbac, cu flori de crin pătat mov și verzi, iar gâtul și umerii ei bronzăți păreau fini și reci în lumina umbrită. Nu mai fusese niciodată la curse și am lăsat-o să aleagă ea caii la primele trei întreceri. A ales un armăsar datorită petelor albe ca niște șosete pe care le avea pe picioare, un altul pentru că jocheul avea îmbrăcăminte de mătase mov și pe-al treilea pentru că fața lui avea forma unei inimi de jucărie. Toți au ieșit pe primele trei locuri, iar ea era deja dependentă. De fiecare dată când caii intrau în ultima tură și erau pe ultima sută de metri, când jocheii îi împingeau cu cravașa în coaste și iarba ruptă zbura prin aer, Robin se ridica în picioare cu brațele agățate de ale mele, cu sânii lipiți de mine, iar corpul îi sălta și îi tremura de entuziasm. Am încasat bilete în valoare de o

sută șaptezeci și opt de dolari la ghișeu, iar în drum spre casă ne-am oprit la un magazin cu program prelungit și i-am cumpărat lui Batist și soției lui un coș cu fructe și brânzeturi, cu o sticlă de Cold Duck în el. Când am oprit camioneta pe drumul care mergea de-a lungul canalului, la sud de New Iberia, ea adormise cu fruntea pe umărul meu, cu mâna strecurată în cămașa mea, cu gura întredeschisă în lumina lunii, ca și cum avea să-mi șoptească un secret copilăresc.

•

Nu reușisem să găsesc pe cineva în viață, așa că m-am gândit că aș putea avea mai mult succes cu morții. În după-amiaza următoare, Cecil și cu mine am mers la Jungle Room, pe strada Breaux Bridge, să vedem ce puteam afla – dacă era ceva de aflat – despre legătura lui Eddie Keats cu Victor Romero. În lumina strălucitoare a soarelui, parcare argiloasă și albă, fațada violetă cu cocotieri pictați și ușa de un roșu ca lacul de unghii te izbeau ca o palmă peste față. Dar cu excepția luminilor difuze din spatele barului, interiorul era întunecat ca o peșteră și se simțea mirosul insecticidului dintr-un rezervor cu care stropea pe la colțurile clădirii un angajat al companiei Orkin. Două femei care păreau obosite și mahmure fumau și beau Bloody Mary la bar. Barmanul așeza sticle de bere cu gâtul lung în lada frigorifică, iar mușchii i se ridicau pe spatele lat de fiecare dată când se apleca. Avea păr platinat, brațe de culoarea bronzului și nu purta cămașă, ci o vestă argintie cu model floral, care strălucea ca o tinichea. Sus, pe perete, se afla cușca de sârmă a maimuței. Animalul stătea printre coji de alune și ziare murdare.

Le-am arătat insigna celor două femei și le-am întrebat când l-au văzut ultima dată pe Eddie. Aveau priviri apatice; suflau fumul în aer, scuturau scrumul și erau la fel de neștiutoare și lipsite de viață ca niște decupaje de carton.

Îl văzuseră pe Victor Romero de curând?

Privirile lor erau vagi și goale și își duceau foarte încet țigările la gurile din care le scoteau apoi odată cu fumul expirat.

— Am înțeles că înmormântarea a fost în dimineața asta. Eddie a avut parte de un serviciu funerar frumos? am întrebat.

— L-au incinerat și l-au pus într-o vază sau ceva de genul ăsta. M-am trezit prea târziu ca să mai merg, a zis una dintre femei.

Avea părul vopsit în roșu și lipit de scalp, de parcă ar fi fost făcut din sârmă. Pielea îi era albă, strălucitoare și întinsă peste os ca un abajur, iar la tâmplă îi ieșea în relief un nod de vene albastre.

— Pun pariu că era un tip pentru care ți-era mai mare dragul să lucrezi, am spus eu.

Fata s-a răsucit pe scaunul de la bar și s-a uitat direct la mine. Ochii ei căprui erau apoși și răi.

— Ar trebui să stau de vorbă cu oameni care-mi fac cinste cu o băutură, a zis. Apoi o să-mi așez mâna la tine-n poală și o să stăm de vorbă despre așteptările tale din ce în ce mai mari. Vrei să te ajute cineva cu așteptările tale în creștere, domnule ofițer?

I-am pus cartea de vizită în față.

— Dacă te sature de chestiile astea scoase din benzile desenate, sună la numărul ăsta.

Barmanul a așezat ultima sticlă de bere în ladă și s-a îndreptat spre mine, mergând pe grătarul de lemn din spatele barului, apăsându-și un baton de Num-Zit^[66] pe dinte și gingie.

— Eu sunt fratele lui Eddie. Ai nevoie de ceva?

Bronzul lui era aproape auriu, genul pe care-l obții aplicând chimicale pe piele când stai la soare, iar părul de pe brațe îi era decolorat la vârfuri. Avea același gât gros, plin de vene, aceiași umeri puternici și accentul nazal din Brooklin pe care îl avusese și fratele său. L-am întrebat când îl văzuse pe Eddie Keats ultima dată.

— Acum doi ani, când a venit în vizită în Canarsie.

— Îl cunoști pe Victor Romero?
— Nu.
— Dar pe Bubba Rocque?
— Nu cred că știu numele ăsta.
— Cunoșteai un haitian pe nume Toot?
— Nu-l știu pe niciunul dintre oamenii ăștia.
Vin aici doar ca să mă ocup de afacerile lui Eddie.
E o catastrofă.

— Cred că încalci legea, domnule Keats.

— Poftim?

— Cred că te ocupi de prostituție.

Ochii lui verzi m-au privit cu atenție. A scos o țigară Lucky Strike dintr-un pachet de pe tejgheaua cu sticle de alcool din spatele lui și a aprins-o. Și-a luat cu unghiile un fir de tutun de pe limbă și a suflat fumul prin colțul gurii.

— Care e șmecheria? a întrebat.

— Nu e nicio șmecherie. Vreau doar să aflu dacă pot să te închid.

— Ai avut vreun fel de înțelegere cu Eddie?

— Nu, nu l-am plăcut pe Eddie. Eu sunt tipul care i-a rupt un tac de biliard peste față. Ce părere ai despre asta?

Și-a luat ochii de la mine și a mai tras un fum din țigară. Apoi m-a privit iar, îngrijorat.

— Uite ce e, dacă nu l-ai plăcut pe fratele meu, e problema ta. Dar eu nu sunt Eddie. Nu ai niciun motiv să te legi de mine. M-am ocupat de un bar de negri în Bedford-Stuyvesant. M-am înțeles bine cu toată lumea. Și asta nu e ușor în Bed-Stuy. Vreau să mă am bine și cu oamenii de-aici.

— Nu, eu n-am probleme. Tu ai. Ești pește și te porți urât cu animalele. Cecil, vino înapoi, am zis.

Partenerul meu stătea rezemat de perete, lângă suportul pentru tacuri, cu brațele încrucișate și cu privirea întunecată. Ca multor oameni de culoare, nu-i plăcea categoria de albi pe care o reprezentau fratele lui Keats și cele două prostituate. S-a îndreptat greoi spre el, cu gura ca o linie dreaptă,

mestecând un cocoloș de tutun Red Man, mare cât o minge de golf. Și-a deschis și și-a închis pumnii, cu brațele pe lângă corp. Barmanul s-a dat la o parte.

— Așteaptă puțin, a spus.

— Domnul Keats vrea să dăm jos cușca aia pentru maimuțe, am zis.

— Așa mă gândeam și eu, a replicat Cecil, luând un scaun cu care să se urce pe bar.

Apoi și-a așezat un picior pe tejgheaua pentru sticlele de băuturi și a scuturat cușca prinsă într-un cârlig înșurubat în tavan, ca s-o desfacă. Pantoful lui uriaș a lovit vreo cinci-șase sticle de whisky, care s-au rostogolit și au căzut pe scânduri. Maimuța avea ochii mari și înfricoșați și își agățase labele acoperite cu piele groasă de sârmele cuștii. Cecil a ținut cușca strâns cu o mână și a sărit pe podea.

— Doamna are cartea mea de vizită. Poți să depui o plângere dacă nu-ți convine. Bine ai venit în sudul Louisiane, amice.

Cecil și cu mine am ieșit în arșița soarelui, în parcare cu pământ argilos. Am mers apoi prin umbra stejarilor veșnic verzi din spatele barului și am așezat cușca pe iarbă. Am desfăcut sârma de la ușă și am deschis-o. Maimuța stătea printre ghemotoacele de ziare ude, prea speriată ca să se miște, având coada lipită de-o latură a cuștii. Apoi am înclinat cușca în față, iar animalul s-a rostogolit pe iarbă, a scheunat, a scos un zgomot strident și s-a urcat într-un stejar, de unde ne-a privit cu ochi mari. Vântul a clătinat mușchiul atârnat de copaci.

— Îmi place să lucrez cu tine, Dave, a spus Cecil.

•

Uneori, când o investigație pare să nu ducă nicăieri, când oamenii de pe stradă sunt un zid de care te lovești, iar jigodiile ca Victor Romero par

acoperite cu vaselină, zărești cu coada ochiului o ușă care se deschide ușor.

Era sâmbătă, la o zi după ce mersesem cu Cecil la barul lui Keats. Eu citeam *Times-Picayune* sub umbrela de pânză de pe doc. Chiar și la umbră, lumina strălucea pe hârtia de ziar și îmi făcea rău la ochi. Apoi soarele a intrat în spatele norilor și ziua a devenit dintr-odată cenușie, iar briza și-a făcut apariția, vâlvurind apa și îndoind papura și rogozul de pe mal. M-am frecat cu degetele la ochi și m-am uitat din nou la coloana cu rezumate din secțiunea a doua. În josul textului era o relatare de cinci rânduri despre arestarea unui bărbat în partea de nord-est a Louisianei, sub suspiciunea că ar fi jefuit cutiile poștale ale unor locuințe sociale și că ar fi atacat persoane în vârstă cărora le lua cecurile de pensie. Numele lui era Jerry Falgout.

Am intrat în magazinul de momeli și am sunat la biroul șerifului de acolo. Șeriful nu se afla la post, iar ajutorul cu care am vorbit – și care după voce părea să fie negru – nu era cooperant.

— Tipul ăsta e barman în New Orleans? am întrebat.

— Nu știu.

— Ce ai aflat despre el în Baton Rouge?

— Trebuie să-l întrebi pe șerif despre asta.

— Haide, e în custodia voastră. Trebuie să știi ceva despre el. A fost vreodată la Angola?

— Nu știu. Nu vrea să spună.

— Cât e cauțiunea lui?

— O sută de mii.

— De ce e așa mare?

— A împins o bătrână pe scări. Are craniul fracturat.

Era cât pe-acți să renunț la încercările de a mai scoate ceva de la el și să-l sun pe șerif acasă. Am mai pus însă o întrebare.

— Dar ce anume vă spune?

— Că nu-i place aici și că el nu e vreo sculă bleagă.

Peste un sfert de oră mă aflu în camionetă, în drum spre Lafayette, îndreptându-mă spre autostrada din nord. Crengile arcuite ale copacilor îmi treceau în goană pe deasupra capului.

Peisajul a început să se schimbe pe măsură ce înaintam spre nord, dincolo de Red River. Plantațiile de sfeclă de zahăr și orez se aflau de acum în urma mea. Solul negru, stejarii și chiparoșii inundați erau înlocuiți de pășuni și păduri de pini, de joagăre și terenuri cultivate cu bumbac, de drumuri cu nisip roșiatic care traversau livezi nesfârșite de nuci pecan, de orașe de negri cu barăci nevopsite și cârciumi din șindrilă în care se bea bere și de niște depozite vechi din cărămidă, construite lângă capetele liniilor ferate. Numele franțuzești și spaniole dispăruseră de pe cutiile poștale și de pe magazine. Mă întorsesem în sudul anglo-saxon, unde străzile erau goale duminică, bisericile baptiste erau pline, iar pe negri îi botezau pe fundul râurilor. Era țărâmul sudiștilor bigoți, unde membrii Klan-ului încă ardeau crucifixe pe drumuri de țară în timpul nopții, țărănoii organizau concursuri în care un raton era legat cu lanțuri de un buștean și dus într-un iaz, iar oamenii își întărau câinii să-l atace.

Dar istoria le jucase o festă unor districte din nord. Începând de prin 1960, foarte mulți negri din Louisiana deveniseră alegători înregistrați, iar în districtele și orașele în care albi erau minoritari, la primărie, la Departamentul Șerifului și în comitetele districtuale apăruseră o grămadă de negri. Sau cel puțin așa se întâmplase în orașul de la sud de Natchez, unde Jerry Falgout era prizonier în închisoarea veche de cărămidă din spatele unui tribunal pe care soldații yankei încercaseră să-l ardă în timpul Războiului Civil.

Era un oraș sărac, cu străzi de cărămidă și colonade de lemn construite peste fațadele dărăpănate ale magazinelor. În centrul orașului exista un birou pentru plata cauțiunilor, o cafenea,

un magazin de chilipiruri și o școală de frizerie cu un steag confederat, acum scorjit, pictat deasupra ușii. Trotuarele erau crăpate și tasate, iar din armăturile circulare de oțel înfipite în beton se scurgeau în canale dâre ruginii ca sângele. Clădirea, peluza tribunalului, tunul confederat și monumentul ridicat în cinstea Primului Război Mondial erau acoperite de umbra grea a stejarilor care se ridicau deasupra celui de-al doilea etaj. Am mers spre trotuarul unde se afla tribunalul, am trecut de băncile din fier forjat unde grupuri de negri în vârstă îmbrăcați în salopete sau în pantaloni de bumbac stăteau la umbră, cu privirile pierdute în lumina strălucitoare de pe stradă.

Un ajutor de șerif negru m-a condus pe ușa din spate a tribunalului, în sala de vizită a închisorii. Gratiile de la ferestre și grilajul de pe ușa principală erau acoperite cu straturi de vopsea albă și galbenă. Camera nu era dotată cu aer condiționat, înăuntru era cald și aglomerat și se simțea mirosul uleiului cu care fuseseră unse scândurile din podea și al tutunului pe care cineva îl scuipase într-o cutie cu rumeguș, într-un colț. Un alb îmbrăcat în blugi, care era deținut cu privilegii, l-a coborât pe Jerry Falgout pe o scară de metal în spirală, aflată la capătul unui hol întunecat, și l-a condus în zona de vizite.

Jerry avea buza de jos vânătă și umflată și o crustă de sânge uscat la una dintre nările care se dilata și trăgea aer ca și cum ar fi încercat să-și desfunde nasul. La colțul unuia dintre ochi avea o zgârietură lungă și roșie, ca o pată de ruj. Deținutul s-a întors sus, iar ajutorul de șerif ne-a închis înăuntru. Jerry stătea în fața mea, cu mâinile nemișcate pe masa de lemn, ținându-mă cu o privire ursuză și îndurerată. Simțeam duhoarea acră a transpirației lui uscate.

— Ce se întâmplă sus? am întrebat.

— E o închisoare de negri. Ce crezi?

— Negri pe care i-ai jefuit?

— Nu am jefuit pe nimeni. Eram aici în vizită la rude.

— Termină cu aiurelile, Jerry.

— Haide, frate. Dacă chiar crezi că am chef să tâlhăresc pe cineva, ai impresia că o să jefuiesc negri care primesc ajutor social? O bătrână a fost împinsă pe scări sau ceva de genul ăsta. Era deja senilă, iar acum are capul spart și spune că eu am făcut-o. Paznicul de noapte e nepotul ei. Ce crezi că le spune prietenilor de la etaj?

— Așa e, pare a fi o situație neplăcută.

— Da, ești plin de compasiune.

M-am uitat la el o clipă înainte să vorbesc din nou.

— N-ai mai făcut duș de ceva vreme, Jerry.

Bărbatul și-a întors privirea de la mine și în obraz i-a apărut o pată de culoare.

— Te-au înfundat pentru vreo prostie, prietene? am întrebat.

— Uite, frate, am încercat să mă înțeleg cu ei. Nu mi-a păsat dacă sunt sau nu de culoare. Am vrut să improvizez o plită ca să putem încălzi macaroane seara. Apoi un nenorocit de negru cât malul vine ud learcă de la duș și apucă vasul, cu picioarele desculțe pe podeaua de ciment. L-a curentat așa tare că arăta ca și cum îi băgase cineva un baston electric în fund. Și dă vina pe mine. Începe să arunce cu lucruri – macaroane, și farfurii, și câni de tinichea. Apoi zâmbește și-mi spune că are scula încărcată acum. Zice că o să i-o tragă unui băiat alb data viitoare când intră la duș. Și că pe urmă le vine rândul și ălorlalți.

Jerry avea fața roșie, ochii mijiiți și strălucitori.

Am mers la o chiuvetă ruginită de la perete și am umplut cu apă un pahar de carton. I l-am pus în față și m-am așezat din nou.

— O să-ți plătească mama ta cauțiunea?

— Trebuie să plătească zece mii. Nu are banii ăștia, frate.

— Dar o cauțiune pe proprietate?

— Nu are cum, ți-am spus.
Privirea lui mă evita.

— Înțeleg.

— Uite, frate, am făcut cinci ani în Angola. Cu tipi care ți-ar fi tăiat fața cu lama pentru douăzeci de dolari. Am văzut un turnător ars în celula lui cu un cocteil Molotov. Am văzut un puști înecat în toaletă pentru că nu a vrut să i-o sugă unui tip. Nu o să mă las terminat într-o închisoare de negri, într-o cocină cu apă stătută.

— Vrei să ieși de aici?

— Da. Ai pile la Jesse Jackson¹⁶⁷¹?

— Păstrează masca de băiat dur pentru altă dată, Jerry. Vrei să ieși de aici?

— Tu ce crezi?

— Ai furat de la poștă, ceea ce un delict federal. O să depună o plângere împotriva ta până la urmă, dar știu pe cineva care poate să grăbească lucrurile. O să te băgăm în custodie federală și-ai să poți uita de locul ăsta.

— Când?

— Poate săptămâna asta. Între timp, o să sun la Biroul Federal din Shreveport și o să-i anunț că aici are loc o încălcare serioasă a drepturilor civile. Ar trebui să fie suficient ca să te bage la izolare până când te transferă în custodie federală.

— Ce vrei?

— Pe Victor Romero.

— Ți-am spus tot ce știu despre tip. Ai o obsesie nenorocită, frate.

— Am nevoie de un nume, Jerry. Cineva care poate să-l toarne.

— Nu știu niciunul. Îți spun adevărul. Nu am niciun motiv să-l acopăr.

— Te cred. Dar ai legături cu mulți oameni. Ești un tip cu legături. Vinzi informații. Dacă-ți aduci aminte, ne-ai trădat pe mine și pe Robin pentru o sută de dolari.

Privirea lui s-a întors către fereastra cu gratii, la copacii de pe peluză. Și-a atins sângele uscat de la

nară cu încheietura degetului.

— Plutesc pe un cub de gheață care se topește într-un closet, mi-a spus. Ce pot să zic? N-am ce să dau la schimb. Ai condus degeaba până aici. De ce nu-i rogi pe polițiștii ăia de la Moravuri să te ajute? Au impresia că le știu pe toate.

— Și ei au aceeași problemă ca mine. Un tip fără rude și fără iubită e greu de găsit.

— Stai puțin, cum adică „fără rude”?

— Astea-s informațiile de la Districtul Unu.

Am văzut cum în privire i se aprinde din nou o lumină încrezătoare și răutăcioasă.

— De-asta nu prind niciodată pe nimeni. Are un văr primar. Nu-i știu numele, dar Romero l-a adus la bar acum șase sau șapte ani. Tipul făcuse o șmecherie de râdea toată lumea din Cartier. Niște tipi furaseră de la Maison Blanche costume Bottany 500 care valorau zece mii de dolari. Bineînțeles că s-a scris despre întâmplare în *Picayune*. Așa că verișorul lui Romero pune mâna pe niște specialități din Hong Kong, știi tu, costume de douăzeci de dolari care se transformă în ațe și scame imediat cum le duci la curățătorie. Oprește oameni de afaceri care trec pe Canal și le spune: „Am un costum bun pentru tine. O sută de dolari. Fără etichete. Înțelegi ce vreau să zic?” Am auzit că a făcut două sau trei mii cu rahaturile alea. Când au aflat oamenii că au fost fraieriți, era deja prea târziu.

— Acum unde e?

— Nu știu. Nu l-am văzut decât o dată sau de două ori. E genul de tip care nu face vreo mișcare decât din când în când. Cred că se ocupa de o spălătorie sau ceva de genul ăsta.

— O spălătorie? Unde?

— În New Orleans.

— Haide, unde în New Orleans?

— Nu știu, frate. Ce dracu-mi pasă mie de o spălătorie?

— Și ești sigur că nu știi numele tipului ăstuia?

— În niciun caz. Ți-am spus, a fost acum mult timp. Am fost sincer cu tine. O să te ții de cuvânt sau nu?

— În regulă, Jerry. O să dau niște telefoane. Între timp, tu încearcă să-ți amintești numele tipului cu spălătoria.

— Da, bine. Voi, ăștia, de fiecare dată trebuie să ne-o trageți nițel mai îndesat, nu-i așa?

Am mers la ușa de metal și am izbit-o de canat, pentru ca ajutorul de șerif să-mi deschidă.

— Hei, Robicheaux, nu am țigări. Ce zici de un cartuș de Lucky? a întrebat Jerry.

— În regulă.

— Pune o bucată de hârtie cu câte pachete sunt într-un cartuș. Deținutul ăla cu privilegii se servește singur.

— Am înțeles, partenere.

Ajutorul de șerif m-a lăsat să ies, iar eu m-am întors în zona răcoroasă dintre închisoare și tribunal. Simțeam mirosul pinilor de pe peluză, al hortensiilor care înfloreau lângă o porțiune înșorită de perete și al hotdogilor pe care îi vindea un puști negru la colțul străzii. M-am uitat înapoi prin fereastra închisorii la Jerry, care stătea singur la masa de lemn, așteptând să fie dus înapoi la etaj, cu privirea inexpressivă, apatică și la fel de lipsită de viață ca un boț de seu.

10.

Am așteptat până luni, când aveau să fie deschise magazinele, și am mers cu mașina în New Orleans, în lumina rozalie a răsăritului. Am început să mă uit în sus și în jos de-a lungul liniei de tramvai de pe bulevardul St. Charles, în căutarea unor spălătorii și curățătorii. La un moment dat, New Orleansul era plin de linii de tramvai, dar acum numai tramvaiul de pe St. Charles a mai rămas în funcțiune. Parcurge o mică porțiune din Canal Street, o ia, de-a lungul bulevardului St. Charles, prin Garden District, trece de Loyola, Tulane și Audubon Park, apoi o ia în sus pe South Carrollton și se întoarce pe Claiborne. În mod excepțional, linia asta a fost lăsată în funcțiune pentru că merge de-a lungul unei străzi care e probabil una dintre cele mai frumoase din lume. St. Charles și esplanada din centrul ei sunt acoperite cu o boltă de stejari uriași și are de o parte și de alta case din cărămidă cu garduri din fier forjat și vile de dinainte de Războiul Civil, cu verande împodobite de coloane și cu grădini pline de hibiscus, mirt și leandru în floare, bambus și filodendron uriaș, ale căror garduri au vârfuri ascuțite. Așa că cea mai mare parte a zonei străbătute de linia tramvaiului e una rezidențială și a trebuit să cercetez numai câteva cartiere cu zone comerciale în care s-ar fi putut afla o spălătorie sau o curățătorie a vărului lui Victor Romero.

Am găsit doar patru. Una dintre ele era a unor negri, alta a unor vietnamezi. A treia era gestionată de un cuplu de albi de pe Carrollton, dar m-am gândit că se afla prea departe de stradă ca să fi putut auzi soneria tramvaiului la telefon. Și totuși, cea de-a patra, aflată la câteva străzi de Lee Circle, era la mică distanță de șine, cu ușile deschise ca să iasă căldura dinăuntru, iar prin vitrina mare de

sticlă se vedea un telefon așezat pe tejgheaua de la recepție, în spatele căreia un tip alb apăsa o presă de haine, într-un șuierat de abur.

Spălătoria era pe colț, cu o alee în spate, iar lângă tomberoanele de gunoi se afla o scară din lemn ce ducea la un spațiu de locuit de la etajul al doilea. Am lăsat camioneta peste drum, sub un stejar din parcare a unei cafenele care vindea creveți prăjiți și *dirty rice* la pachet. Era o zi fierbinte și letargică, iar iarba din partea umbrită a esplanadei era încă udă de rouă; scoarța palmierilor avea pete întunecate de la apa care se scursese de pe frunze în timpul nopții, iar liniile de tramvai păreau lucioase, și fierbinți în lumina soarelui. Am intrat în cafenea, am sunat la sediul Consiliului Orașenesc și am aflat că spălătoria era administrată de un bărbat pe nume Martinez. Deci nu puteam face nicio legătură cu numele de familie, mă ajuta doar faptul că administratorul era în mod cert de origine latino-americană. Urma să am parte de o așteptare lungă.

Am deschis ambele uși ale camionetei ca să las aerul să intre și mi-am petrecut dimineața pândind ușa de la intrare, pe cea de la ieșirea din spate și scara de la spălătorie. La prânz am luat cu mine o porție de creveți cu orez pe o farfurie de carton de la cafenea și am mâncat-o în mașină în timp ce o ploaie neașteptată s-a abătut peste stradă și peste stejarul de deasupra capului meu.

Nu am fost niciodată bun la supravegheri, în parte pentru că nu am răbdarea necesară. Dar mai important decât atât era faptul că propria minte îmi devenea cel mai mare dușman în timpul oricărei perioade de pasivitate sau de inactivitate, indiferent cât ar fi fost de scurtă. Dureri, temeri, sentimente de vinovăție fără alinare și o depresie sumbră îmi ieșeau fără motiv la iveală din subconștient și îmi rodeau sufletul ca niște dinți de fler. Dacă nu făceam ceva, dacă nu-mi îndreptam atenția către ceva din afara mea, aceste sentimente

ar fi preluat rapid controlul total, la fel ca atunci când whiskyul îmi alerga prin vene și prin inimă, ca un curent electric întunecat.

Am privit cum ploaia se scurgea de pe ramurile stejarului, lovindu-mi parbrizul și capota camionetei. Cerul era încă întunecat, iar niște nori joși și negri pluteau dinspre sud precum fumul unui tun. Moartea lui Annie mă bântuia. Indiferent cine trăsese focurile de armă în dormitorul nostru, indiferent cine dăduse ordinul și plătitise pentru asta, era incontestabil că ea își pierduse viața din cauza mândriei mele.

Acum trebuia să mă întreb ce aveam de gând cu adevărat în cazul în care îl prindeam pe Victor Romero și aflam că el o omorâse pe Annie. Îmi imaginam că-l ținuisem la perete, depărtându-i picioarele, scoțându-i un pistol de sub cămașă, încătușându-l atât de strâns că pielea de la încheieturi i se umfla precum chitul și împingându-l cu forța pe bancheta din spate a unei mașini de poliție din New Orleans.

Îmi alesesem acest scenariu pentru că știam că era cel pe care ar fi trebuit să mi-l imaginez. Dar nu arăta ce simțeam cu adevărat. Nu mă reprezenta deloc.

Ploaia a încetat pe la ora trei. Pe urmă, cu soarele încă strălucind, a început să plouă din nou pe la cinci, iar copacii de pe bulevard deveniseră de un verde-închis în lumina galbenă și blândă. Am intrat în cafenea și am luat cina, apoi m-am întors la mașină și am privit cum traficul se rarefiază, spălătoria se închide, umbrele se alungesc pe stradă, cerul palid capătă nuanțe de roz și violet și se acoperă cu dungi roșiatice spre apus. Luminile de neon s-au aprins de-a lungul bulevardului, reflectându-se în bălțile din canalele de scurgere și pe esplanadă. Un negru de la un stand de lustruit pantofi din fața unui magazin dăduse drumul la radio și auzeam meciul care avea loc în Fenway Park. Căldura zilei se împrăștiase,

ridicându-se încet din străzile de cărămidă și beton, iar briza adia prin ușile deschise ale camionetei. Tramvaiul mare de culoare măslinie, cu ferestrele luminate, zăngănea pe șine, trecând pe sub copaci. Apoi, exact când soarele aproape că apusese, s-a aprins o lumină în apartamentul de deasupra spălătoriei.

Cinci minute mai târziu, Victor Romero cobora pe scările de lemn din spate. Purta o pereche de pantaloni de la Marine Corps, un tricou cu imprimeu hawaiian supradimensionat, cu flori mov și o beretă peste buclele negre. A pășit repede peste bălțile de pe aleea de cărămidă și a intrat pe ușa unui mic magazin alimentar. Mi-am tras pistolul de .45 din torpedou, l-am băgat la curea, mi-am scos cămașa pe deasupra și am ieșit din mașină.

M-am gândit că am trei alternative. Aș fi putut să-l atac în magazin, dar dacă era înarmat, și probabil că era, pentru că avea tricoul scos din pantaloni, ar fi putut fi rănită sau luată ostatică o persoană nevinovată. Mai exista și posibilitatea să-l aștept la cealaltă ieșire din magazin și să-l atac pe alee, dar în felul ăsta nu aș fi văzut ușa principală, iar dacă nu se întorcea la apartament și ieșea prin față, l-aș fi pierdut cu totul. A treia opțiune era să-l aștept în întunericul de lângă mașină, având contururile colțuroase ale pistolului lipite de abdomen și cu sângele pulsându-mi în jugulară.

Mi-am încleștat și descleștat pumnii, mi-am șters mâinile pe pantaloni, am respirat adânc și încet pe gură. Apoi s-a deschis ușa dinspre alee, iar Romero a ieșit în lumina neonului cu o pungă de cumpărături în brațe, privind apatic spre stradă. Buclele negre îi ieșeau de sub beretă, iar pielea îi părea vânată în lumina reflectată de cărămizi. Și-a ridicat cureaua cu degetul mare, s-a uitat spre capătul celălalt al aleii și a sărit peste o baltă. Când a făcut asta, s-a ținut cu mâna de șale. L-am privit urcând scările, intrând în apartament și închizând

plasa de la ușă, apoi silueta lui a trecut prin dreptul unui ventilator.

Am traversat strada, m-am oprit la scări, am tras piedica de la pistol și am băgat un glonț în încărcător. Pistolul era cald și greu în mâna mea. Îl auzeam pe Romero la etaj scoțând cumpărăturile din pungă, punând apă în oală, așezând vase pe aragaz. M-am prins de balustradă ca să-mi țin echilibrul și am urcat câte două trepte odată, în timp ce tramvaiul aluneca zgomotos pe șine, de-a lungul bulevardului St. Charles. M-am lăsat în jos sub fereastra de la capătul scărilor și m-am lipit de peretele dintre plasă și fereastră. Umbra lui Romero se mișca înainte și înapoi pe plasă. Rândunicile pluteau deasupra copacilor de peste drum în ultima lumină roșiatică trimisă de soare.

L-am auzit pe tip așezând ceva greu și metalic pe o masă și intrând în altă cameră. Am inspirat adânc, am deschis ușa și am intrat după el. În cruda lumină electrică, amândoi păream surprinși ca de blițul unui fotograf. Am văzut spaghetetele tari ieșind din oala care fierbea pe aragaz, o pâine franțuzească, o bucată de brânză și o sticlă întunecată de Chianti așezate pe tăblia de scurgere de la chiuvetă și un pistol ca al meu, dar cromat, acolo unde îl lăsase, pe masa pentru micul dejun. Am văzut frica animalică și furia din privirea lui. Stătea nemișcat în pragul ușii de la dormitor, cu gura încleștată, cu nările tremurânde, cu ochii lui negri și arzători ațintiți atât la mine, cât și la pistolul pe care îl lăsase într-un loc unde nu putea ajunge.

— Te-am prins, nenorociture! Fața la pământ! am strigat.

Dar ar fi trebuit să-mi dau seama, și probabil că știam deja, că un om care supraviețuise mâncând șerpi și insecte și care se târâse singur până la marginea unui sat vietnamez, înaintând prin iarba elefantului cu un Springfield '03, nu s-ar fi lăsat luat ostatic de un polițist dintr-un orașel, care era

suficient de naiv să continue jocul după ce una dintre părți era pe punctul de a pierde.

Stătea cu o mână rezemată de ușa de la baie. Privirea îi era ațintită asupra mea, iar fața i s-a contorsionat din cauza unui gând fulgerător, apoi mi-a trântit ușa în față. Am pus mâna pe clanță, am răsucit mânerul și am împins cu toată greutatea mea în lemn, dar încuietoarea era solidă.

Apoi l-am auzit trântind un sertar pe podea și, o secundă mai târziu, am auzit sunetul metalului frecându-se de metal. Am sărit într-o parte și m-am împiedicat de un scaun, chiar în momentul în care pușca a făcut în ușă o gaură cât o farfurie de plăcintă. Glonțul a împrăștiat așchii prin toată bucătăria, a trântit cumpărăturile de pe masă și a făcut să răsunе oala de pe aragaz. Îmi pierdusem echilibrul și căzusem în genunchi lângă perete când a mai tras două focuri dintr-un alt unghi. Bănuiam că țeava puștii era tăiată, pentru că gloanțele se împrăștiu ca dintr-un borcan, pătrundeau prin lemn ca un ferăstrău și făceau să zboare vasele, apa din oală și o sticlă de ketchup de un litru și jumătate, izbindu-le de peretele opus al camerei.

Dar când a ejectat cartușul gol și a tras din nou, i-am dat și eu de furcă. Am rămas lipit de perete, mi-am îndoit mâna pe după tocul ușii și am tras două gloanțe drept prin lemn. Reculul aproape că mi-a aruncat pistolul din mână, dar un glonț expandabil care trece printr-o suprafață, îndreptându-se către o țintă mai îndepărtată, tinde să impresioneze ținta în cauză.

— Ești terminat, Romero. Arunc-o jos. Strada o să se umple de polițiști în trei minute, am spus eu.

Camera era fierbinte și tăcută. În aer se simțea mirosul puternic al explozibilului și al oalei goale care ardea pe aragaz. L-am auzit băgând două cartușe în încărcător și apoi urcând pe o scară de lemn. M-am ridicat repede în fața ușii, ținând pistolul în sus cu ambele mâini, și am tras toată

încărcătura către dormitor. Am făcut în lemn găuri care aduceau cu gura unui felinar din doveac, însă chiar și prin explozia de fum, flăcări, așchii de plumb și bucăți din ușă care zburau, auzeam și chiar întrezăream ce dezastru se petrecuse în cameră: o oglindă prăbușită pe podea, o aplică de perete aruncată în aer, cu firul încă prins în zid, o țeavă de apă fisurată, o fereastră spartă pe partea dinspre stradă.

Închizătorul s-a desfăcut. Am scos cartușul gol și am introdus altul, am băgat primul glonț în încărcător și am lovit cu piciorul în ușa subrezită, scoțând-o din balamale. Lângă peretele din lateral, protejată de bătaia focului, se afla o scară agățată de tavan cu o frânghie. Am îndreptat arma spre deschizătura întunecată a podului, cu sângele fierbându-mi în urechi.

În cameră era liniște. Deasupra nu se simțea nicio mișcare. Particule de praf și așchii de lemn pluteau în lumina lămpii de ceramică ce se legăna, spartă, lovindu-se de perete. Jos, în stradă, se auzeau niște sirene.

Aveam toate motivele să cred că Victor Romero era prins în capcană – chiar dacă supraviețuise în Vietnam, îi mersese bine ca dealer și ca pește, evadase din custodie federală după ce probabil că îi ucisese pe cei patru oameni din avionul prăbușit în Trecătoarea de Sud-Vest, scăpase nevătămat din Toyota pe care o găurisem cu pistolul de .45 și reușise, cel mai probabil, să-l distrugă pe Ediție Keats. Nu era un cazier de ignorat.

Am aruncat pentru prima dată o privire spre fereastră laterală și am văzut un acoperiș plat, izolat cu smoală. Pe el se aflau gurile de aerisire de la spălătorie, o reclamă luminoasă aprinsă, două încăperi cu uși mici, care adăposteau probabil niște ventilatoare și capătul ruginit al unei scări de fier care cobora la parter.

Apoi am văzut scândurile de lângă intrarea în pod îndoindu-se sub greutatea lui, în timp ce se

mișca încet spre un perete având probabil o fereastră care dădea spre acoperiș. Am ridicat pistolul și am așteptat până ce una dintre scânduri și-a revenit la forma inițială, iar marginile următoarei s-au deplasat ușor, ieșind din modelul geometric al tavanului, apoi am țintit puțin mai în fața deschizăturii dintre picioarele lui și am început să trag. Am apăsat pe trăgaci de cinci ori, cu un scop clar și calculat, păstrând trei gloanțe și lăsând reculul să îndrepte fiecare nou foc de armă ceva mai în spate față de locul în care i se afla piciorul din față și intrarea în pod.

Cred că la un moment dat a țipat. Dar nu sunt sigur. În orice caz, nu mi-a păsat. Am mai auzit țipătul ăla înainte; marchează momentul în care ia sfârșit totul, în special speranța și ceea ce este omenesc. Îl auzi în vise; se repetă chiar și atunci când acestea mor în tăcere.

A căzut cu spatele prin deschizătura podului și s-a prăbușit pe podea, la picioarele scării. Stătea întins pe spate, cu un picior sub el, cu ochii plini de o lumină neagră, încercând să respire pe gură. Unul dintre gloanțe îi retezase trei degete de la mâna dreaptă. Aceasta îi tremura pe podea din cauza șocului, iar încheieturile ei loveau zgomotos lemnul. Avea o rană adâncă în piept, iar țesătura udă a cămășii i se mișca, intrând în rană de fiecare dată când încerca să respire. Afară, strada se umpluse de sirene și de luminile rotative, albastre și roșii, ale vehiculelor pentru urgențe.

Încerca să vorbească. A deschis gura, din adâncul gâtului i-a ieșit un pocnet, iar sângele și saliva i s-au scurs de pe obraz, în buclele negre. Am ingenuncheat lângă el, așa cum ar face-o un preot, cu urechea lângă fața lui. Îi simțeam mirosul transpirației și al uleiului din păr.

— ... am făcut-o, a spus cu voce răgușită.

— Nu înțeleg.

A încercat din nou, dar s-a înecat cu saliva din gât. I-am întors capul într-o parte cu degetele, ca să

i se golească gura.

Buzele lui erau de un roșu-deschis și formau un zâmbet umed, ca al unui clovn. Apoi a spus în șoaptă, mirosind a fiere și a nicotină:

— Am rezolvat-o pe nevastă-ta, ratatule.

Două minute mai târziu, când trei polițiști în uniformă au intrat în apartament, tipul era mort. Unul dintre gloanțe îl nimerise în șale, i se deplasase prin trunchi și îi perforase plămânul. Medicul legist mi-a spus că-i fusese probabil secționată coloana vertebrală și că era paralizat când a căzut de pe scară. După ce paramedicii l-au luat cu targa, pe podeaua de lemn rămăseseră niște dăre de sânge asemenea unor cozi de cai.

Mi-am petrecut următoarea jumătate de oră în apartament, răspunzând la întrebările unui tânăr locotenent de la Omucideri, pe nume Magelli. Era obosit și avea hainele îmbibate cu transpirație, dar era meticulos și nu făcea economie de timp. Ochii lui căprui păreau somnoroși și lipsiți de expresie, dar atunci când punea o întrebare mă fixa cu privirea până ce ultimul cuvânt al răspunsului îmi ieșea din gură, și abia atunci nota pe *clipboard*.

La sfârșit a băgat în gură o țigară Lucky Strike și s-a uitat din nou la mizeria din bucătărie și la găurile din pereți. O picătură de transpirație i s-a scurs din păr și a pătat hârtia țigării.

— Zici că tipul ăsta lucra pentru Bubba Rocque? m-a întrebat.

— Da, la un moment dat.

— Aș vrea să fi câștigat suficient cât să-și cumpere un aparat de aer condiționat.

— Bubba are obiceiul de a se descotorosi de oameni când nu-i mai sunt de folos.

— Ei bine, s-ar putea să ai niște mici probleme legate de jurisdicție și de faptul că nu ne-ai sunat când l-ai prins pe tip, dar nu cred că o să fie grav. Nu o să-i plângă nimeni moartea. Vino la sediul nostru și dă o declarație oficială, apoi ești liber să pleci. Ai nevoie de vreunul dintre lucrurile lui?

În cealaltă cameră, patul era plin de pungi pentru probe, haine și obiecte personale luate de anchetatori din pod, din bucătărie, de pe podeaua dormitorului și din dulapuri: costumele de poliester ale lui Romero, bluzele stridente și batistele colorate de mătase, .45-ul placat cu crom cu care-l omorâse probabil pe Eddie Keats, un Remington de calibru doisprezece cu țeava scurtă și cu un pat de lemn care fusese retezat, îngustat și șlefuit până când ajunsese cam la dimensiunea unui pat de pistol. Mai erau și încărcătoarele goale, un pachet întreg de marijuana pură, un pai din sticlă cu urme de cocaină, un stilet italian care tăia hârtia la fel de bine ca o lamă de ras, o cutie de trabucuri plină cu fotografii pornografice, o armă cu acționare manuală, o pușcă de .30-06 cu lunetă, un instantaneu cu el îmbrăcat în uniformă și alți doi soldați din Marină, alături de trei dame de companie vietnameze, într-un bar de noapte și, în cele din urmă, o pungă de plastic cu urechi de om, acum uscate și înnegrite, agățate pe un lanț pentru plăcuțele de identificare ale soldaților.

Își dedicase viața cultivării unei grădini cu flori întunecate și otrăvitoare. Dar printre toate suvenirele sale crude și morbide nu era nicio hârtie sau dovadă care să-l asocieze cu cineva din afara apartamentului său.

— Pare să fie o fundătură, am zis eu. Ar fi trebuit să vă chem pe voi.

— E posibil să se fi terminat la fel, Robicheaux. Poate chiar cu răniți printre oamenii mei. Uite ce e, dacă ar fi ieșit pe acoperiș, ar fi ajuns în Mississippi până acum. Ai făcut ce trebuia.

— Când o să-l arestezi pe vărul lui?

— Măine dimineață, probabil.

— O să-l puneți sub acuzare pentru că s-a ascuns?

— Așa o să-i spun, dar nu cred că avem dovezi. Ia-o mai ușor. Ai făcut destule pentru o singură

seară. Tot rahatul o să se rezolve într-un fel sau altul. Cum te simți?

— Bine.

— Nu te cred, dar e în regulă, a spus el, punându-și țigara neaprinsă și pătată de transpirație în buzunarul cămășii. Pot să-ți fac cinste cu ceva de băut mai târziu?

— Nu, mulțumesc.

— Bine, atunci. Sigilăm locul și poți să te ții după noi până la secție.

Ochii lui somnoroși mi-au zâmbit.

— La ce te uiți? a adăugat.

Masa pentru micul dejun era una rotundă și veche, cu o tăblie de plastic tare. Printre petele de mâncare conservată împrăștiată de focurile de armă ale lui Romero se aflau niște cercuri uscate care păreau să fi fost făcute de pahare sau căni ude. Numai că două inele erau mai mari decât celelalte și se aflau amândouă pe aceeași parte a mesei. Cercurile erau cenușii și le simțeam uscate la atingere.

— Care-i treaba? m-a întrebat.

Mi-am umezit vârful degetului, am șters o parte din reziduu și l-am atins cu limba.

— Ce gust ți se pare că are? am întrebat.

— Glumești? Asta era un tip care colecționa urechi de om. Nu aș bea nici apă de la chiuveta lui.

Mi-am umezit degetul și am repetat gestul. A ridicat din sprâncene și a atins cu degetul unul dintre inele, apoi l-a lins. S-a strâmbat.

— Suc de lămâie, de limetă sau ceva de genul ăsta. Așa procedați voi, tipii din districte? Noi folosim laboratorul pentru așa ceva. Amintește-mi să cumpăr niște Listerine în drum spre casă.

A așteptat. Când nu am răspuns, privirea i s-a schimbat și a devenit atentă.

— Ce înseamnă asta? a întrebat.

— Probabil nimic.

— A, nu, noi nu ne jucăm așa, prietene. Jocul se numește „arată și spune”.

— Nu înseamnă nimic. Am făcut-o de oaie în seara asta.

Și-a scos țigara din buzunar și a aprins-o. A suflat fumul și m-a avertizat cu degetul în aer.

— Presimt că ceva nu e-n regulă, Robicheaux. Ziceai că, înainte să-și dea duhul, a mărturisit c-ar fi omorât pe cineva. De cine era vorba?

— De-o fată din New Iberia.

— O cunoșteai?

— E un oraș mic.

— O cunoșteai personal?

— Da.

Și-a mușcat buzele și s-a uitat la mine cu o privire enigmatică.

— Nu mă face să-mi revizuiesc impresia despre tine. Cred că ar trebui să te întorci în New Iberia în seara asta. Și să rămâi acolo, dacă nu te sunăm noi. New Orleans e un loc neplăcut în timpul verii, oricum. M-am făcut bine înțeles în legătură cu asta, nu-i așa?

— Sigur că da.

— E bine. Aspir la simplitate în meseria mea. Ai putea spune că vreau să am o direcție clară.

Era tăcut, iar ochii săi mă studiau în lumina din bucătărie. Expresia i s-a îmbunătățit.

— Uită ce am spus. Arăți de parcă ai avea o sută de ani. Rămâi într-un motel la noapte și ne dai declarația mâine dimineață.

— E în regulă. Ar fi bine să plec. Mulțumesc pentru amabilitate, am spus eu, ieșind în întuneric și în bătaia vântului.

Cerul nopții era brăzdat de fulgere asemenea unor străluciri de artilerie dintr-un orizont îndepărtat.

Trei ore mai târziu parcursesem jumătate din bazinul Atchafalaya. Ochii mă dureau de la oboseală, iar linia de pe mijlocul autostrăzii părea să se deplaseze înainte și înapoi sub cauciucul din față. Când m-am avântat pe podul de metal care se

întinde peste râul Atchafalaya, camioneta părea să plutească sub mine.

Tânjeam după ceva de băut: două degete de Jim Beam sec, cu o bere Jax rece. Era o doză de adrenalină de culoarea chihlimbarului, care putea să-mi ușureze sufletul timp de mai multe ore și chiar să mă lase să mă prefac că lada cu șerpi e închisă pentru totdeauna. De ambele părți ale drumului erau canale, brațe de râu moarte, golfuri sculptate de vânt, insule de sălcii și chiparoși cenușii, aproape strălucitoare în lumina lunii. În vânt și în zumzetul motorului și al cauciucurilor mi se părea că-l aud pe John Fogarty cântând:

*Să nu mai vii aici la noapte.
Că zilele-ți sunt numărate
Și-a răsărit o lună neagră.
Aud cum urlă vântul
Și știu că sfârșitu-i aproape.
Râul se revarsă, îl simt,
Al pieirii și urii urlet l-aud.*

Am oprit într-o parcare și am cumpărat doi hamburgeri și o jumătate de litru de cafea la pachet. Dar mergând pe drum, pâinea și carnea mi se păreau la fel de uscate și fără gust precum niște bucăți de confetti, așa că am împachetat hamburgerii în punga unsuroasă și am băut cafeaua cu încrederea nervoasă a unui om care bea whisky dintr-o cană, imediat ce se crapă de ziuă.

Romero era diabolic. Nu aveam niciun dubiu. Dar mai ucisesem oameni înainte, în război și ca angajat al secției de poliție din New Orleans, așa că știu ce efect are asupra ta. Asemenea unui vânător, simți un val de adrenalină iscat de plăcerea de a-i fi luat locul lui Dumnezeu. Cine spune altceva, minte. Dar reacția emoțională care apare mai târziu variază mult de la individ la individ. Unii dintre ei vor păstra vii regretele și le vor hrăni ca pe un balaur, ca să se asigure că și-au

păstrat umanitatea; alții vor justifica fapta cu o sută de motive, își vor aduce aminte de ea în momentele când nu-și găsesc locul și dau greș și vor atinge iar formele înflăcărate care au reușit cumva să dea o importanță istorică vieților lor secătuite.

Dar eu m-am temut întotdeauna că vor apărea consecințe mai grave. Într-o bună zi, o lumină ciudată îți dispare din privire. Acel loc fără pată în care Dumnezeu ne domină sufletele este întinat pe vecie. O pasăre își deschide aripile și zboară pentru totdeauna din suflet.

Apoi am făcut ceva egoist, sub masca unui act caritabil. Am tras pe dreapta într-un refugiu ca să merg la baie și am văzut un negru bătrân sub o copertină pentru picnic. Deși era o noapte de vară, purta un sacou vechi și o pălărie de fetru. La picioare avea un geamantan de carton scorjit, legat cu sfoară, iar pe-o latură a acestuia fuseseră scrise cu vopsea cuvintele „The Great Speckled Bird^[68]”. Din cine știe ce motiv, făcuse un foc de vreascuri sub grătarul pentru fripturi și se holba la ploaia ușoară care se abătuse asupra golfului.

— Ai mâncat ceva în seara asta, amice? am întrebat.

— Nu, domnu’, a răspuns el.

Avea fața acoperită de dungi subțiri și maronii, ca o frunză de tutun.

— În cazul ăsta, cred că am exact ce ne trebuie, am spus eu și am scos hamburgerul pe jumătate mâncat și pe cel neatins din portbagaj și i-am încălzit pe marginea grătarului. Am mai găsit și două doze de Dr Pepper în cutia cu unelte.

În lumina focului, ploaia cădea pieziș. Bătrânul a mâncat în tăcere. Din când în când își îndrepta privirea spre mine.

— Unde mergi? am întrebat.

— Spre Lafayette. Sau Lake Charles. S-ar putea să merg și la Beaumont.

Puținii lui dinți erau lungi și vineți din cauza cariilor.

— Pot să te duc la Armata Salvării, în Lafayette.

— Nu-mi place acolo.

— S-ar putea să fie furtună în noaptea asta. Nu vrei să rămâi aici, afară, în timpul unei furtuni cu fulgere, nu-i așa?

— De ce faci asta?

Avea ochii roșii, iar ridurile de pe fața lui formau o rețea la fel de complicată ca o pânză de păianjen.

— Nu pot să te las aici, afară, în timpul nopții. Nu e bine pentru tine. Uneori, noaptea umblă pe-afară oameni răi.

A scos un sunet de parcă i-ar fi ieșit din piept un mare dezgust filosofic.

— Nu vreau necazuri cu oameni de-ăia. Nu, dom'le, a spus și m-a lăsat să-i car valiza la camionetă.

La ieșirea din Lafayette a început să plouă tare. Plantațiile cu trestie de zahăr erau verzi și se mișcau în bătaia vântului, iar stejarii de pe marginea drumului tremurau, cuprinși de lumina albă a fulgerelor de la orizont. Bătrânul a adormit rezemat de ușă, iar eu am rămas singur cu zgomotul ploii pe tablă și cu mirosul aerului, sulfuros și înțepător precum explozibilul.

•

Dimineața, când m-am trezit, în casă era răcoare de la ventilatoarele din fereastră, iar lumina soarelui arăta ca un fum printre nucii pecan din fața ferestrei. Am mers la baie desculț, doar în chiloți, apoi m-am îndreptat spre bucătărie ca să-mi fac o cafea. Îmbrăcată în pijama, Robin a deschis ușa camerei ei și mi-a făcut semn cu degetul să intru. Eu mai dormeam încă pe canapea, iar ea în camera din spate, în parte din cauza lui Alafair și, poate, din cauza unei lipse de sinceritate din partea mea în privința naturii relației noastre. Și-a mușcat buza cu un zâmbet conspirativ.

M-am așezat pe marginea patului, lângă ea, și m-am uitat pe fereastră, în curtea din spate. Era acoperită de o umbră albastră și de rouă. M-a atins cu mâinile pe față și pe gât și m-a mângâiat pe spate și pe piept.

— Te-ai întors târziu aseară, a spus ea.

— A trebuit să duc un bătrân la Sally⁽⁶⁹⁾, în Lafayette.

M-a sărutat pe umăr și mi-a pus mâna pe piept. Corpul ei încă mai păstra căldura somnului.

— Se pare că cineva nu a dormit prea bine, a spus ea.

— Se pare că nu.

— Știu eu o modalitate bună de a te trezi dimineța, a spus și m-a atins cu mâna.

A simțit cum tresar involuntar.

— Ai centura de castitate pe tine în dimineța asta? Iarăși ai probleme cu mami?

— L-am împușcat pe Victor Romero aseară.

Am simțit cum devine tăcută și rigidă lângă mine. Apoi a întrebat în șoaptă:

— L-ai omorât pe Victor Romero?

— El a vrut să fie așa.

Apoi a rămas iarăși tăcută. Poate că era ea o fată dură, crescută la casa de copii, dar avea aceeași reacție ca restul lumii când se afla lângă cineva care omorâse recent o altă ființă umană.

— Asta se întâmplă în meseria mea de rahat, Robin.

— Știu. Nu te judecam.

Mi-a pus mâna pe spate.

M-am uitat pe fereastră spre curte, cu mâinile pe genunchi. Masa pentru picnic din stejar roșu părea aproape neagră din cauza umezelii.

— Vrei să-ți pregătesc micul dejun?

— Nu acum.

— O să-ți fac pâine prăjită în tigaie, cum îți place.

— Nu vreau nimic de mâncare acum.

M-a luat în brațe și m-a strâns. Îi simțeam obrazul și părul pe umăr.

— Dave, mă iubești?

Nu am răspuns.

— Haide, Pătatule. Direct și pe față. Mă iubești?

— Da.

— Nu, nu mă iubești. Iubești anumite lucruri la mine. E diferență. Una destul de mare.

— Azi nu-s în stare de așa ceva, Robin.

— Ce încerc eu să-ți spun este că înțeleg și nu mă plâng. Te-ai purtat frumos cu mine când nimeni altcineva nu a făcut-o. Știi ce a însemnat pentru mine faptul că m-ai dus la slujba de la miezul nopții, în catedrală? Niciun bărbat nu m-a mai tratat cu atâta respect înainte. Mami credea că poartă pantoful Cenușăresei.

Mi-a luat mâna într-a ei și a sărutat-o. Apoi mi-a spus în șoaptă:

— Voi fi întotdeauna prietena ta. Oricând, oriunde, pentru orice.

I-am pus mâna pe spate, pe sub bluza de pijama, și i-am sărutat colțul ochiului. Apoi am tras-o spre mine, i-am simțit respirația pe piept, i-am simțit degetele pe coapse și pe burtă și m-am întins lângă ea. M-am uitat în ochii ei, la pielea ei bronzată și fină, la felul în care deschidea ușor gura când o atingeam; apoi s-a lipit strâns de mine un moment, s-a ridicat din pat, a încuiat ușa și și-a dat jos pijamaua. S-a așezat lângă mine, s-a aplecat peste fața mea și m-a sărutat, zâmbind ca și cum eram un băiețel. Mi-am dat jos chiloții, iar ea s-a așezat pe mine, închizând ochii, deschizând ușor gura, primindu-mă înăuntrul ei. Și-a băgat mâinile în părul meu, eu i-am sărutat urechea, iar ea s-a întins apoi de-a lungul corpului meu și și-a băgat picioarele pe sub gambele mele.

O clipă mai târziu m-a simțit încordându-mă și încercând să mă abțin, înainte să mă supun acelei dorințe masculine vechi care vrea doar să încheie momentul exploziv de împlinire, indiferent dacă

cealaltă persoană poate să participe sau nu. Dar s-a ridicat, sprijinindu-se pe mâini și pe genunchi și mi-a zâmbit, continuând să se miște, iar în momentul când m-au trecut toți fiorii și am simțit cum transpirația îmi țâșnește pe frunte și cum abdomenul mi se încinge ca un cerc de foc arzând într-o hârtie, s-a aplecat la pieptul meu din nou, m-a sărutat pe gură și pe gât și și-a strecurat mâinile pe sub spatele meu, ca și cum vreo parte din mine ar fi putut să-i scape în acel ultim moment tulburător.

Ceva mai târziu stăteam întinși pe cearșafuri, sub ventilator, în timp ce lumina soarelui strălucea puternic printre crengile copacilor de afară. S-a întors pe-o parte, uitându-se la profilul meu, și și-a trecut degetele printr-ale mele.

— Dave, nu cred că ar trebui să fii atât de tulburat. Ai încercat să-l arestezi și-atunci a vrut să te omoare.

M-am uitat la umbrele palelor de lemn ale ventilatorului din tavan.

— Uite, cunosc polițiști din New Orleans care l-ar fi împușcat pur și simplu și nu i-ar fi dat nicio șansă. Apoi i-ar fi plantat un pistol. Au o denumire pentru asta. Cum îi zic?

— O „livrare”.

— Nu ești genul ăla de polițist. Ești un om bun. De ce vrei să porți cu tine vina asta?

— Nu înțelegi, Robin. Cred că s-ar putea s-o mai fac.

•

Mai târziu am sunat la birou și le-am spus că nu o să mă prezint, apoi mi-am pus pantalonii scurți și pantofii sport, am ridicat greutatea sub arborele de mătase din curtea din spate și am alergat cinci kilometri pe drumul care mergea de-a lungul canalului. Fuioare de ceață încă mai adăstau pe lângă rădăcinile inundate ale chiparoșilor. Am intrat în clădirea din lemn nevopsit a magazinului de la răscruce, am băut o cutie de suc de portocale

și am vorbit în franceză cu bătrânul proprietar al magazinului. Pe urmă am alergat înapoi de-a lungul drumului, în timp ce soarele se ridica mai sus pe cer, iar libelulele zburau deasupra păpurișului.

Când am intrat pe ușa din față, înfierbântat și transpirat, am văzut ușa de la dormitorul meu și al lui Annie larg deschisă, cu zăvorul smuls și cu lemnul sfărâmat arătând ca un dinte spart. Lumina soarelui intra pe ferestre în cameră, iar Robin stătea în genunchi, purtând un maiou alb cu spatele gol și o pereche de blugi scurți. Înmuia o perie de curățat într-o găleată de apă cu detergent, curățând podeaua din lemn de chiparos. Pereții găuriți de gloanțe și capul patului erau ude și străluceau, iar lângă sticla de Clorox de pe podea se afla o altă găleată plină de cârpe care aveau culoarea ruginii, la fel ca apa.

— Ce faci? am întrebat-o.

S-a uitat o secundă la mine, apoi a continuat să curețe fără să răspundă. Perii rigizi ai periei sunau precum șmirghelul pe lemn. Mușchii spatelui ei bronzat se mișcau odată cu ea.

— Naiba să te ia, Robin. Cine dracului ți-a dat voie să intri la mine în dormitor?

— Nu găseam cheile, așa că am desfăcut încuietoarea cu o șurubelniță. Îmi pare rău pentru pagube.

— Ieși dracului din cameră.

S-a oprit și s-a proptit pe călcâie. Avea semne în genunchi. Și-a șters transpirația de pe frunte cu dosul încheieturii.

— Țasta e templul tău, unde mergi în fiecare zi și suferi? m-a întrebat.

— Nu e treaba ta ce e. Nu face parte din viața ta.

— Atunci spune-mi să plec din viața ta. Spune-mi și o s-o fac.

— Îți cer să ieși din cameră.

— Nu mă prea păcălești cu atitudinea ta, Pătatule. Porți sentimentul de vină ca pe o plasă

pusă peste cap. Ai cunoscut vreodată tipi care iau mereu gonoree? Nu se lasă până când vreo tipă nu îi îmbolnăvește până-n măduva oaselor. Țsta e genul de situație în care vrei să te afli?

Transpirația de pe mâini mi se scurgea pe podea. Am respirat rar și mi-am dat părul pe spate.

— Îmi pare rău că ți-am vorbit urât. Chiar îmi pare rău. Dar acum, te rog, hai afară.

A înmuiat din nou peria în găleată, lărgind cercul curat de pe podea.

— Robin?

Își ținea privirea ațintită asupra urmelor lăsate de perie pe lemn.

— Asta e casa mea, Robin.

Am venit spre ea.

— Cu tine vorbesc, puștoaico. De-acum încolo nu mai faci doar cum vrei tu, am zis.

S-a așezat din nou pe călcâie și a dat drumul periei în apă.

— Am terminat, mi-a zis. Vrei să rămâi aici și să jelești, sau mă ajuți să car gălețile astea afară?

— Nu aveai dreptul s-o faci. Ai intenții bune, dar nu aveai dreptul.

— De ce nu-i arăți puțin respect soției tale? Nu te mai folosi de ea! Dacă vrei să te-mbeți, dă-i drumul. Dacă vrei să omori pe cineva, fă-o. Dar măcar ai curajul s-o faci de unul singur, fără căcaturile ăstea de remușcări. Te trag înapoi, Dave.

A ridicat una dintre găleți cu ambele mâini ca să nu o verse și a ieșit pe ușă, trecând pe lângă mine. Tălpile ei au lăsat urme umede pe podeaua din lemn de chiparos. Eu am rămas singur în cameră, cu praful învârtindu-se în lumina care pătrundea printre jaluzele, apoi am văzut-o în curtea din spate, mergând spre iazul cu rațe.

— Așteaptă! am strigat de la fereastră.

Am adunat cârpele murdare de pe podea, le-am pus în cealaltă găleată și am urmat-o afară. M-am oprit la șopronul din aluminiu în care țineam mașina de tăiat iarba și uneltele, am luat o lopată și

am mers la grădina micuță de flori pe care o plantase soția lui Batist lângă un pârau puțin adânc ce trecea pe proprietatea mea. Pământul din grădină era argilos, umed de la apa care se revărsa din pârau și parțial umbrit de bananieri, astfel încât mușcatele și sporul-casei nu se uscau în timpul verii; însă la celălalt capăt primea soare din plin și era acoperită de margarete și saschii.

Nu erau albăstrelele și lupinul pe care ar fi trebuit să le aibă o fată din Kansas, dar știam că ar înțelege. Am împins lopata în pământul umed și am făcut o groapă adâncă printre rădăcinile margaretelor, am turnat gălețile cu detergent, apă și chimicale în pământ, am așezat peria și cârpele în groapă, apoi am pus gălețile deasupra și le-am îndesat cu piciorul. Am acoperit gaura cu un morman umed de pământ și o amestecătură de rădăcini de margarete și saschii. Am întins furtunul pentru grădină de lângă casă și am udat mormanul până când a devenit alunecos și neted precum pământul din jur, iar chimicalele s-au scurs în jos, departe de rădăcinile florilor.

Era genul de comportament la care nu vrei să te gândești sau pe care nu vrei să încerci să ți-l explici mai târziu. Am spălat lopata cu furtunul, am pus-o înapoi în șopron și m-am întors în bucătărie fără să vorbesc cu Robin. Apoi am făcut un duș și m-am îmbrăcat cu o pereche de pantaloni lejeri și cu o cămașă din denim și am citit ziarul la masa din lemn de sequoia, sub umbra arborelui de mătase. O auzeam pe Robin pregătind prânzul în bucătărie și pe Alafair vorbind cu ea într-un amestec de spaniolă și engleză. Apoi Robin mi-a adus pe o tavă un sandviș cu șuncă și ceapă și un pahar cu ceai rece. Nu mi-am ridicat privirea când le-a așezat pe masă. A rămas în picioare lângă mine, cu coapsa goală la un centimetru de brațul meu, apoi i-am simțit mâna atingându-mi ușor umărul și gulerul ud și mângâindu-mi părul de pe gât.

— O să rămân mereu cel mai mare fan al tău, Robicheaux.

Am cuprins-o cu brațul și am tras-o spre mine, cu ochii închiși.

•

Târziu, în acea după-amiază, Minos Dautrieve se afla la ușa mea, purtând blugi, teniși fără șosete și o bluză aurie cu mici pete colorate. În față, de pe geamul din stânga al Toyotei lui parcate ieșea o undiță.

— Am auzit că știi unde se găsesc toți bibanii mari.

— Uneori.

— Am niște pui prăjit, bere Dixie și sifon în lada frigorifică. Hai să mergem.

— Ne gândeam să ne ducem la curse în seara asta.

— O să te aduc înapoi devreme. Mișcă-ți fundul, băiete.

— Chiar știi cum să pui lucrurile în mișcare, Minos.

Mi-am prins rulota și una dintre bărci de jeepul lui și am mers patruzeci de kilometri până la debarcaderul din fața marginii de sud-vest a mlaștinii Atchafalaya. Vântul era liniștit, apa era calmă, insectele abia începeau să iasă dintre trestii și frunzele de nufăr, în umbra insulelor de sălcii. Am traversat un golf lung, presărat cu platforme petroliere și chiparoși uscați, apoi am urcat pe un braț de râu, înaintând adânc în mlaștină înainte să opresc motorul și să las barca să plutească în liniște, până la intrarea într-un golf mic, cu un canal îngust la capătul îndepărtat. Tot nu știam încă ce are de gând Minos.

— Într-o zi călduroasă ca asta se ascund adânc în găurile din partea umbroasă a insulelor, am spus eu. Apoi, exact înainte de apusul soarelui, se mută la marginea canalului și se hrănesc în locul unde apa face un cot în jurul digului.

— Serios? a întrebat.

— Ai o momeală Rapala?

— S-ar putea să am una.

A desfăcut cutia cu momeli care avea trei niveluri de compartimente pline cu râme de cauciuc, lingurițe, musculițe, plute și gândăcei.

— Cum arată? a întrebat.

— Știi ce, Minos? Am renunțat să le mai ridic mingea la fileu agenților federali când mi-am dat demisia de la poliția din New Orleans.

A agățat o momeală Devil Horse în cârlig și a aruncat-o în apă peste canal, cu o mișcare rapidă din încheietură. Apoi a tras-o înapoi în golf și a aruncat-o din nou. La a treia aruncare, am văzut cum suprafața netedă a apei se umfla sub frunzele nuferilor, apoi am zărit înotătoarea dorsală a unui biban răsucindu-se ca un șarpe în fața momelii, cu solzii reflectând lumina verde și aurie. Pe urmă apa a explodat când animalul a mușcat momeala, iar Minos a tras de cârlig ca să i se înfigă adânc în gură. Bibanul s-a scufundat și a încercat să ajungă într-o gaură dintre trestii, tulburând apa cu nămol. Dar Minos a ținut undița ridicată, trăgând de fir, și l-a adus înapoi în mijlocul golfului. Apoi bibanul a țâșnit afară, ridicat în aer și zbatându-se în cârlig, a plesăit în stânga și-n dreapta prin apă de parcă ar fi fost o scândură, după care s-a scufundat din nou și a încercat să înoate spre canal.

— Ridică-l iar, am zis.

— O să și-l smulgă din gură.

Am dat să spun ceva, dar am văzut cum firul întins se oprește și tremură împotriva curentului, cu picături de apă strălucind pe toată lungimea lui. Când Minos a încercat să rotească mânerul, undița s-a scufundat. Am pus plasa pe care o țineam în mână înapoi sub scaun. Deodată, undița s-a ridicat, dreaptă și lipsită de viață în mâna lui Minos, cu firul rupt plutind răsucit pe suprafața apei.

— Nenorocitul, a spus el.

— Am uitat să-ți spun că sub golful ăsta sunt o grămadă de cioturi de chiparoși. Dar să nu te simți

prost. Bibanul ăla are o colecție de momeli de-ale mele.

N-a mai zis nimic timp de aproape cinci minute. A băut o bere Dixie, a pus sticla goală înapoi în ladă, apoi a mai deschis una și și-a aprins un trabuc.

— Vrei niște pui? a întrebat.

— Sigur, dar se face târziu, Minos. Vreau să ajung și la curse în seara asta.

— Te rețin?

Mi-am asamblat undița Fenwick și am legat un gândac negru cu ochi roșii și un fulg galben. Am îndesat cârligul în mânerul de plută și i-am dat lui undița.

— Cu asta sigur prindem bibani. O să mergem în largul apei și o s-o aruncăm spre dig, apoi trebuie să plec, amice.

Am tras bucata de șină de tren lungă de treizeci de centimetri pe care o folosisem ca ancoră, am lăsat motorul exterior sprijinit de pupă și am vâslit în largul golfului. Aerul era purpuriu, cerul era plin de rândunici, iar vântul sufla insectele înapoi spre copacii inundați. Plătica, peștele macropterus și bibanul se hrăneau în umbrele adânci. Spre vest, cerul era cărămiziu, iar cocorii și bătlanii albaștri stăteau în apa mică, pe vârfurile dunelor de nisip și pe insulele de papură. Minos și-a azvârlit trabucul sfârâitor în apă, a învârtit undița deasupra, închipuind forma cifrei opt, și a aruncat momeala chiar lângă frunzele de nufăr.

— Cum te simți după ce l-ai omorât pe Romero?

— Nu simt nimic.

— Nu te cred.

— Și ce dacă?

— Nu te cred, atâta tot.

— De-asta suntem aici?

— De dimineață am vorbit la telefon cu locotenentul ăla de la Omucideri, Magelli. Nu i-ai

spus că femeia pe care o omorâse Romero era soția ta.

— Nu a întrebat.

— Ba da.

— Nu am chef să vorbesc despre asta, Minos.

— Poate ar trebui să afli cine-ți sunt prietenii.

— Ascultă, dacă încerci să spui că aveam de gând să-l omor pe Romero, te înșeli. Așa au ieșit socotelile. Își închipuia că mai are timp la dispoziție ca să fugă. A pierdut. Așa stau lucrurile. Și cred că cercetările făcute la o zi după sunt pentru nemernici.

— Nu-mi pasă de Romero. Ar fi trebuit să ajungă săpun de multă vreme.

A aruncat gândacul aiurea și l-a tras nervos înapoi printre frunze.

— Atunci despre ce vorbim?

— Magelli a spus că ți-ai dat seama de ceva în apartamentul lui Romero. Ceva despre care nu i-ai spus.

Am tras vâsla prin apă și nu am răspuns.

— Avea legătură cu niște suc de limetă sau ceva de genul ăsta.

— Singurul lucru care contează e scorul de la sfârșitul meciului. Am făcut o mare greșeală că nu i-am folosit pe polițiștii din New Orleans ca să-l prind pe Romero. Nu știu cum s-o îndrept. Hai să ne oprim aici, Minos.

Bărbatul s-a așezat în barcă și a înfipt cârligul cu momeală în mânerul plutei de la undiță.

— Lasă-mă să-ți spun o poveste scurtă, a zis el. În Vietnam lucram pentru un maior care era un om prost și al dracului. În zonele unde se putea deschide oricând focul, îi plăcea să tragă la întâmplare din elicopter asupra fermierilor de pe câmp, a femeilor, a bizonilor, a oricui se afla pe acolo. Apoi prostia și incompetența lui i-au compromis pe câțiva dintre agenții noștri, iar ei au murit. Nu o să intru în detalii, dar VietCongul putea da dovadă de imaginație când își propunea

să dea un exemplu. Unul dintre acei agenți era un profesor eurasiatic pe care îl știam destul de bine. M-am gândit mult la maiorul nostru. Mi-am petrecut multe nopți gândindu-mă îndelung și serios la el. Și într-o zi s-a ivit o ocazie. Acolo, în ținutul indian, unde puteai să ieși cu un coleg gras și incompetent să fumezi puțină iarbă și să lași o zi proastă să dispară, dusă de vânt. Dar nu am făcut-o. Nu voiam să-mi dau la schimb restul vieții – conștiința mea – pe un nenorocit. Așa că probabil încă trăiește, distrugând oameni, omorându-i, spunând povești despre toate cadavrele pe care le-a lăsat pe plantațiile de orez. Dar astăzi nu sunt nebun, Robicheaux. Nu sunt nevoit să trăiesc apăsător de vină. Nu trebuie să-mi fac griji că într-o bună zi o să apară la mine acasă niște indivizi periculoși.

— Păstrează-ți grijile pentru tine. Nu am nimic important. Am dat-o în bară.

— Aș vrea să cred că ești atât de umil și resemnat.

— Poate că sunt.

— Nu, îi cunosc pe oamenii ca tine. Nu ești sincronizat cu restul lumii și nu ai încredere în alții. De-asta ești mereu dus pe gânduri.

— Zău?

— Doar că încă nu ți-ai dat seama cum s-o scoți la capăt.

Pe chip i se așternuse ultima strălucire roșie a soarelui.

— Până la urmă, o să încerci să-i spânzuri într-o hală de carne.

11.

Se înșela. Deja nu mai încercam să-mi dau seama cum s-o scot la capăt. În schimb, îmi petrecusem întreaga zi gândindu-mă la o greșeală esențială pe care o făcusem în timpul investigației: nu reușisem să acționez pe baza unei concluzii la care ajunseseam deja, aceea că Bubba și soția lui se foloseau de oameni. Îi foloseau într-o manieră cinică și nemiloasă, după care îi aruncau ca pe niște batiste murdare. Johnny Dartez fusese cărauș pentru Bubba și se înecase în avion, la Trecătoarea de Sud-Vest; Eddie Keats se ocupa de târfele lui Bubba, iar Toot tăia urechi pentru el. Acum unul dintre ei fusese aruncat într-o mlaștină, iar celălalt prăjit în propria cadă; și la final, mândru și hotărât, mă trezisem jucând rolul călăului lui Victor Romero.

Totul fusese șters cu buretele. Întotdeauna am crezut că sunt un polițist destul de deștept, altfel decât restul celor de la secție, un existențialist, un chior în țara orbilor, dar nu puteam să nu-mi compar situația cu felul în care polițiștii de pretutindeni tratează delictele majore. În mod inconștient, ne concentrăm asupra acelorora la care ne e cel mai ușor să ajungem, cei mai inepti în miriada metropolitană de oameni de nimic: dependenți de droguri, dealeri de stradă, hoți mărunți, prostituate și câțiva clienți de-ai lor, vânzători de marfă furată și oameni care erau în mod cert violenți și alienați mintal. Cu excepția prostituatelor, majoritatea acestor oameni sunt proști, urâți și ușor de condamnat. Uită-te la deținuții din orice închisoare districtuală. Între timp, oamenii care ar vinde Marele Canion ca pe o carieră de pietriș sau ar scoate la mezat Constituția într-un bazar arab de covoare își păstrează un statut social la fel de sigur ca al unui dolar de argint din cutia bisericii.

Dar nu-ți cedezi terenul echipei adverse, chiar dacă cea mai bună aruncare a ta e o minge joasă, pe care ți-o înfig în stern. De asemenea, există anumite avantaje în situațiile în care nu ai nimic de pierdut: poți să justifici aruncarea unei găleți pline cu rahat de maimuță spre ventilator. Poate că nu afectează rezultatul final, dar pune pe gânduri cealaltă echipă.

În dimineața următoare l-am găsit pe Bubba la centrul lui de ambalare a peștelui, la sud de Avery Island, într-o mlaștină cu domuri de sare, care se scurge în cele din urmă în Golful Vermilion. Clădirea era făcută din tablă și fusese construită pe stâlpi deasupra apei, iar docurile fuseseră vopsite cu argintiu, astfel încât toată structura să strălucească precum o folie de aluminiu într-o mare de alge, chiparoși uscați și canale întortocheate. Bărcile pentru stridii și creveți erau afară, dar o barcă cu motor rapidă, ceruită și vopsită în galben, plutea în apa cu pete de benzină de lângă doc.

Mi-am lăsat camioneta în parcare pavată cu scoici și am urcat o rampă care ducea la docuri. Lumina fierbinte a soarelui se reflecta în apă, iar în aer se simțea mirosul creveților morți, al uleiului, al gudronului și al brizei sărate din golf. Bubba umplea o cutie frigorifică cu sticle de bere Dixie. Era dezbrăcat de la brâu în sus și transpira, iar blugii îi atârnavă pe șoldurile înguste, lăsând la vedere elasticul de la chiloți. Nu avea niciun centimetru de grăsime pe șolduri sau pe abdomenul plat. Umerii îi erau acoperiți cu fire subțiri de păr castaniu, iar pe spatele bronzat avea șiruri de cicatrice mici.

În spatele lui, doi bărbați palizi, cu păr negru și unsuros, purtând cămăși cu imprimeu, pantaloni largi, mocasini și ochelari de soare, stăteau aplecați peste balustrada docului și trăgeau în porumbei și egrete cu o pușcă cu alicie. Egretele moarte arătau ca un strat de zăpadă care se topea

sub oglinda apei. Mi s-a părut că-l recunosc pe unul dintre ei: era fostul șofer al unui gangster notoriu din New Orleans, pe nume Didoni Giacano, care acum era mort.

Din locul în care stătea, ghemuit lângă lada cu gheață, Bubba mi-a zâmbit. Avea picături de transpirație pe sprâncene și în părul zbârlit.

— Vino la o plimbare cu noi, a spus. Cu micuța aia poți să traversezi imediat lacul.

— Ce cauți cu italienii?

Unul dintre bărbații palizi cu păr negru s-a uitat spre mine. Soarele strălucea pe ochelarii lui fumurii.

— Sunt prieteni din New Orleans, a răspuns Bubba. Vrei o bere?

— Împușcă păsări protejate de lege.

— M-am săturat de porumbeii care se găinățează pe creveții mei. Dar nu obiectez. Spune-le.

Mi-a zâmbit din nou.

Acum se uita la mine și celălalt bărbat aflat pe marginea docului. Apoi a rezemat pușca de balustradă, a desfăcut un baton de ciocolată și a aruncat ambalajul în apă.

— Cât de tare te place mafia, Bubba?

— Haide, frate. Alea-s chestii din filme.

— Trebuie să faci multe lucruri neplăcute cu genul ăla de anturaj.

— Nu, ai înțeles greșit. Oamenii trebuie să facă lucruri pentru mine. Eu câștig, ei pierd. De-asta am afacerile astea. De-asta îți ofer o bere. De-asta te invit la mine în barcă. Nu port pică. Nu sunt nevoit.

— Ți-l amintești pe Jimmy Hoffa? Nu era nimeni mai dur ca el. Apoi a crezut că poate să facă înțelegeri cu mafia. Pun pariu că s-au lins pe bot când l-au văzut venind.

— Ia ascultă-l pe tipul ăsta, a spus el și a început să râdă.

A deschis o sticlă, iar spuma a dat pe dinafară și s-a scurs pe doc.

— Poftim, mi-a spus, oferindu-mi sticla.

Berea strălucea pe dosul mâinii lui maronii.

— Nu, mulțumesc, am răspuns.

— Cum vrei, a zis el, apoi a dus sticla la gură și a băut.

Apoi a expirat pe nas și s-a uitat la barca lui rapidă. Cicatricele de pe spate erau ca niște bucăți de coliere rupte, răspândite pe pielea lui. Și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul.

— Ei bine, e o zi frumoasă și mă pregătesc să plec. Dacă ai ceva să-mi spui, spune, pentru că vreau să ies înainte să înceapă să plouă.

— Doar câteva speculații. Despre cine ia acum hotărâri în numele tău.

— A, da?

A băut din bere, ținându-și o mână în șold, și și-a întors privirea către mlaștină, unde niște bătlani albaștri se înălțau spre cer.

— Poate că sunt ud tot.

— Poate că ai și o boală la cap.

— Nu mă înțelege greșit. Nu vreau să-ți minimalizez reușita. Însă am impresia că Claudette s-a dovedit a fi o fată ambițioasă. A fost cam greu s-o ții în bucătărie, nu-i așa?

— Începi să mă enervezi, Dave. Nu-mi place. Am musafiri, am planuri pentru dimineața asta. Dacă vrei să mergi și tu, e în regulă. Nu te juca cu mine, amice.

— Așa văd eu lucrurile. Spune-mi dacă nu am dreptate. Johnny Dartez nu era un tip de încredere, nu-i așa? Era un gunoi prostănac, un vagabond pe care nu te puteai baza. Știai că într-o zi o să te dea pe mâna agenților federali, așa că tu sau Claudette i-ați spus lui Victor Romero să-l elimine. Doar că i-a ucis pe toți cei din avion, inclusiv pe preot. Apoi apar eu în mijlocul situației ăsteia și complic lucrurile și mai tare. Ar fi trebuit să mă lași în pace, Bubba. Nu eram o amenințare pentru tine.

Deja nu mai eram implicat atunci când maimuțele tale au început să dea târcoale pe la casa mea.

— Despre ce e vorba aici? a întrebat unul dintre italieni.

— Nu te băga, a răspuns Bubba.

Apoi s-a întors înapoi la mine. Strângea o sticlă de bere în mâna lui mare.

— O să-ți spun ceva o singură dată și poți să mă crezi sau poți să ți-o bagi în fund. Eu sunt doar *unul*. Nu sunt un val de criminalitate. Se presupune că ești un tip deștept, educat la colegiu, dar vorbești mereu de parcă nu înțelegi nimic. Când te amesteci în acțiunile din afara New Orleansului, ai de-a face cu sute de oameni. N-ai vrut să stai potolit, așa că ți-au trântit una-n nas. Nu mai da vina pe mine pentru căcaturile tale.

— Claudette era în apartamentul lui Romero.

— Despre ce vorbești?

— M-ai auzit

— Nu merge nicăieri fără știrea mea.

— Avea termosul cu gin la ea. A lăsat urme umede pe toată masa lui de bucătărie.

Ochii lui de un albastru-cenușiu se holbau la mine de parcă nu aveau pleoape. Privirea îi era înghețată și-și ținea maxilarul într-o parte, ca o baracadă.

— Chiar nu știai, nu-i așa? am întrebat.

— Mai spune-mi o dată totul.

— Nu, e problema ta. Lămurește-te singur, Bubba. Dar aș fi atent în locul tău. Dacă nu-ți strică ea operațiunea, o s-o facă tipii ăștia. Nu cred că mai ai control asupra situației.

— Vrei să afli cât de bine controlez situația? Vrei să-ți sparg nasul chiar aici? Haide, asta vrei?

— Maturizează-te.

— Nu, tu maturizează-te. Vii la mine acasă, vii unde-mi țin afacerea, îmi bârfești familia de față cu prietenii mei, dar nu faci nimic. Parcă te pârtâi mereu în nasul oamenilor.

— Ar fi trebuit să mergi la psihiatru mai demult. Ești al dracului de jalnic, Bubba.

Și-a scuturat sticla de bere.

— Numai atâta poți? m-a întrebat.

— Nu ai cum să înțelegi. Nu ai mijloacele necesare.

— În regulă, ai spus ce aveai de spus. Și-acum ce-ai zice s-o ștergi de-aici?

— Nu mai e taică-tău să te pălmuiască de față cu alții sau să te bată cu un lanț de câine, așa că te-ai căsătorit cu o femeie precum Claudette. Te lași dominat de o lesbiană, îți distruge întreaga operațiune, iar tu habar n-ai.

Pielea din jurul ochilor i s-a întins puternic. Globii lui oculari aduceau cu niște bile de sticlă.

— Ne mai vedem, am spus eu. Pune deoparte niște bani în Grand Cayman, cred că o să ai nevoie de ei când Claudette și tipii ăștia o să termine cu tine.

Am luat-o în jos pe rampa de lemn, spre parcare unde era camioneta. Sticla de bere i-a căzut pe doc și s-a rostogolit pe scânduri, iar din gâtul ei s-a scurs un șuvoi răsucit de spumă.

— Hei! Nu pleci nicăieri! M-ai auzit? Nu pleci așa! a spus el, întinzându-și degetul spre fața mea.

Mi-am continuat drumul spre camionetă. Parcare cu scoici era albă și fierbinte în lumina soarelui. Acum mergea pe lângă mine, cu fața la fel de încordată ca suprafața unui balon umflat prea tare. M-a înghiontit în braț cu mâna lui țepănă.

— Hei, ai ceară-n urechi? Nu-mi vorbești tu mie așa! Nu te iei de mine de față cu prietenii mei și după aia întorci spatele și pleci!

Am deschis ușa mașinii. M-a prins de umăr și m-a întors cu fața către el. Pieptul lui transpirat era acoperit de vene.

— Lovește-mă și ești și arestat! Nu mai merge cu rahaturi de-astea, ca la liceu.

Am trântit ușa și am ieșit încet din parcare, trecând peste scoici. Chipul lui lățit, care-mi trecea prin fața ferestrei, avea expresia unui om a cărui furie se transformase brusc în niște cuțite răsucite înăuntrul lui.

•

În după-amiaza aia am plecat devreme de la muncă și am înscris-o pe Alafair la grădinița Școlii Catolice din New Iberia pentru semestrul care începea în toamnă. Apoi i-am luat pe ea și pe Batist să pescuim creveți cu năvodul în apa sărată. Dar mai aveam un motiv să mă aflu în Golf în ziua aceea: era a douăzeci și una comemorare a morții tatălui meu. Lucrase pe o platformă de foraj petrolier, sus, la podul de manevră, când echipajul lovise un banc de nisip petrolifer mai devreme decât anticipaseră. Nu exista un opritor de erupție la sursă și, de îndată ce foreza a perforat punga de gaz, pătrunzând mult dincolo de fundul golfului, instalația a început să tremure; brusc, din gaură au țâșnit apă sărată, nisip și petrol, sub presiunea a sute de mii de kilograme, apoi carcasa a sărit și ea în aer. Așchii de metal, clești, colaci de lanț și secțiuni imense de țeavă scoteau un sunet asurzitor, iar o scânteie a țâșnit de pe o suprafață de oțel și petrolul s-a aprins. Supraviețuitorii au spus că vâlvătaile flăcărilor arătau de parcă cineva deschisese brusc poarta iadului.

Tatăl meu și-a legat centura de siguranță de cablul care susținea structura și care se întindea de la podul de manevră la acoperiș și a sărit. Dar platforma a căzut cu el, s-a prăbușit peste partea de sus a bărcii în care stăteau lucrătorii și i-a aruncat pe tatăl meu și pe alți nouăsprezece muncitori pe fundul golfului.

Trupul lui nu a fost găsit niciodată și uneori, în visele mele îl vedeam acoperit de valuri, purtând încă salopeta, casca de protecție și cizmele cu vârfuri de oțel și rânjind la mine, ținându-și mâna mare ridicată, în semn că totul e bine.

Ăsta era tatăl meu. Adjuncții șerifului puteau să-l bage la închisoare, paznicii de la cârciumi puteau să-i rupă un scaun pe spinare, un dealer de *bourée* putea să-i fure nevasta, dar a doua zi de dimineață s-ar fi prefăcut că e bine dispus și că nici măcar nu merită să aducă vorba despre necazurile de ieri.

Am lăsat-o pe Alafair să stea la volan în cabina pilotului, cu o șapcă Astros așezată într-o parte pe cap, în timp ce eu și Batist strângeam plasele și puneam creveții în lăzile frigorifice. Apoi am făcut un ocol de opt sute de metri, am oprit motorul și am lăsat barca să plutească peste locul unde platforma tatălui meu se scufundase într-un noian de bucăți de fier și șuvoaie de abur, cu douăzeci și unu de ani în urmă.

Soarele apunea acum, iar apa de un verde întunecat era acoperită cu spumă care aluneca în jos, printre valuri. Soarele coborâse deja, iar norii roșii și negri de la apus arătau ca și cum s-ar fi ridicat de pe o planetă care ardea sub apă. Am deschis cutia de unelte, am scos un buchet de trandafiri galbeni și purpurii pe care îi tăiasem mai devreme și l-am aruncat pe coasta unui val. Petalele și tulpinile au fost ridicate la suprafață de următorul val, s-au răsfirat și apoi au dispărut treptat, scufundându-se.

— I-ar plăcea asta, a spus Batist. Tatălui tău îi plac florile. Florile și femeile. Și whiskyul. Hei, Dave, nu fi trist. Tatăl tău nu era niciodată trist.

— Hai să fierbem niște creveți și să plecăm acasă.

Dar am fost tulburat tot drumul. Ultimele raze ale soarelui s-a stins la apus și au lăsat doar o strălucire verde la orizont. Pe măsură ce luna se ridica, apa a căpătat culoarea plumbului. Oare mă tulbura amintirea morții tatălui meu sau era vorba despre perpetua mea înclinație spre depresie? Nu, altceva mă frământase inconștient toată ziua, ca un șobolan care-și bagă mustățile printr-o gaură neagră. Un polițist bun arestează oameni, nu-i

omoară. Până în acel moment făcusem doar prostii și nu închisesem pe nimeni. Și ca să compensez, înfășurasem sârmă ghimpată în jurul capului unui bolnav mintal ca Bubba Rocque. Nu-mi plăcea treaba asta.

Minos m-a chemat la birou în dimineața următoare.

— Ți-au spus ceva despre Bubba cei de la secția din Lafayette? m-a întrebat.

— Nu.

— Credeam că te țin la curent.

— Ce s-a întâmplat, Minos?

— A bătut-o măr pe nevastă-sa aseară. Rău. Într-un bar de pe strada Pinhook. Vrei să asculți?

— Dă-i drumul.

— Ieri după-amiază au început să se certe în mașina lor, în față la Winn Dude. Trei ore mai târziu, ea bea la barul de pe Pinhook cu doi motocicliști din New Orleans, când Mad Man Muntz oprește cu scârțâit de frâne în parcare, intră vijelios pe ușa principală și-i trage una zdravănă peste ochi. A trântit-o pe podea, i-a tras șuturi în fund, apoi a luat-o și a aruncat-o prin ușa toaletei pentru bărbați. Unul dintre motocicliști a încercat să intervină, dar Bubba l-a pocnit în față de i-a sărit sângele pe perete. Nu exagerez. Barmanul spune că Bubba l-a lovit atât de tare pe tip, că mai avea puțin și-i smulgea capul de pe umeri.

— Ți place treaba asta, Minos.

— Îmi place mai mult decât să-i văd pe nenorociți cum vin la curse și își parchează mașinile de douăzeci de mii de dolari.

— Unde e Bubba acum?

— Cred că s-a întors acasă. Ea a trebuit să meargă la Lourdes ca să-i pună copci, dar nici tipa, nici motociclistul nu depun plângere. Nu par dornici să se implice în procedurile legale, din cine știe ce motiv. Ai idee ce l-a apucat pe Bubba?

— Am mers ieri în locul unde are afacerile cu pește, lângă Avery Island.

— Și?

— Am turnat sare pe niște răni deschise.

— Aha.

— Hai să dăm cărțile pe față, Minos. Cred că Claudette Rocque e vinovată de moartea soției mele. Bubba e un nenorocit, dar sunt convins că m-ar fi atacat direct pe mine. E mândru și a vrut să mă elimine de când eram copii. Nu și-ar ierta-o dacă ar fi trebuit să angajeze pe cineva s-o facă. Cred că Claudette i-a trimis pe Romero și pe haitian să mă omoare și, când au omorât-o pe Annie în locul meu și apoi Romero a ratat din nou, ea mi-a oferit plăceri garantate și o slujbă de o sută de mii dolari pe an. Când nici așa nu a mers, l-a făcut pe Bubba gelos și l-a asmuțit împotriva mea. În orice caz, sunt sigur că a fost în apartamentul lui Romero. A lăsat pe masă pete de la termosul cu gin pe care-l cară mereu cu ea.

— Deci asta era treaba cu sucul de limetă?

— Da.

— Și bineînțeles că nu are nicio valoare ca probă.

— Da.

— Așa că te-ai hotărât să-i bagi un ghimpe lui Bubba și să aduci vorba despre femeia lui?

— Cam așa stă treaba.

— Și acum vrei să fii iertat de păcate?

— Gata cu chestia asta, Minos.

— Nu-ți mai face griji. Sunt amândoi niște gunoaie umane. Te sfătuiesc să stai departe de ei.

— De ce?

— Lasă lucrurile să curgă de la sine.

N-am zis nimic.

— El e nebun. Iar ea colecționează *cojones*, a adăugat. Ai dat cu mucii în fasole. Acum lasă-i s-o mănânce. S-ar putea să fie interesant. Dar ține-te pur și simplu departe de ei.

— Nu poate să te acuze nimeni că folosești eufemisme.

— Știi care e problema ta? Ai două persoane diferite în același trup. Vrei să fii o persoană morală într-o meserie imorală. Și în același timp vrei să-i distrugi, la fel ca noi toți. Când vorbesc cu tine, nu știi niciodată care dintre voi o să-și facă apariția.

— Pe curând. Ținem legătura.

— Da. Nu te obosi să-mi mulțumești pentru telefon. Așa procedăm cu toți ofițerii.

A închis. Am încercat să-l sun înapoi, dar linia era ocupată. Am mers acasă și am luat prânzul cu Batist pe doc, sub copertina de pânză. Era cald și liniște, iar soarele ardea alb pe cer.

•

Nu am putut să dorm în noaptea aia. Aerul era irespirabil și uscat, iar ferestrele și ventilatoarele de pe tavan păreau să nu facă față căldurii care se acumulase pe parcursul zilei în lemnul din casă. Pe cer, stelele păreau fierbinți, iar în lumina lunii vedeam caii vecinului stând culcați într-o baltă noroioasă. Am mers în bucătărie doar în chiloți, am mâncat un castron de căpșuni cu înghețată și, o clipă mai târziu, Robin a apărut în prag în lenjerie intimă, încercând să-și obișnuiască ochii somnoroși cu lumina.

— E doar din pricina căldurii. Du-te înapoi la culcare, puștoaico.

A zâmbit și s-a întors bâjbâind pe hol, fără să spună nimic.

Dar nu era doar din cauza căldurii. Am stins lumina și m-am așezat pe treptele de afară, în întuneric. Îmi doream mai mult decât orice să-i închid pe Claudette și pe Bubba; ba nu, voiam să aibă o soartă și mai rea. Reprezentau întruchiparea lăcomiei și a egoismului; aduceau nefericire și moarte în viețile altora ca să trăiască ei în bogăție și confort. Și în timp ce mâncau pește la cină în New Orleans sau dormeau într-o casă renovată, de dinainte de Războiul Civil, având vedere spre o clădire în care se țineau cândva trăsurile și o

grădină cu flori, copaci și un râu, oamenii trimiși de ei îmi spărseseră ușa de la intrare și îmi priviseră soția trezindu-se, speriată și singură, în bătaia puștilor lor.

Dar nu puteam să-i distrug provocând un sociopat să-și atace soția. S-ar putea ca asta să pară un gest nobil, dar nu e. Programul de recuperare pentru alcoolici din care făceam parte nu-mi dădea voie să mint, să manipulez sau să influențez alți oameni, mai ales atunci când aveam intenții distructive. Dacă făceam asta, regresam, începeam să-mi dau peste cap propria viață și pe cele ale oamenilor apropiați și, până la urmă, aș fi ajuns iarăși bețivul care fusesem cu ani în urmă.

Am făcut cafea, am băut-o pe veranda din față și am privit prima dungă palidă de lumină colorând cerul la răsărit. Era încă foarte cald, iar soarele a țâșnit roșu la marginea pământului, transformând fâșiile mici de nori de la orizont în flăcări. Oamenii numeau asta „prevestirea marinarului”^[20], dar pentru mine acea dimineață avea să fie una a finalurilor și a începuturilor. Nu aveam să mă mai pedepsesc zilnic pentru că nu putusem să mă răzbun așa cum îmi cerea furia de care eram măcinat; nu aveam să mai încerc să controlez tot ceea ce îmi apărea în cale; aveam să mă străduiesc să accept umil planul unei Puteri Superioare. Și, în sfârșit, aveam să refuz să mă implic în murdăria și violența din viețile lui Bubba și Claudette Rocque.

Ca de fiecare dată când lăsam o problemă sau un mecanism de percepție interioară în mâinile unei Puteri Superioare, m-am simțit ca și cum mi s-ar fi luat o greutate de pe suflet. Am urmărit strălucirea roșie a soarelui ridicându-se pe cerul de cositor, am privit cum șirul negru de copaci care se vedea departe, pe canal, devenea cenușiu, apoi se făcea verde și se deslușea din ce în ce mai clar, apoi l-am auzit pe vecinul meu dând drumul la aspersorul din care apa ieșea picurând. Nu bătea vântul și, pentru că nu plouase de două zile, praful

de pe drum se depusese pe frunzele nucilor pecan, iar lumina filtrată printre ramuri semăna cu fibra de sticlă.

Dar aflasem cu mult timp în urmă că nu e suficient să iei o hotărâre; suntem ceea ce facem, nu ceea ce gândim și simțim. În cazul meu, asta însemna că nu mai voiam să am pe conștiință ce i se întâmpla lui Claudette Rocque; însemna să termin cu șmecheriile murdare și să nu-i mai bag lui Bubba în cap tot felul de lucruri; jocul intra pur și simplu într-o rundă nouă și trebuia să le spun și lor toate astea.

M-am ras și am făcut duș, mi-am pus mocasinii și pantalonii cu dungulițe, mi-am prins insigna și tocul pentru pistol la curea, am mai băut o cană de cafea în bucătărie, apoi am condus pe drumul de nisip care duce către New Iberia și către autostrada nouă, spre Lafayette. Vremea a început să se schimbe brusc. Un banc greoi și lung de nori cenușii, care se întindea de la un orizont la altul, se deplasa spre sud și în timp ce primele umbre treceau prin dreptul soarelui, o briză s-a ridicat peste mlaștină, a tulburat mușchiul de pe chiparoși și a mișcat frunzele prăfuite ale stejarilor de pe drum.

Simțeam cum scade presiunea atmosferică. Plătica și bibanul începuseră deja să apară la marginile frunzelor de nufăr, așa cum făceau întotdeauna înainte să se schimbe vremea, iar șoimii și cocorii care plutiseră pe curenții fierbinți din mlaștină se învârteau acum din ce în ce mai jos pe cerul care se întuneca. Main Street din New Iberia era prăfuită, iar bambușii verzi aflați de-a lungul malurilor Canalului Teche se aplecau în bătaia vântului. La marginea orașului, proprietarul negru al unui stand de fructe care se afla acolo de pe vremea când eram copil își căra înapoi la tarabă lăzile de căpșuni așezate la umbra copacului de lângă autostradă.

Douăzeci de minute mai târziu mă apropiam de râul Vermilion și de casa lui Bubba și a lui Claudette Rocque. Aerul era răcoros acum, iar norii de deasupra de un albastru întunecat, în timp ce trestia de zahăr verde se ondula pe plantații. Simțeam mirosul de ploaie dinspre sud – mirosul de pământ umed în bătaia vântului. Aveam în față intrarea cu pietriș de la casa lui Bubba, cu trandafirii galbeni care se împleteau printre gardurile albe, cu aspersoarele care se învâртеau printre stejarii, mimozele, lămâii și portocalii de pe gazonul lui. Apoi i-am văzut Cadillacul decapotabil ieșind de pe aleea cu pietriș în trombă, cu acoperișul de un alb imaculat deasupra ferestrelor fumurii. Înainta vijelios pe autostradă, venind spre mine. Greutatea și viteza lui chiar mi-au împins într-o parte camioneta când a trecut suierând pe lângă mine, ca o săgeată pornită din arc. Am privit mașina micșorându-se în oglinda retrovizoare. Apoi am văzut cum i se aprind luminile de frână în dreptul unei benzinării cu restaurant. Am întors pe aleea casei lui.

Deși era răcoare, draperiile erau trase la ferestre, iar aparatele de aer condiționat zumzăiau pe-o latură a casei și câteva unități de la etaj erau date la maximum și picurau. Am urcat pe veranda mare de marmură și am răsucit mânerul de alamă, pe urmă am așteptat și l-am răsucit din nou, apoi am bătut tare cu pumnul. Dinăuntru nu se auzea niciun sunet. Am ocolit casa, am trecut pe lângă un răzor cu mușcate ofilite, înecate de apa de la un furtun de irigații, și am bătut în geamul de la bucătărie. Tot nu răspundea nimeni, dar automobilele MG și Oldsmobile erau parcate în garaj și mi se părea că simt miros de șuncă prăjită. Lumina de pe cer se schimbase. Aerul era umed și părea verde printre copaci, iar frunzele de stejar moarte se rostogoleau pe iarbă ca niște bucăți de pergament.

Am pus mâinile-n șold și m-am uitat la terenul de tenis cu zgură al lui Bubba, la chioșcuri, la

tufişurile de mirt de la râu şi la fântânile de piatră cu lanţuri ornamentale şi găleţi de alamă. Eram pe cale să mă dau bătut, când am observat că vântul aducea fum, praf de cenuşă şi jăratic roşu din spatele unei magazii de aluminiu din spate.

Am mers pe iarbă şi am dat ocol magaziei. Am văzut o grămadă de cenuşă şi gunoi vechi, deasupra cărora se aflau rămăşiţele înnegrite ale unei saltele. Aşternutul arsese aproape în întregime, iar umplutura saltelei mocnea şi se ridica în bătaia vântului în fuioare negre. Dar o parte a saltelei nu arsese de tot, iar pe ea se întindea o pată de un roşu murdar din care ieşea abur. Mi-am deschis cuţitul Puma, am îngenuncheat şi am tăiat materialul pătat. Când l-am îndoit ca să-l pun în buzunar, l-am simţit rigid şi cald între degete. Apoi am găsit un furtun de grădină în magazie, l-am conectat la un robinet de lângă un strat de flori şi am stropit salteaua până am stins complet flăcările. În aburul care se ridica se simţea un miros rânced.

Am traversat înapoi peluza, am luat o cărămidă din bordura stratului de muşcate şi am spart un panou de la uşa din spate. Am întors mânerul din interior şi am intrat într-o bucătărie în stil colonial, cu oale şi tigăi de alamă agăţate pe cârlige deasupra unui şemineu din cărămidă. Mirosul de şuncă venea de la o tigaie de pe aragaz şi de la o singură farfurie murdară de grăsime aflată pe masa pentru micul dejun. Aparatul de aer condiţionat mergea atât de tare, că mi-am simţit pielea răcindu-se şi amortind instantaneu, ca şi cum casa ar fi fost refrigerată cu gheaţă carbonică. Am trecut printr-o cameră lambrisată cu lemn de pin, în care am văzut un televizor; aici se aflau nişte rafturi de cărţi goale, iar pe perete erau agăţate două blăni negre de urs. Am traversat apoi o sală de mese cu un candelabru şi nişte dulapuri din lemn de nuc pline cu vase strălucitoare de cristal. În cele din

urmă am ajuns în zona de intrare cu podea de marmură și o scară în spirală.

Am urcat încet la etaj, cu mâna pe balustradă. Culoarele, mobilierul și tâmplăria de la etaj, asemenea celor de la parter, nu se potriveau unele cu altele, de parcă ar fi fost privite prin lentila unui aparat de fotografiat defect. Ușa de la baie se deschidea în capătul scărilor, lăsând să se vadă un covor miștos de culoare roz, niște baterii de lavoar și de cadă din aur și un tapet roz, cu un imprimeu erotic argintiu. Inelele de plastic de pe bara de la duș erau goale, cu excepția unuia dintre ele, care avea încă agățată de el o mică bucată de plastic din perdea.

Pe hol, ceva mai încolo, am descoperit dormitorul principal. Prin ușile franțuzești care se deschideau spre galerie se vedeau vârfurile stejarilor în bătaia vântului. Am aprins lumina și m-am uitat la patul cu baldachin lipit de un perete, chiar în mijlocul acestuia. Cearșafurile, cuvertura de pat, pernele și salteaua dispăruseră. Numai somiera rămăsese în rama de lemn. Am dat ocol patului și am pipăit covorul. Era încă umed în două locuri și mirosea a lichid de curățat sau a soluție pentru îndepărtarea petelor.

Știam că e timpul să sun la biroul șerifului din districtul Lafayette. Întinsesem coarda din punct de vedere legal, intrând în casă din motive îndoielnice, și poate chiar periclitam integritatea probelor dintr-un caz de omucidere. Dar legalitatea este adesea o chestiune diferită de la caz la caz, iar eu credeam sincer că cineva îmi mai datora încă zece minute.

Am ieșit pe o ușă laterală spre terasa de piatră, am trecut de piscina acoperită și de pasajul de legătură în care Bubba își ținea ganterele și sacii de box și am găsit o greblă proptită de șopron. Vântul sufla mai puternic acum și primele picături de ploaie băteau în ferestrele de la etaj.

Chiar dacă stratul de flori dintr-o latură a casei era inundat, frunzele mușcatelor ofilite încă aduceau cu niște bucăți de hârtie verde. Am început să greblez mizeria și plantele din strat. Solul bogat și negru și fusese amestecat cu îngrășământ, iar acum, când îl scoteam pe pietriș, în locurile goale se formau mici bălți de culoarea laptelui.

Treizeci de centimetri mai jos, dinții greblei au lovit ceva solid. Am scos murdăria, plantele rupte și rădăcinile peste bordura de cărămidă și am creat un șanț lung și nu prea adânc prin centrul grădinii, iar dinții greblei au atins din nou ceva compact și rezistent. Apoi am văzut marginea de plastic a perdelei de duș prinsă într-unul dintre dinții greblei și un genunchi îmbrăcat în pijama ieșind din pământ. Am săpat în jurul cadavrului, văzând cum picioarele, umerii și fruntea prind formă, ca și cum eu aș fi fost creatorul său și îl sculptam atunci din pământ.

Am pus grebla pe pietriș și am tăiat furtunul în două cu ajutorul cuțitului ca să dau drumul unui jet puternic de apă. Apoi am spălat pământul moale, care semăna cu zațul negru de cafea, de pe fața lui Bubba. Stătea deasupra perdelei de duș, cu ochii albaștrui-cenușii deschiși, cu fața, mâinile și picioarele complet golite de sânge. Mânerul metalic al cuțitului pentru trestie de zahăr pe care îl folosisese ieșea din pământ, lângă cap. Tăietura care-i brăzda gâtul era adâncă până la os.

Am oprit apa de la furtun, am intrat înapoi pe ușa de la bucătărie și am sunat la poliția din Lafayette și la biroul lui Minos Dautrieve, apoi m-am îndreptat spre camionetă. Frunze moarte se învârteau prin toată curtea în bătaia vântului, cerul era negru și câteva picături de ploaie dure ca niște alice mi-au lovit fața.

În urma mea, am auzit telefonul sunând. M-am întors și am ridicat receptorul.

— Alo!

— Bubba? Sunt Kelly. Care-i treaba cu spălătoria asta de macaronari? a spus o voce de bărbat peste zgomotul de fond al unei conexiuni interurbane. Claudette spune că trebuie să-i angajez pe tipii ăștia. Ce dracu' se întâmplă acolo?

— Bubba e mort, prietene.

— Poftim? Cine e la telefon?

— Sunt un ofițer de poliție. Cum te cheamă?

Bărbatul a închis telefonul.

Am condus înapoi pe alea cu pietriș, îndreptându-mă spre autostradă, în timp ce crengile groase ale stejarilor se loveau una de alta deasupra capului meu. Norii negri de furtună dinspre sud erau străbătuți de fulgere care se întindeau ca niște vene. Aerul era aproape rece acum, iar trestia de zahăr tânără se apleca la pământ în bătaia vântului. Am închis ferestrele, am pornit ștergătoarele de parbriz și am simțit volanul tremurându-mi în mână. Bucăți de ziar și carton zburau peste autostradă, iar firele de telefon se zbăteau și săreau prin aer ca niște elastice prinse între stâlpi.

Am trecut pe lângă o fabrică de ciment și un tren de marfă Southern Pacific, apoi am văzut decapotabila maro oprită în fața unei parări pentru camioane care avea un mic restaurant. A început să plouă tare exact când am pătruns înăuntru.

Pentru că omul de serviciu negru spăla podeaua și ștergea mesele, draperiile erau date la o parte și becurile erau aprinse. În lumină, puteai vedea urmele arsurilor de țigări de pe podea, banda adezivă de pe canapele și lăzile de bere puse una peste alta într-un colț din spate. Un barman din tura de noapte bea cafea și stătea de vorbă cu doi muncitori petroliști la bar. Muncitorii purtau pălării și cizme cu vârfuri de oțel și aveau noroi de foraj pe haine. Unul dintre ei ținea un băț de chibrit în gură și mi-a spus ceva despre vreme. Nu am răspuns, iar el, prietenul lui și femeia au

continuat să se uite la mine, la pistolul și insigna pe care le purtam la centură.

Claudette Rocque stătea la o masă de lângă ușa din spate. Ușa era deschisă și ceața trecea prin plasă. Afară, pe liniile de cale ferată se vedeau vagoanele de marfa ruginite strălucind în ploaie. Ea a sorbit din gin și m-a privit peste pahar. Fața îi era obosită și plină de vânătăi, iar ochii ei căprui cu nuanța aceea ciudată, roșiatică, erau sticloși și somnoroși din cauza alcoolului. Copcile de pe bărbie îi erau înconjurate cu leucoplast, iar pielea de deasupra osului îi era învinețită. Dar rochia ei de vară galbenă și bentița portocalie din păr erau noi și curate și îi dădeau un aer atrăgător, așa că am bănuț că făcuse duș și se schimbaseră după ce îl târâse pe Bubba la parter cu perdeaua de duș, săpase în grădină, îl îngropase, replantase mușcate și arseseră saltelele, pernele și cearșafurile. A tras din țigara cu filtru și a suflat fumul spre mine.

— Ai avut o noapte grea, am spus eu.

— Am avut altele și mai grele.

— Ar fi trebuit să-l duci altundeva. Ai fi putut să scapi.

— Despre ce vorbești?

— L-am dezgropat. Și pe el, și cuțitul.

A mai băut o gură din pahar și a tras iar din țigară. Privirea ei părea vag amuzată.

— Bea-l pe tot, Claudette. O să treci printr-o lungă perioadă secetoasă.

— Nu aș paria, scumpule. Ar trebui să te uiți mai des la televizor. Nevestele abuzate sunt la modă în zilele noastre.

Am desfăcut cătușele de la cureaua, i-am scos țigara din gură și am aruncat-o pe podea. I-am prins cătușele de spătarul scaunului.

— Vai, ofițerul nostru de poliție e atât de incoruptibil și atât de nobil de când Alcoolicii Anonimi l-au ajutat să rămână treaz! Dar pun pariu că ți-ar plăcea să ți-o tragi puțin mai brutal. E ultima ta șansă, drăguțule, pentru că o să ies pe

cauțiune mâine dimineată. Ar trebui să ții cont de asta.

Am întors scaunul și m-am așezat în fața ei.

— Ai stat trei ani la închisoare și crezi că ești isteată, dar tot mai ai caș la gură, am spus eu. Hai să-ți spun cum stau lucrurile. Nu o să te închidă pentru că i-ai tăiat gâtul lui Bubba. Nu-i pasă nimănui când e ucis cineva ca Bubba, cu excepția oamenilor cărora le datora bani. Dar un juriu format din idioți fundamentalști, muncitori petroliști șomeri și negri trăind din ajutor social, cărora nu le plac oamenii cu bani, o să te trimită la închisoare pentru că ești o fostă pușcăriașă și lesbiană. Tu, desigur, o să crezi că e nedrept. Și ai dreptate, așa e. Dar ironia cea mai mare e că oamenii care o să te trimită înapoi la St. Gabriel nu vor ști niciodată numele fetei nevinovate pe care ai omorât-o. Unii ar numi asta comedie. O să fie o poveste bună pentru grădina zoologică.

Ochii ei căprui-roșiatici se făcuseră mici și răutăcioși. Vânătaia de pe pleoapa unuia dintre ochi semăna cu un șoricel albastru. Am mers la telefonul cu plată de pe peretele de lângă bar și am sunat la biroul șerifului. Când eram cât pe-acți să închid, am auzit-o pe Claudette târând scaunul pe podea și zdrobindu-l de perete cu forța propriei greutate. I-a rupt spătarul și apoi, cu bucățile de lemn încă agățate de încheieturi, a ieșit pe ușă, în ploaie.

Am alergat după ea pe un câmp, spre șinele de tren. Partea de jos a rochiei galbene îi era murdară de nămol, iar bentița îi căzuse de pe cap. Părul ud i se lipea de față. Ploua mai tare acum, iar picăturile erau mari, plate și reci precum grindina. Am prins-o de braț și am încercat s-o trag înapoi spre parcare pentru camioane, dar s-a așezat într-o baltă cu apă cenușie. Pe brațele încătușate și răsucite la spate i se vedeau mușchii încordați.

M-am aplecat și am încercat s-o ridic în picioare. Stătea în apă cu pulpele desfăcute, cu

umerii lăsați, cu capul în jos. Am tras-o de brațe, dar era grea ca un trup fără viață, iar pielea ei udă mi-a alunecat din mâini. A căzut într-o rână în apă, apoi s-a ridicat în genunchi și credeam că o să stea în picioare. M-am aplecat lângă ea și am susținut-o cu un braț. A ridicat privirea spre mine, prin ploaie, de parcă mă vedea pentru prima dată, și m-a scuipat în față.

M-am îndepărtat de ea, m-am șters cu batista și am aruncat-o. Privea fix în depărtare, dincolo de câmpii, spre șirul de copaci verzi de la orizont. Apa îi curgea șiroaie din păr și i se prelingea pe față. M-am dus la un vagon de marfă și am smuls o bucată de pânză veche de pe podea. Era țeapănă și murdară, dar uscată. Am pus-o deasupra femeii, astfel încât părea că privește din interiorul unei căsuțe mici, cu acoperiș ascuțit.

— Așa procedează menoniții, i-am zis.

Dar ea nu era interesată de nuanțe vagi. Se uita spre ajutoarele de șerif și spre Minos Dautrieve, care ieșeau din mașinile oprite în parcare pentru camioane. M-am așezat lângă ea și i-am privit cum traversau câmpia inundată, îndreptându-se spre noi. Printre ușile deschise ale vagonului de marfă vedeam pleava învârtindu-se în bătaia vântului; în depărtare, prin ploaie, clădirile cenușii ale fabricii de ciment păreau niște silozuri de cereale. Strigătele lui Minos ajungeau la mine printre ecourile tunetelor, așa că m-am gândit la vocile celor înecați pe ocean și la câmpurile cu grâu scăldate de ploaie. M-am gândit la valurile înspumate din Golf, la floarea-soarelui și la câmpurile cu grâu scăldate de ploaie.

Epilog

Am mai lucrat două săptămâni la Departamentul Șerifului, apoi am plecat. În august, un soare alb răsărea în fiecare dimineață, aerul era încețosat din cauza umidității și chiar și cele mai ușoare haine ți se lipeau de corp precum hârtia udă. Am închiriat o casuță din șindrilă aproape de coasta Texasului, le-am luat pe Robin și pe Alafair cu mine, am petrecut două săptămâni pescuind pisici de mare, păstrăv alb și păstrăv de mare. La apus, când fluxul se întindea peste pământul neted, pescărușii țipau, zburau în cercuri pe cer și-și cufundau ciocurile în băltoacele în care rămăseseră scoici, apoi întinderile lungi și plate de nisip umed prindeau nuanțe de roz și violet, iar palmierul din curtea noastră se profila ca o gravură neagră de metal pe fundalul luminos.

În diminețile când ieșeam cu barca era întotdeauna răcoare, iar vântul bătea dinspre sud-est și simțeam mirosul bancurilor de păstrăvi care se hrăneau sub petele lucioase pe care le făceau la suprafața apei. Mergeam cu barca într-un golf în formă de semilună, mărginit pe fiecare parte cu bancuri de nisip, stuf și chiparoși uscați și, exact când treceam peste ultimul dâmb de nisip din apa adâncă și intram în Golf, observam acele pete lucioase care pluteau asemenea uleiului scurs dintr-un vapor scufundat. Atunci puneam în cârlige creveți vii, le aruncam în locul în care începea suprafața lucioasă și loveam cu zgomot plutele din lemn de acea suprafață. Uneori prindeam pisici de mare. Ne dădeam seama întotdeauna că era o pisică de mare după felul în care trăgea firul direct spre fundul apei și nu ieșea la suprafață până când cârligul nu-i intra complet în cap, iar noi îl scoteam cu forța afară. Dar un păstrăv de mare fugea și trăgea firul undiței, trecea peste prova sau pupa și încerca să se vâre sub barcă și, chiar și

atunci când aveai plasa sub el, tot voia să rupă undița, trăgând-o peste parapet.

Puneam băuturi reci și sandvișuri cu brânză, cârnați și ceapă în lada cu gheață și, până la prânz, când mâncasem deja, iar soarele se afla sus pe cer și sarea se uscaseră pe provă, gheața era acoperită cu straturi de păstrăvi argintii, cu branhiile deschise și roșii, cu dinții desfăcuți larg și cu ochii precum sticla neagră.

Într-o dimineață de pe la sfârșitul lui august, când ne întorseserăm în New Iberia, Robin a dispărut. Îmbrăcat doar în chiloți, am citit scrisoarea la masa pentru micul dejun, în timp ce grădina albastră devenea cenușie în lumina dimineții. Îmi lăsase cafea pe aragaz și un castron de Grape-Nuts și căpșuni pe masă.

Am vrut să oprească taxiul mai încolo ca să nu te trezesc. Cuvintele de adio și scuzele sunt pentru ăi din clubul Rotary și pentru idioți, nu? Te iubesc. Trebe să înțelegi și să crezi asta. Tu m-ai schimbat și ți-a păsat de mine când nimeni nu dădea doi bani. Și vorbesc serios când zic așa. Nu semeni cu niciun tip dinainte. Nu știu de ce suferi pentru alții și te simți vinovat pentru ei. Dar asta nu e iubire, Dave. Asta e alt lucru de nu-l înțeleg. Cred că poate o mai iubești pe Annie. Cred că așa trebe să stea lucrurile. Dar cred că trebe să afli singur și nu trebe să mă pun în calea ta.

Hei, toată chestia asta nu e mare lucru. O să lucrez la casieria restaurantului de îl are fratele tău pe Dauphine și dacă vrei să te dai vreodată la o tipă arătoasă, știi unde să mergi. Nu mai beau și nu mai iau pastile datorită unui băiat cu inimă bună pe care îl știu

*eu. Și dacă e să faci socoteala, ăsta nu e
un lucru de lepădat.*

*Trimite toată dragostea mea lui
Alafair
Ia-o ușor, Pătatul
Robin*

Am făcut lucruri ciudate în acea ultimă săptămână din august. Într-o seară, la apus, m-am plimbat prin campusul pustiu al Universității Statului Louisiana din Lafayette, unde am studiat în anii '50. Curtea pătrată era plină de umbre, briza caldă sufla de-a lungul aleilor de cărămidă, iar în amurg, stejarii de un verde-închis se umpleau de ciripitul păsărilor. Am stat într-o cafenea cu program prelungit, lângă triajul Southern Pacific, și am ascultat de mai multe ori la tonomat un disc de-al lui Jimmy Clanton din 1957, în timp ce muncitorii mulatri de la căile ferate, lucind de nădușeală, lucrau de zor la șine sub razele arzătoare ale soarelui, iar șiruri lungi de vagoane de marfă treceau zăngănind.

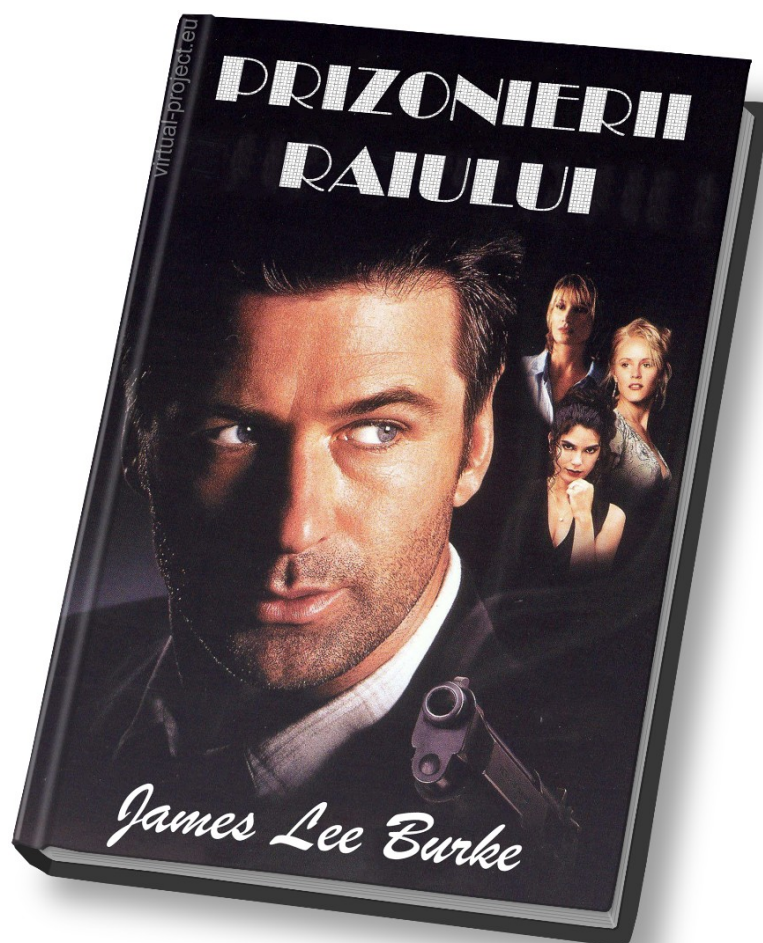
Am jucat domino cu bătrânii din spatele sălii de biliard a lui Tee Neg, am scos gloanțe Minié din peretele râpei de lângă casa dărăpănată a cultivatorului de trestie de zahăr, aflată lângă canal, și am mers cu mașina pe dig, până departe, în mlaștină, unde un grup de cocioabe abandonate, putrezite și cenușii se mai țineau încă în picioare printre sălcii și chiparoși. Cu patruzeci de ani în urmă, tatăl meu și cu mine veniserăm aici pentru o *fais dodo*^[21] ținută pe 4 iulie; oamenii gătiseră un porc la groapă, băuseră vin din borcane și dansaseră într-o casă plutitoare, pe muzica unei formații de acordeoniști, până când soarele devenise o flacără roșie la orizont, iar pielea ni se umpluse de țăntări negri.

În timp ce mă uitam pe fereastra camionetei la vârfurile cenușii ale copacilor, la barăcile

dărăpănate construite pe stâlpi, la apa neagră și liniștită în lumina care se stingea, am auzit orăcăitul unei broaște solitare, apoi pădurea inundată s-a umplut de sunete. Trei bătlani albaștri pluteau la mică înălțime pe fundalul soarelui care apunea și, cu inima frângându-mi-se, mi-am dat seama că lumea în care crescusem dispăruse aproape complet și nu avea să renască.

Și poate că Bubba Rocque și cu mine semănăm mai mult decât îmi plăcea să recunosc. Poate că locul amândurora era în trecut, în verile verzi cu baseball pentru amatori, crabi fierți și fumul peștelui prăjit plutind printre copacii din cartier. Fiecare dimineață era ca o căpșună zdrobită pe limbă. Împreună cu tații noștri puneam capcane pentru crabi și păstrăvi în golf, momeam languste, prinzând bucăți de carne de nutrie în plase, curățăm lăzile în care fuseseră pisici de mare cu cleștele și cuțitul și nu ne gândeam niciodată că muncim. În căldura după-amiezii, stăteam în spatele vagonului de gheață de la depou, privind trenurile cu trupe care treceau prin oraș, apoi ne luptam în războaie imaginare, având drept arme niște tulpini de trestie de zahăr, fără să știm că granițele micului nostru ținut *cajun* se strângeau ca marginile unei fotografii vechi arse de flacără. Petele înflăcărate care apăreau pe cer la apus arătau doar sfârșitul unei zile, nu al unui anotimp sau al unei ere.

Dar poate că înaintând în vârstă am învățat că pământul există de prea puțină vreme, că are miezul topit și e încă în formare, că frunzele negre din pădurea iernatică se vor trezi la viață odată cu venirea primăverii, că povestea noastră nu s-a încheiat și că este o adevărată crimă să lași focul din inimă să se stingă de-ndată ce lumina dispare la orizont. Nu pot fi sigur. Mă gândesc la asta și nu dorm prea mult. Ca un îndrăgostit jinduind în van, aștept lumina albastră a răsăritului.

virtual-project.eu

- ^[11] Mâncare tradițională a etniei *cajun*, preparată din orez și măruntaie de pasăre. (n.r.).
- ^[12] Membră a unei secte religioase protestante care a apărut în Olanda, în secolul al XVI-lea.
- ^[13] Țăruș de bambus ascuns în iarbă sau încorporat în diferite tipuri de capcane, al cărui vârf este adesea acoperit cu excremente. Rolul său este acela de a produce răni infectate soldaților inamici. (n.r.).
- ^[14] Școală specializată în predarea limbilor străine, înființată de Maximilian Berlitz.
- ^[15] Primul vers al melodiei *Baby Love*, interpretat de trupa The Supremes.
- ^[16] United Press International – agenție internațională de presă din secolul trecut.
- ^[17] Pirat francez din secolul al XIX-lea.
- ^[18] Personaje ale unui vodevil american, celebru la începutul anilor '20.
- ^[19] În original, *wetbacks*, termenul se referă la imigranții mexicani ilegali, care intrau în SUA traversând oceanul înot sau cu feribotul.
- ^[10] Persoană care supraveghează felul în care cei eliberați condiționat înainte de termen respectă măsurile impuse de instanță. (n.r.).
- ^[11] Soldații vin aici?" (sp.).
- ^[12] Mort (sp.).
- ^[13] „Unde s-a dus mama mea?" (sp.).
- ^[14] Mama ta este cu Iisus. (fr.).
- ^[15] În cer. (fr.).
- ^[16] Cer? (sp.).
- ^[17] Pentru mama ta. (fr.).
- ^[18] Drug Enforcement Administration, prescurtat DEA. (n.r.).
- ^[19] Persoană însărcinată cu procedurile prin care o parte reprezentată într-un proces informează cealaltă parte asupra acțiunilor intentate. (n.r.).
- ^[20] „Ce este o Corvette, Dave ?" (fr.).
- ^[21] Louisiana State University.
- ^[22] Eroul unei benzi desenate care-l parodiază pe detectivul Dick Tracy.
- ^[23] „Unde e tatăl tău acum?" (sp.).

- ^[24] „Cine este cealaltă doamnă?” (sp.).
- ^[25] „Ce au făcut soldații?” (sp.).
- ^[26] Membru al unei organizații paramilitare haitiene create în 1959 de către dictatorul François „Papa Doc” Duvalier.
- ^[27] Specie de smochin.
- ^[28] Tancuri utilizate în războiul din Vietnam, utilate cu aruncătoare de flăcări numite Zippo sau șenile Zippo.
- ^[29] Firmă producătoare de chipsuri din porumb. (n.r.).
- ^[30] Vraci sau vindecători, în cultura acadiană.
- ^[31] Purple Heart este o decorație militară acordată celor care au fost răniți sau uciși în timpul serviciului militar.
- ^[32] Aluzie la melodia *Down to Seeds and Stems*, în care se face trimitere la consumul de marijuana.
- ^[33] Asociația Alcoolicilor Anonimi. (n.r.).
- ^[34] Mâncare originară din sudul statului Louisiana, făcută din bame, carne sau fructe de mare și legume. (n.r.).
- ^[35] *Slider* – tehnică de aruncare a unei mingi de baseball, astfel încât să-și schimbe traiectoria, luând-o, în direcția opusă celei din care a fost aruncată, înainte să-și atingă ținta.
- ^[36] *Screwball* (ghiulea) – tehnică de aruncare a unei mingi de baseball, astfel încât să vireze în direcția care a fost aruncată.
- ^[37] *Spitter* sau *spitball* – minge de baseball umezită (adesea cu salivă) înainte de a fi aruncată.
- ^[38] *Forkball* (furcă) – o minge de baseball a cărei traiectorie coboară brusc spre bază.
- ^[39] *Campsis radicans* – numit și „trompetă americană”, „trâmbiță” sau „laleaua turcului” - este un arbust cățărător, ale cărui flori roșii seamănă cu niște trompete. (n.r.).
- ^[40] Tip de cocktail servit într-un pahar înalt.
- ^[41] Cocktail constând din amestecul unei băuturi spirtoase (vodcă sau gin) cu suc de lămâie și apă carbogazoasă.
- ^[42] „Dave vine în parc?” (sp.).
- ^[43] „Frumoasă blondă, privește ce-ai făcut./M-ai părăsit, ai plecat,/Te-ai dus cu altul./Frumoasă blondă, fată frumoasă,/Floarea inimii mele,/Te voi iubi mereu,/Frumoasă blondă.” (versuri în limbile franceză și engleză).
- ^[44] Șerif în Tombstone, Arizona. A luat parte la schimbul de focuri de la O.K. Corral, unde oamenii legii au omorât trei cowboy

infractori.

^[45] Reprezentări artistice ale drumului parcurs de Isus către locul crucificării; în Vinerea Mare, pe lângă serviciul religios obișnuit, în anumite comunități catolice au loc rugăciuni și procesiuni la care sunt folosite aceste reprezentări. (n.r.).

^[46] Petrecere dansantă a etniei *cajun*.

^[47] *Evangeline: A Tale of Acadie* este un poem epic, scris de poetul american Henry Wadsworth Longfellow și publicat în 1847. Poemul relatează povestea unei fete acadiene pe nume Evangeline, aflată în căutarea iubitului ei pierdut, Gabriel, în timpul Expulzării Acadienilor.

^[48] Specie de pește. (n.r.).

^[49] Termen care denumește oricare dintre zonele autoguverdate de indienii americani. (n.r.).

^[50] În engleză, mură = *blackberry* (literal: „boabă neagră”).

^[51] Vechi termen argotic pentru marijuana.

^[52] Instituție de învățământ superior, dedicată artelor spectacolului. (n.r.).

^[53] Denumire dată de soldații americani celor vietnamezi, în Războiul din Vietnam.

^[54] „Nu mai are rost. Au plecat.” (fr.).

^[55] „Înțelegi, Dave?” (fr.).

^[56] „Unde este?” (sp.).

^[57] „Au venit soldații prin ploaie și i-au făcut rău lui Annie?” (sp.).

^[58] Deschidere naturală prin care lacul Sabine ajunge să comunice cu Golful Mexic. (n.r.).

^[59] Rețea de magazine de tip economat.

^[60] Sindrom premenstrual. (n.r.).

^[61] Termen ușor peiorativ folosit pentru persoane de rasă albă, în general. (n.r.).

^[62] „Cunoașteți un bărbat pe nume Toot?” (fr.).

^[63] „Înțelegeți? Nu de la Imigrări!” (fr.).

^[64] Detectiv celebru, personaj principal al unei benzi desenate create de Chester Gould în 1931.

^[65] Interpret creol de muzică *zydeco*, originar din Louisiana.

^[66] Medicament cu efect analgezic local. (n.r.).

^[67] Activist american pentru drepturile civile.

^[68] Marea pasăre tărcată. (engl.).

^[69] Denumire familiară pentru Armata Salvării. (n.r.).

^[70] Aluzie la o credință potrivit căreia marinarii puteau ști cum va fi vremea după culoarea pe care o avea cerul la răsărit. (n.r.).

^[71] Petrecere a etniei *cajun*. (n.r.).

Table of Contents

1.	
2.	
3.	
4.	
5.	
6.	
7.	
8.	
9.	
10.	
11.	
Epilog	

Table of Contents

1.	2
2.	23
3.	54
4.	81
5.	113
6.	153
7.	186
8.	207
9.	235
10.	267
11.	293
Epilog	314